Boris Velimirovici

COLIVIA SUFLETELOR

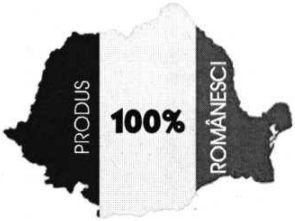

Citește românește!
Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!
HORROR# FANTASY#SCENCE-FTCTION # HEROIC-FANTASY# FICTION
Colecția Science-Fiction

© 2018, Editura PAVCON
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României VELIMIROVICI, BORIS
Colivia sufletelor I Boris Velimirovici – București:
Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-88-8
821.135.1
Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro www.pavcon.ro www.colectiasf.ro
Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.
Coperta și ilustrații: Sorin Sorășan
Editor: Constantin Pavel
ISBN 978-606-8879-88-8
Editura PAVCON
București, România, 2018

Pentru Masha

În loc de prolog

Odată cu apariția surprinzătoare a noii luni pe cerul Krottanului, băiețelul, învești mântat într-o robă galbenă cu manșete roșii, intrase pe poarta cetății Den. Se duse direct la Templu și urcă în Jilțul Șarpelui. La scurt timp, în Sala Tronului dădu buzna Marele Grădinar însoțit de Păzitorii Copacului Sfânt al Cunoașterii, t

— Vizitele sunt interzise. Templul este închis! se adresă prelatul cu un ton superior și ușor arogant.

„— N-am venit în vizită” – răspunse copilul, fără a-și mișca buzele.

Preotul și gardienii se apropiară, oprindu-se la câțiva pași de treptele piramidei în vârful căreia se afla jilțul.

— Aici este Lăcașul Sfânt al Șarpelui, nu e loc dejoacă. Pleacă imediat!

O liniște apăsătoare se așternu în sală. Băiatul, cu chipul inexpresiv, parcă cioplit dintr-o bucată de marmură albă, își aținti ochii complet negri și reci în ai celui din fața sa, ca și cum ar fi putut trece prin pupilele acestuia până în străfundurile creierului. Prelatul resimți din plin senzația, însă găsi puterea de a mai face un pas spre tron.

„— Eu sunt Șarpele!” – tună dinspre jilț.

Marele Grădinar păru descumpănit pentru o clipă, dar își reveni numaidecât și făcu semn din mână soldaților din escortă.

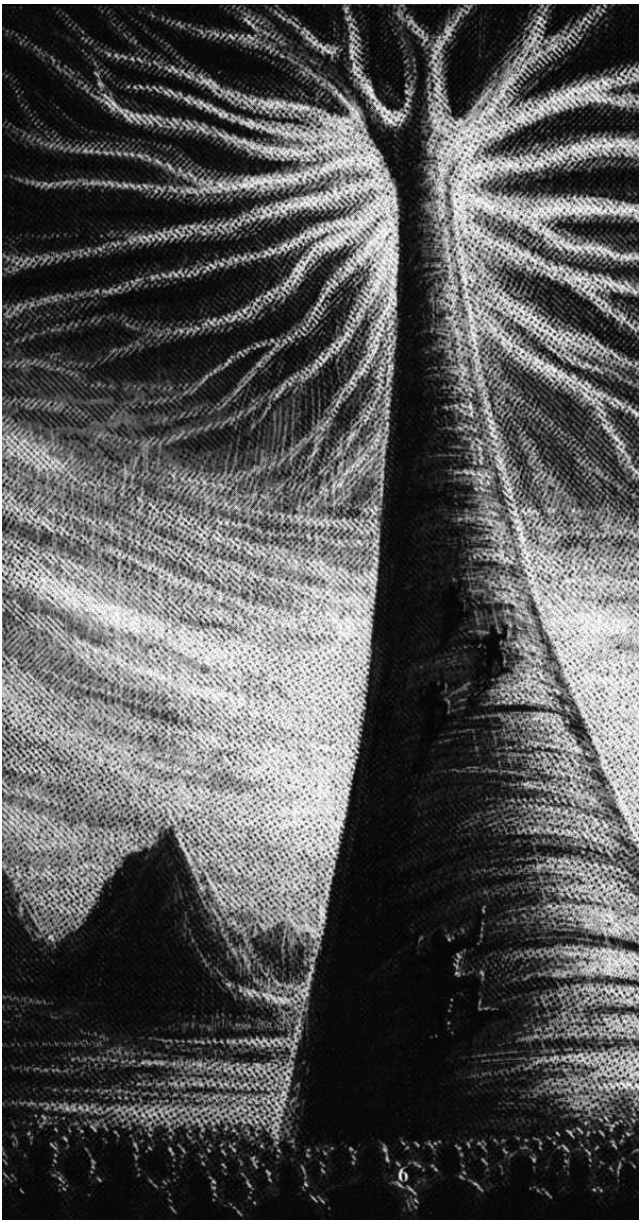

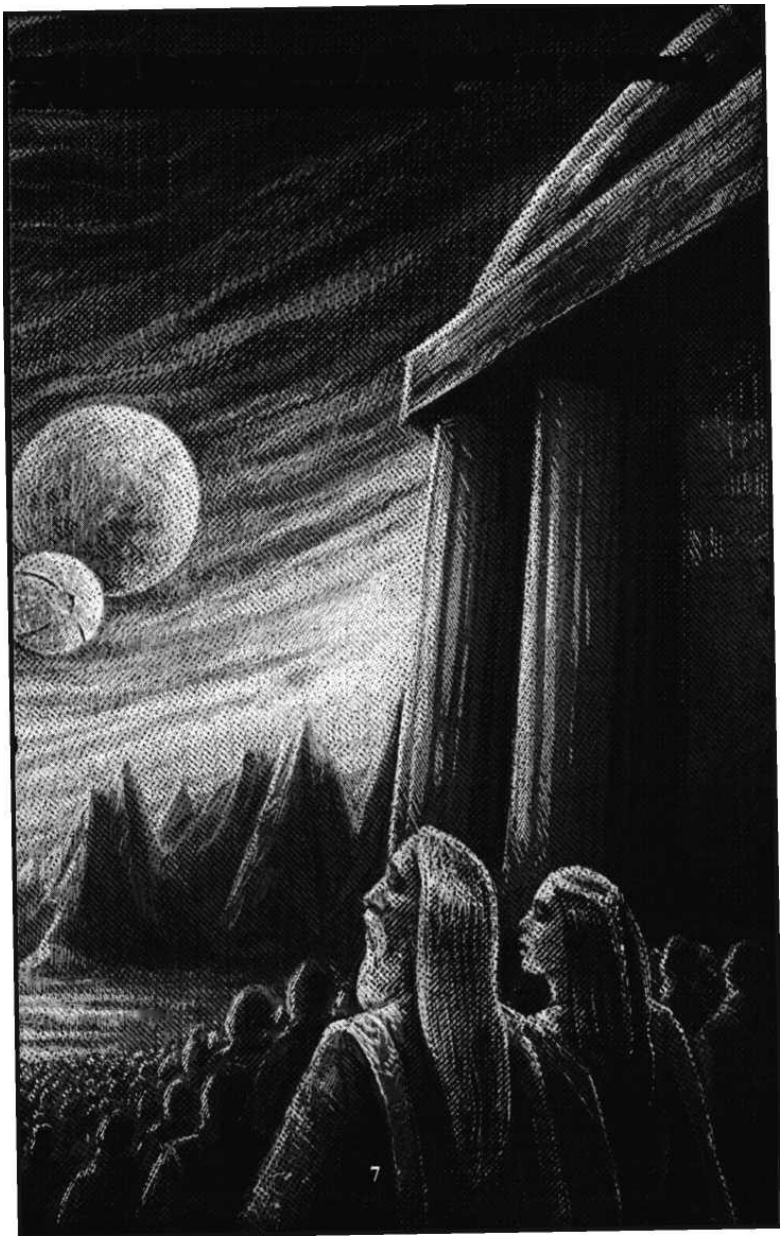

Păzitorii reacționară instantaneu, năpustindu-se asupra intrusului. Chiar înainte de a călca pe prima treaptă a piramidei, o magie necunoscută dădu cu ei de pământ.

Copilul se ridică în picioare:

„— Am venit în pace, dar îmi voi asmuți furiile contra

tuturor celor care nu mi se vor supune.”

După o mică pauză, adăugă:

„— Peste trei zile vor coborî printre voi îngerii mei. Vor veni să vindece Mărul. Nu le veți sta în cale!”»

În urmă cu opt ani...

Sezonul de vânătoare se apropia de final, iar Nimrod nu reușise, în ultimele două săptămâni, nicio singură captură. Efortul zilelor trecute îl extenuase, dar nu se putea întoarce acasă cu mâinile goale. Se înserase și își propusese să găsească un loc pentru a înnopta. Își târa picioarele istovite prin nămol de la o trestie la alta, în căutarea câtorva mănunchiuri de iarbă uscată cu care să aprindă focul, când auzi lipăitul caracteristic lipitorilor-vampir. Inima îi tresări. Să-i fi surâs, în sfârsit, norocul? Ciulind bine urechile, mai auzi ceva, părea un tânguit de copil. Sunetele veneau din apropiere, de după un păpuriș. Se furișă încet, cu pas vânătoresc, având grijă ca adierea vântului să bată înspre el. Văzu o fată cu părul zburlit acoperindu-i fața. Era îmbrăcată într-o rochie albă, cu marginile dantelate, plutind în mocirla din jurul ei. Stătea cu picioarele cufundate până sub genunchi în noroi, în mijlocul unei haite de vampiri. Nu văzuse niciodată atât de multi la un loc. Pielea lor neagră și lipicioasă dobândise reflexii violacee în lumina nopții. Arătăniile formaseră un cerc în jurul prăzii, șuierând înfiorător. Nimrod înțelese că fata era speriată de moarte și că trebuia să acționeze. Nu avea foarte mult timp să întocmească un plan de acțiune, vampirii aveau abilitatea de a se mișca extrem de agil prin mlaștină. Reacționase din instinct, scoase de la cingătoare ambele iatagane și se aruncă în luptă. Efectul surpriză îl ajută să scape de doi adversari, spintecându-i pe jumătate dintr-o lovitură. Copila slobozi un țipăt. Vampirii își mutaseră atenția de la fată către el. Nimrod înghiți în sec și strânse cu putere plăselele săbiilor. Fiarele se regrupaseră, încercând să-și protejeze prada. Se opriseră câteva clipe studiind mișcările băiatului,

apoi atacaseră concomitent. Nimrod lovi animalul care i se aruncă spre piept, însă în secunda următoare colții uneia dintre dihănii i se înfipseră în ceafă. Realiză îndată că lupta se terminase, celelalte lipitori aveau să-l lase în pace.

Arătăniile se retraseră șerpuind printre trestii. Nimrod cunoștea consecințele – curând va intra în agonie și-și va pierde cunoștința. Totuși, avea suficient timp să scoată fata la loc sigur. O apucă de mână și o luă către oraș. Copila plângea în hohote, dar acum era în siguranță, totul se terminase. El, însă, era condamnat să-și petreacă restul vieții, oricât ar mai fi durat ea, cu noul său companion.

Lipitorile-vampir trăiau în simbioză cu victimele lor. La puțin timp de la atașare, vampirul inducea o comă profundă noii sale gazde, apoi își implanta cilii în centrii

Colivia sufletelor Boris Velimirovici ei nervoși, în coloana vertebrală și în creier. Deși majoritatea celor infestați decedau în timpul procesului sau imediat după, puținii supraviețuitori duceau, de regulă, o viață normală. Pe deasupra, anumite funcții ale corpului se îmbunătățeau. Creștea masa musculară și se întețea activitatea cerebrală, iar perioada de viață se tripla. Odată încheiată cuplarea, paraziții nu puteau fi înlăturați fără ca victima lor să moară.

Nimrod se trezi la Templu. Cum deschise ochii, zări chipul Marelui Grădinar aplecat peste el.

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat fiica – zise preotul, cu o voce care arăta mai degrabă dispreț decât recunoștință. Conform datinilor, ar trebui să-ți făgăduiesc mâna Evei. Nu-mi solicita asta – nu o vei primi, dar îți voi îndeplini orice altă dorință.»

Băiatul avea buzele și gura uscate și îi fu foarte greu să îngaime ceva, doar închise ochii în semn de acceptare a învoirii.

Ulterior, Nimrod ceru îngăduința ca la împlinirea a 25 de ani, vârsta majoratului războinicilor, să-și măsoare forțele în încercarea la care erau supuși cei ce doreau să devină Păzitori. Marele Grădinar încuviință, convins că tânărul nu va trece probele.

În prezent...

Adesea, în drum spre casă, la capătul unei zile extenuante de vânătoare, Nimrod se oprea să-și tragă sufletul în fața Copacului Sfânt. Arborele era impunător, nicio altă plantă nu se apropia măcar la jumătate de dimensiunea sa. Tulpina avea o sută de metri înălțime și vreo douăzeci în diametru, iar coroana, nu foarte stufoasă, țâșnea încă *pe* atât către cerul cărămiziu al Krottanului. Nimrod știa toate legendele despre Măr, denumirea sub care Copacul Sfânt al Cunoașterii era cunoscut în popor. Unele susțineau că rădăcina se întindea pe sub pământ făcând înconjurul lumii, altele că își trage seva din miezul planetei. Despre fructele stacojii se spunea că ofereau senzația plăcerii supreme și Cunoaștere celui ce le gusta. Amănuntul însă nu putea fi confirmat de nimeni. Era interzis consumul poamelor, iar Păzitorii, care vegheau cu strășnicie copacul, nu lăsau pe nimeni să se apropie.

La proxima lună plină, Nimrod avea să fie supus încercării. În cazul trecerii testului – singura posibilitate pe care o lua în calcul – avea să se alăture Păzitorilor, urmând să aibă parte de ani grei de instrucție. Cealaltă variantă era moartea. Cei ce nu reușeau, mureau încercând.

Examenul era unul dificil și niciodată nu erai sigur dacă ești pregătit suficient. Deseori se întâmpla ca și cei mai bine antrenați aspiranți să dea greș. Nimrod exersase asiduu pentru provocare și, în pofida faptului că nu avea un mentor, așa cum era cazul tinerilor aparținând Castei Valeților, era convins că va izbuti. Mâna destinului îl adusese în postura de candidat, iar el era hotărât să profite de ocazie. Determinarea sa era alimentată de un puternic deziderat, voia să pună capăt discriminării sociale a semenilor săi, demonstrând că oricine, indiferent de casta căreia aparținea, putea face orice, chiar să devină Păzitor al Copacului Sfânt. Insă mai era ceva, nu știa exact ce, o chemare stranie care nu-i dădea pace atunci când se apropia de pom.

Cu patru zile înainte de marele eveniment, Nimrod

venise la Măr. Era o seară liniștită, poate mult prea liniștită. O ușoară adiere trezise la viață copacul. Freamătul frunzelor, un murmur nedeslușit, suna ca mantra unui călugăr în meditație profundă. Tânărul avusese impresia că arborele încerca să-i spună ceva. Închisese ochii și ascultase. Într-o clipă, ori poate într-o eternitate, timpul își pierduse subit sensul, fusese cuprins de o văpaie pornită din pântecul său. Nu reușise să-și deschidă ochii. Percepea apăsarea pleoapelor pe globul ocular ca și cum cineva i le-ar fi turnat în plumb. Îl dureau toate oscioarele, toți mușchii, inclusiv aceia de a căror existență nu știuse până atunci. Creierul îi zvâcnea în cutia craniană, aidoma unei păsări care se zbate să evadeze dintr-o colivie. Intrase în convulsii, pierduse complet controlul asupra corpului său. Spasmele ar fi trebuit să-i pricinuiască o suferință înfiorătoare, însă, paradoxal, nu simțise nimic.

Deodată, văzuse cu ochii închiși. Avusese senzația că universul se ghemuise sub pleoapele sale. Miliarde de galaxii, roiuri de stele, planete, ființe se învârteau în jurul său cu o viteză ametitoare. Stomacul i se strânsese tot mai tare, ca și cum ar fi vrut să se devoreze pe sine însuși. Încercase să se privească. Își văzuse corpul – era imaterial, își ridicase mâinile imateriale în dreptul ochilor imateriali. Erau pline de sânge. Lichidul lipicios îi picura printre degete, pe sol, formând o băltoacă în care se reflecta cerul înstelat. Zărise în acea oglindă însângerată luna, ca o burtă imensă, un abdomen gravid pregătit să nască. Astrul începuse să tremure, să se contracte, să se scuture și, într-un final, să se divizeze. Își îndreptase pupilele spre cer. Acolo, răstignite pe firmament, suspinau două luni. Cea veche, galben-roșiatică, și una nouă, mai mică, argintie. Se uitase din nou în jos, sângele din băltoacă se infiltrase în sol, îl simțise cum se scurge, cum pătrunde tot mai adânc, mai adânc, mai adânc… până la rădăcina Mărului.

☆ ☆ ☆

Conclavul fusese organizat fără fastul caracteristic, renunțându-se chiar și la ceremoniile protocolare de

întâmpinare a Grădinarilor. Nici încăperea în care se desfășurau lucrările nu era cea uzuală pentru astfel de întruniri. Mobila veche și sărăcăcioasă, perdelele zdrențuite și mirosul de mucegai trădau graba cu care fusese pusă la punct adunarea extraordinară.

— Cartea Sfântă a Șarpelui face referire la Ziua Sosirii – se adresă Adam al XXVII-lea Grădinarilor prezenți la Conclav. Învățăturile ne-au pregătit să-i recunoaștem semnele. Niciunul nu s-a revelat.

Vocea îi tremura, era nervos și nu făcea niciun efort de a o ascunde. Furia clocotea în el. Lucrurile îi scăpaseră de sub control, iar el, obișnuit ca toți să se încline în fața măreției și puterii Marelui Grădinar, se trezise, de la sosirea autoproclamatului Șarpe, într-o situație pe care nu știa să o gestioneze. Părea că toată autoritatea oferită de poziția sa, tot universul al cărui stăpân era, se năruise asemenea unui castel din cărți de joc.

— Trebuie să găsim o cale să scăpăm de uzurpator – continuă, arătând cu degetul mare prin fereastra din spatele său, spre cupola aurită a Templului, flancată de patru turnuri înalte, ce țâșneau amenințător către cerul înnorat. Este un atentat la valorile și credința noastră. Suntem nevoiți să acționăm pentru a restabili ordinea. Nu știu ce vrăji stau la baza puterii intrusului, dar cu speranță în suflet și cu ajutorul adevăratului Șarpe, vom învinge.

O hărmălaie, venită din anticamera sălii Conclavului, întrerupse perorația Patriarhului. În ușă își făcu apariția o namilă de om în uniformă de ferdar[1] al Păzitorilor.

— Preasfinția Voastră, Mare Grădinar și Patriarh… începu ofițerul.

— Spune odată, omule, ce ai de spus – îl apostrofă Adam.

— Îngerii… adică i… i… intrușii au descins pe pământ.

— Ce îndrugi acolo?

— Au venit! Sunt la Copacul Sfânt. Nu i-am putut împiedica – adăugă ferdarul, vizibil afectat de nereușita sa.

1 comandat militar (n.a.)

Sala amuți. Fețele prelaților deveniră livide. Își bulbucară ochii spre Marele Grădinar, așteptându-i reacția.

După o clipă de reflecție, Patriarhul ordonă:

— Adună toți Păzitorii la Sfântul Măr! Voi veniți după mine! zise, pornind în grabă.

Alaiul preoțesc îl urmă în pas alergător.

„Toți niște ipocriți fricoși care nu sunt în stare de nimic”, își spuse în sinea sa Adam. „Voi scăpa de nemernicii ăia, chiar de-ar fi să-i sacrific pe toți. Dacă cineva își imaginează că poate veni să mă umilească în casa mea, se înșală amarnic. Nu poate fi altcineva decât ereticii de Râmari. Le voi bea sângele. Îi voi nimici pe vecie. Șarpele mi-e martor că am încercat să fac pace cu ei, dar incitarea de acum întrece orice limită.”

Cei din suită se opriră în vârful dealului la poalele căruia se afla arborele. Erau la vreo cinci sute de pași de Măr și puteau distinge cu ușurință două persoane trebăluind în jurul lui. Păzitorii Copacului Sfânt zăceau inconștienți în posturile de pază ale obiectivului. Nu erau urme de luptă, ceea ce sugera că soldații fuseseră luați prin surprindere. Cei doi erau acoperiți din cap până-n picioare de o armură argintie care emana o strălucire misterioasă. Păreau niște ființe de lumină, niște îngeri, fapt care îi determinase pe unii din anturajul Marelui Grădinar să îngenuncheze. Adam lăsă impresia că nu observă, dar hotărî că e momentul să acționeze. Se îndreptă spre Măr, numai că, de data aceasta, nimeni nu-l însoți.

„Lașilor!” – gândi Adam.

Cobora panta dealului cu pași cumpătați, sprijinindu-și, mai mult pentru efect decât din nevoie, imensitatea în toiagul său Patriarhal. Nu se grăbea să ajungă la Copac, voia să lase timp instigatorilor să-l vadă, să fie impresionați de mantia sa strălucitoare și de aspectul său grandios. Știa că prezența sa impunătoare avea darul de a-i readuce la respect pe necredincioși. Adam era un tip masiv, iar barba lui stufoasă și pletele cărunte, fluturând rebel în vânt, făceau imposibilă o apreciere corectă a vârstei, putea la fel de bine să aibă 70 sau 770 de ani. Dacă vreun artist ar fi

vrut să-i facă portretul, s-ar fi aflat în fața provocării vieții sale. Ar fi trebuit să găsească metafora sublimă care să cuprindă într-un tot trăsăturile unui filosof, ale unui alchimist și ale unui războinic krottanian. Adam era un mare regizor și actor totodată, cu anii își perfecționase în asemenea măsură tehnica intrării în scenă încât deseori simpla sa apariție era suficientă ca să-și impună vrerea.

Străbătu jumătatea distanței până la falșii îngeri, însă aceștia își vedeau în continuare de treabă în jurul Mărului. Cu cât se apropia, viermele îndoielii își făcea mai pregnant simțită prezența în sufletul său. Dacă băiețelul din Templu este într-adevăr întruparea Șarpelui, iar în fața sa erau trimișii săi? Subit, picioarele i se îngreunară, ca și cum s-ar fi înfundat în noroi.

Se opri la doar o sută de pași de îngeri. Unul dintre ei dezlipi de pe scoarța arborelui o fiolă cu conținut roșiatic. Introduse flaconul într-un dispozitiv atașat pe antebrațul drept și ieși în întâmpinarea lui Adam. Marele Grădinar rămase nemișcat. Nu putu nici să clipească. Ajuns în dreptul Patriarhului, îngerul îi atinse cu vârful degetelor dosul palmei. Apoi schiță un zâmbet calm, împăciuitor și se întoarse la celălalt. Urcară într-un vehicul aflat la douăzeci de pași în dreapta lui Adam. Mijlocul de transport scoase un zumzăit insesizabil și se înălță vertiginos în nori. În tot acest timp, Marele Grădinar privea înmărmurit, cu gura întredeschisă. Când își reveni, ridică pumnul și răcni:

— Și să nu vă mai întoarceți niciodată!

☆ ☆ ☆

Patru persoane, două femei, un bărbat și un băiețel, a cărui frunte era brăzdată de mici cicatrici dispuse aidoma unei coroane, priveau hologramа lipitorilor-vampir și a Copacului Sfânt al Cunoașterii, proiectată în centrul mesei rotunde în jurul căreia erau așezați.

— Inițial am crezut că lipitorile se înmulțesc asexuat – zise femeia mai tânără. Exemplarele capturate păreau că nu au sex. Insă, în urma cercetării probelor prelevate, am ajuns la o altă concluzie. Toate lipitorile, la vârsta

maturității, devin masculi. Nu este ceva neobișnuit, astfel de fe- nomene s-au constatat, conform Cărții Vieții[2], chiar și la unele specii de pe Prima Terra.[3] Insă partea fascinantă de-abia acum începe. Sfântul Măr, cum numesc localnicii pomul, nici măcar nu este plantă, ci, așa cum arată analizele, o femelă lipitoare-vampir. De fapt, un imens aparat reproducător feminin. În perioada de împerechere, vampirii ajunși la vârsta fertilității se atașează de rădăcina copacului și pompează lichidul seminal în vasele acestuia. Seva, respectiv sângele organismului, transportă către coroană lichidul și fecundează asa-zisele fructe, care nu sunt altceva decât ovule. Când larvele sunt formate, fructul se desprinde și, prin intermediul orificiului din centrul trunchiului, ajunge în rădăcina arborelui. Larvele se dezvoltă și trăiesc, în majoritatea timpului, în interiorul organismului-mamă. La maturitate, în lunile calde de vară, lipitorile-vampir părăsesc căminul hoinărind prin mlaștini în căutarea hranei, iar când se apropie sezonul rece, se întorc pentru împerechere.

— Fir-ar să fie! Dacă supozițiile tale sunt corecte, spuse bărbatul de la masă, avem o superbă mostră de creativitate în adaptare.

— Sunt corecte – răspunse răspicat tânăra, fără să lase loc de interpretări.

— Dar nu văd ce legătură are Pomul cu Grădinarul!

— Investigațiile eșantioanelor obținute cu ocazia contactului au scos la iveală o bizară similitudine între geno- mul vampirilor și cel al Marelui Grădinar. Rezultatele sugerează o înrudire a acestora.

— Aici am intervenit eu – spuse femeia în vârstă. După ce Păzitorii au abandonat Templul, biblioteca a rămas la discreția noastră. Am găsit, pe lângă cărțile sfinte, un tratat despre utilizarea lipitorilor în scopuri terapeutice. În studiile

2 Culegere de scrieri sacre ale Primei Civilizații Umane.

3 Planeta pe care se presupune că a luat naștere civilizația umană și de unde și-a pornit expansiunea în univers, perioadă cunoscută ca Prima Roire. Legendele susțin că Prima Terra s-ar afla în centrul universului.

cu privire la efectele înlăturării simbiotului, Grădinarii foloseau subiecți umani cărora le atașau lipitorile prin constrângere. Strădania lor în descoperirea unei cure mi-a stârnit curiozitatea, iar când am finalizat analizele ADN-ului Marelui Grădinar, am realizat...

— Adică Adam are o lipitoare-vampir pe corp și nimeni nu și-a dat seama? interveni bărbatul.

— Nu! Adam nu trăiește în simbioză cu un vampir – reluă femeia. Suprapunând datele științifice cu miturile locale, singura ipoteză plauzibilă este că Adam și Eva s-au infestat când au mușcat din fruct, potrivit legendei, crezând că este măr. Se pare că larvele au suferit o modificare genetică, adaptându-se la viață în interiorul corpului lor, oferindu-le, în schimbul găzduirii, longevitate, creșterea capacităților fizice și ale celor cerebrale. Am convingerea că testarea Evei ar duce la rezultate identice cu ale lui Adam.

— Vrei să spui că Adam și Eva au câteva mii de ani?

— Nu. Așa cum reiese din documentele arhivei Tem-»

plului, numele sunt titulaturi preluate de descendenții dinastici, în urma ritualului Mușcatului din Măr, ceremonie care precede întronarea. Concluzionând, în lumina celor descoperite, am putea spune că pe planetă există două specii, adamicii, pogorâtori direcți ai ancestralilor Adam și Eva, și ceilalți.

„— Adamicii, crcându-și o societate aservită, au îngrădit dezvoltarea altor ființe raționale. Asta contravine principiilor universale conform cărora inteligența trebuie lăsată să-și găsească singură calea spre evoluție. De aceea am hotărât că e cazul să intervenim.” – le transmise băiețelul, telepatic, celor de la masă.

☆ ☆ ☆

În zorii zilei încercării, o ceață mătăsoasă se așternuse pe străzile Denului. Nimrod se trezise devreme. Își propusese ca înaintea probei să treacă pe la Templu. Dădu ascultare unei chemări lăuntrice care îl împingea, împotriva voinței sale, să ceară sprijinul divinității pentru a trece cu bine peste provocare. Cu fiecare treaptă care-l apropia de

lăcașul sfânt, Nimrod percepea Glasul tot mai intens. Surprinzător, la intrare nu se afla niciun Păzitor și, în ciuda faptului că era ora rugăciunii, locul era pustiu. Poarta, în două canaturi din lemn masiv, era de vreo cinci ori cât el. Apăsă pe clanța aurită și împinse ușor. Ușa se dădu în lături, eliberând un scârțâit fin. Păși stingher pe mozaicul pastelat al podelei. Sala Tronului, în formă de pătrat, era colosală. Bolta acesteia, sprijinindu-se pe două șiruri de câte patru coloane din jad, se pierdea în obscuritatea înălțimilor edificiului. Coloanele împărțeau încăperea în trei părți egale. Fiecare latură, în treimea superioară, avea șase vitralii înguste și înalte, prin care pătrundea lumina slabă și rece a dimineții. Partea centrală era dominată de o structură piramidală în trepte, în vârful căreia se găsea Jilțul Șarpelui.

Nimrod fu atras de frescele de pe pereți. Continuă să pășească cu sfială, admirând creațiile artistice care ilustrau scene din Cartea Vieții. Atenția i se concentră pe o succesiune de trei imagini. Prima înfățișa o lipitoare-vampir atașată de trunchiul Copacului Cunoașterii. Cea din mijloc îi era cunoscută din Scrieri, reprezenta scena în care Adam I Cel Nenăscut primea Mărul de la, „din tru- pu-i plămădită”, fiica-soție, Eva. Cea de a treia îl răscoli. Imaginea, ale cărei culori vii dădeau impresia că fusese făcută cu cel mult o zi-două în urmă, era una grotescă. Sub crengile pomului, îndoite sub povara roadelor mari, de un roșu strident, două corpuri nude, înfățișându-i pe Adam și Eva, erau întinse contorsionate dizgrațios în iarbă. Nu păreau a se odihni, ci mai degrabă agonizau. Adam ținea în mâna stângă unul din fructele copacului pe care se distingeau două mușcături. La o privire mai atentă, Nimrod deslușI în pulpa fructului conturul larvelor de lipitoare-vampir.

„— Da! Merele acelea sunt stricate” – se auzi glasul care-l chemase la Templu.

Nimrod se întoarse brusc și văzu în jilțul care, cu câteva momente în urmă, era neocupat, o persoană de statura unui copil, îmbrăcată într-o mantie verde-smarald. Gluga

care-i acoperea capul îi umbrea ochii, lăsând să se întrevadă doar gura și bărbia.

„— Îți mulțumesc că ai venit!” – continuă cel din vârful piramidei, cu o voce de băiețel.

Deși Nimrod nu era un tip evlavios, era o caracteristică a celor din casta sa, nu putea ignora forța din spatele chipului infantil. „Dacă există zei”, gândi tânărul, „cu siguranță acesta e unul dintre ei”. Nimrod nu căzu în genunchi, dar se înclină ușor, în semn de respect.

„— Pomul e bolnav. Trebuie să-l vindecăm – spuse copilul-zeu. Astăzi vei participa la încercare. Vei pătrunde în măruntaiele Mărului, iar el ți se va destăinui, dezvăluindu-ți adevărata sa ființă. Atunci vei ști ce ai de făcut.”

Zeul îi ceru, printr-un gest cu mâna, să se apropie. Nimrod se conformă. La baza piramidei apăru o masă pe care era așezat un cuțit cu lama încovoiată și o casetă paralelipipedică.

„— Ia această cutiuță cu tine, în ea vei găsi leacul pentru vindecarea pomului, iar pumnalul saurray va consfinți legământul nostru, prin care, în schimbul ajutorului tău, îți voi da în stăpânire această lume. Și încă ceva, atunci când vei porni în luptă, așează armele camarazilor tăi alături de saurray, astfel vor prelua din puterea sa și veți fi de neînfrânt.”

Tânărul rămase uimit de felul cum vorbea copilul-zeu, fără a deschide gura, de fapt, fără să scoată vreun sunet. Luă cutia și o puse în buzunarul de la piept, iar saurrayul și-l prinse la cingătoare. Apoi făcu o plecăciune. Când ridică ochii, jilțul era din nou gol.

☆ ☆ ☆

Patriarhul Adam al XXVII-lea privea imperial peste mulțimea adunată la poalele dealului de lângă Mărul Sfânt. Stătea trufaș în loja oficială, învelit într-o robă aurie, ținându-și în mâna dreaptă sceptrul incrustat cu pietre prețioase. Coroana de pe cap emitea, în bătaia soarelui după-amiezii, un nimb strălucitor în jurul său. Își recăpătase încrederea în propriile forțe, după ce ieri, așa cum deja

aflase tot norodul, îi învinsese apoteotic pe falșii îngeri ai Șarpelui. Alături o avea pe fiica-soție Eva, Mama Tuturor Celor Vii. Eva purta o rochie albastră, lungă, împodobită cu volane dantelate, iar un brâu auriu îi încingea mijlocul. La baza gâtului delicat avea un colier de aur, în formă de șarpe, a cărui coadă se pierdea printre sânii opulenți, scoși în evidență de un decolteu adânc. Fruntea îi era încununată de o diademă bătută în nestemate roșii, în timp ce părul blond i se revărsa pe umeri.

Marele Grădinar înțelesese că era momentul să profite de marea sărbătoare, ca să mai recupereze din autoritatea știrbită. Prin urmare, porunci ca întreaga suflare a Denului să asiste la ceremonia încercării. În tribunele amenajate pe dealul de deasupra Copacului Sfânt al Cunoașterii se adunaseră zeci de mii de oameni. Reprezentanții tuturor Castelor, fiecare în sectorul său împodobit cu steagurile și însemnele familiei sale. Casta Grădinarilor ocupa lojele din stânga și dreapta balconului Marelui Grădinar. Casta Valeților, care avea privilegiul, aproape exclusiv, să ofere recruți Păzitorilor Copacului Sfânt, corpul de elită al armatei însărcinat cu protecția arborelui și a Patriarhului, ocupa lojele imediat sub cele ale Grădinarilor. Casta Furnicarilor, trezorierii imperiali, era amplasată sub loja Valeților, sub ei Casta Zografilor, artiștii și cronicarii curții, și tot așa, una sub alta, toate cele douăsprezece caste din sistemul social krottanian. Ultima dintre ele, aflată la baza tribunelor, era Casta Râmarilor, din care făcea parte Nimrod.

Râmarii erau inși aprigi și nesupuși. Nu puneau prea mare preț pe autoritatea patriarhală, considerând că orice individ este egal în fața divinității și nu are nevoie de mijlocitor în această relație. Acest comportament, dar și sfidarea deschisă a clerului, le-au atras adesea acuzații de erezie, culminând cu izgonirea lor din cetate.

După alungare, Râmarii și-au întemeiat noi așezări, îndeletnicindu-se cu pescuitul și vânătoarea prin lacurile, pădurile și mlaștinile din jurul orașelor. În lupta dură pentru supraviețuire în afara meterezelor, semenii lui Nimrod s-au acomodat unor noi realități, adoptând, cu timpul, propriile

reguli și ierarhii. Chiar dacă nu aveau lideri, în sensul tradițional al termenului, unii, printre ei și Nimrod, puteau, prin stima câștigată în sânul comunității lor, să influențeze adoptarea unor decizii respectate de întregul grup.

Cei din Casta Râmarilor umpluseră până la refuz sectorul rezervat lor și ocupaseră orice ridicătură de pământ sau copac din apropiere, care oferea o perspectivă asupra Mărului. Erau de două ori mai multi decât toți ceilalți la un loc. Pentru ei era o zi specială, unul de-al lor se afla printre aspiranți. Simplul fapt că Nimrod fusese admis la probă reprezenta o reușită, însă, în cazul unui succes deplin, ar fi devenit un veritabil erou, idolul copiilor și al tinerilor din neamul său.

După un discurs electrizant, care îl repuse pe piedestalul puterii în calitate de legitim reprezentant al Șarpelui pe Krottan, Patriarhul se întoarse la cei patru candidați la titlul de Păzitor al Copacului Sfânt al Cunoașterii.

— Astăzi veți aduce onoare familiilor voastre – rosti, cu vocea sa baritonală, Adam. Fiți demni de încrederea acordată. Indiferent dacă veți izbuti sau veți muri încercând, vom fi mândri de voi. Nu vă dezamăgiți părinții, rudele ori frații întru credință. Șarpele să vă fie alături!

Tinerii făcură o plecăciune și se îndreptară spre copac, pregătindu-se de ascensiune. Valeții afișaseră o mină arogantă și se distanțară de Nimrod. Toți trei erau într-o formă de invidiat. Unul era scund și îndesat, nerăbdarea făcându-l să se învârtă ca un leu în cușcă, ceilalți doi, mai înalți decât primul, aveau părul blond strâns într-o coadă de cal. Din atitudinea pletoșilor se înțelegea că îndesatul era liderul grupului lor.

Patriarhul lovi cu toiagul gongul din bronz, dând startul încercării.

Aspiranții își lipiră palmele și fața de coaja netedă ca un granit șlefuit a arborelui. Valeții murmurară incantații către zeul Șarpe. Apoi sărutară Sfântul Măr, așa cum o cerea ritualul, și își ajustară curelele ghearelor de metal de la încălțări și mâini. Echipamentele îndesatului și ale pletoșilor contrastau puternic cu cele improvizate de Nimrod, însă el

nu părea afectat. Nu frumusețea, ci utilitatea era calitatea care trebuia apreciată în astfel de cazuri, gândea el.

Valeții își înfipseră ghearele în scoarța pomului și se năpustiră în sus, entuziasmați. Nimrod o luă încet, pas cu pas, având grijă să-și consolideze fiecare punct de sprijin. Cu toate că proba cățăratului părea accesibilă, Nimrod știa că era suficientă o mică neatenție ca totul să se încheie înainte de a debuta.

Cu timpul, mușchii și încheieturile începură să-l doară, obligându-l să domolească ritmul. La mai bine de o oră de la start, Nimrod nu depășise jumătatea distanței care-l despărțea de partea superioară a trunchiului, în timp ce Valeții parcurseseră deja două treimi din escaladare.

Deși vântul nu sufla puternic, cu cât se apropia de coroana pomului, cu atât aceasta părea mai agitată. Ca și cum ar fi vrut să-i transmită un mesaj, ca și cum ar fi vrut să-l atenționeze în legătură cu ceva. Îl cuprinse un sentiment de neliniște. Dinții ascuțiri ai orizontului se înfipseră bine în pulpa roșiatică a soarelui Krottanului când Nimrod ajunse istovit la limita de jos a coroanei. Își petrecu mâna peste margine și constată că dincolo se întinde o suprafață netedă. Ridică încet capul. Partea de sus a tulpinii aducea foarte mult cu o pâlnie – o arie adâncită, aproape circulară, în centrul căreia se afla o scorbură rotundă, cu un diametru de zece pași. Gaura cobora, asemeni unui puț, prin mijlocul copacului. Crengile coroanei erau dispuse în așa fel încât formau un gard viu de jur-împrejurul platformei concave. Încercă să-și salte trupul, când o lovitură năprasnică de picior îl izbi în tâmplă, provocându-i, pentru o fracțiune de secundă, pierderea cunoștinței. Suficient cât să-și scape prizele. Era în cădere liberă când destinul făcu ca o creangă apărută în cale să-i agațe cureaua de la brâu, salvându-i viața. Nu-l văzuse pe atacator, dar era limpede că era foarte hotărât să-l împiedice să urce. Nimrod își schimbă locul. Sărind sprinten de pe o ramură pe alta, ajunse într-o poziție ușor laterală față de cea inițială. Apoi se lipi de trunchiul arborelui, așa încât cel de sus fu nevoit să se aplece în afara platformei ca să vadă încotro fugise

victima sa. Nimrod profită de ocazie și se aruncă asupra agresorului, încolăcindu-și mâinile în jurul gâtului acestuia. Era unul dintre Valeții pletoși. Nimrod îl trase cu putere în jos și, împingându-se în picioare, execută un salt care îl duse în partea superioară a trunchiului. Văzu cu coada ochiului cum atacatorul său se prăbușea în gol, bătând necontrolat din mâini, ca o pasăre care uitase subit să zboare. Nu avu prea mult timp să savureze victoria, căci celălalt pletos se năpusti cu un cuțit la gâtul lui. Nimrod eschivă, lovind puternic cu piciorul spre pieptul adversarului, însă Valetul pară cu lama cuțitului, cauzându-i o tăietură adâncă în gamba dreaptă. Luptătorii se opriră pentru a-și evalua opțiunile. În timp ce se cântăreau din priviri, Nimrod observă un zâmbet malițios pe buzele Valetului. E bine, gândi, crede că a învins. Scoțându-și saurrayul de la cingătoare, Nimord avu o senzație ciudată, păru că arma devine o parte a trupului său. Făcu câțiva pași în spate, până la marginea platformei, și își lăsă greutatea pe piciorul stâng, simulând o durere în gamba rănită. Mișcările se succedară cu o viteză greu de urmărit cu ochiul liber. Pletosul se aruncă înainte, țintind cu cuțitul inima lui Nimrod, dar când parcurse jumătatea distanței, Râmarul sări în sus aproape vertical, apoi se rostogoli în aer, ajungând în spatele atacatorului, înainte de a ateriza, aplică o lovitură între omoplații Valetului, proiectându-l peste marginea platformei. Pletosul se prăvăli într-un urlet de ură și neputință, care se pierdu în depărtare. Nimrod se apropie de margine și privi în jos. Zări, la baza trunchiului, trupurile inerte ale celor doi.

O coardă legată de o creangă groasă, aruncată în scorbură, indica direcția de urmat. Se așeză să-și tragă sufletul câteva minute. Își bandajă gamba rănită, bău o gură de apă, apoi își legă propria frânghie de o creangă și începu descensiunea.

După câțiva metri de la intrare, obscuritatea îl învălui. Nu-i era frică de întuneric, mare parte a vieții sale o petrecuse în beznă, vânând lipitori-vampir. Lipsa văzului nu constituia un handicap pentru el. Auzul, mirosul, pipăitul și

chiar instinctul i se ascuțiseră în așa măsură încât se simțea mai în largul său în umbra nopții decât în bătaia soarelui. Tenebrele erau tărâmul său.

Estimase că parcursese două treimi din coborâre, judecând după lungimea cățărării, când sesiză fum urcând pe puț. Valetul îndesat ajunsese jos și își aprinsese torța. Izul devenise pătrunzător, iar lumina se apropia cu repeziciune de el. Într-o fracțiune de secundă realiză că cel de jos dăduse foc sforilor. Pipăi peretele din interiorul copacului. Spre norocul său, se dovedi extrem de zgrunțuros, își înfipse degetele în lemn și-și lipi corpul de trunchiul arborelui, cu numai o clipă înainte ca focul să treacă prin dreptul său, arzând corzile atârnate în puț. De jos străbătu un râs sardonic.

Îi era cunoscută ostilitatea dintre caste. Se așteptase ca Valeții să fie reticenți la primirea în rândurile Păzitorilor a unui Râmar, însă nu-și imaginase că cineva ar fi putut să ignore voința Patriarhului. Dar ce-și dorea Marele Grădinar? Cu siguranță nu să aducă un Râmar printre gărzile sale. Nimrod începu să întrevadă ițele complotului. Adam jucase cartea profitului maxim, iar ca să-l obțină, el trebuia să moară. Pe de o parte, prin dispariția sa, Patriarhul scăpa de unul dintre liderii influenti ai oamenilor din mlaștini, pe de altă parte, întărea poziția Castei Valeților, care îi era obedientă, adăugând încă o piatră la temelia mitului că doar aceștia au priceperea de a trece testul.

Se lăsase atras într-o cursă periculoasă, dar era prea târziu să renunțe.

După ce verifică prizele de la picioare și mâini, rupse un nasture de la cămașă și îi dădu drumul. Ascultă cu atenție, în timp ce număra în gând. Așteptă câteva zeci de secunde. Nu auzi nimic. Existau două posibilități: ori înălțimea era foarte mare, ori nasturele căzuse pe ceva moale. Decise, fiindcă i se păru mai ușor, să o ia în jos. Trase cu putere aer în piept și porni. Nu părăsea nicio priză până nu se convingea că celelalte membre erau bine fixate și îi puteau susține greutatea. Reuși să coboare câțiva metri, poate zece, când o bucată din scoarța trunchiului se desprinse de

sub picioarele sale. Rămase agățat deasupra hăului, ținându-se într-o mână. Obosit, era conștient că n-o să poată sta prea mult timp așa. Drept pentru care inspiră adânc, închise ochii și se aruncă în gol.

☆ ☆ ☆

Silueta neagră a Citadelei Patriarhale se ridica semeț pe promontoriul scăldat de valurile mării de la limita estică a cetății. Cele două luni de pe cerul Krottanului, învăluite de vălul catifelat al nopții așternute peste Den, își făcuseră culcuș între turnurile înalte ale fortăreței. Mici vârtejuri de colb se fugăreau pe străzile înguste ale capitalei imperiale, antrenând în jocul lor petale de flori și frunze uscate. Sporadic, tihna era spartă în cioburi fine de cântecul depărtat al unei cucuvele.

O luminiță cât un pistrui apăru pe unul din turnurile citadelei.

— Nu trebuia să-l lași în viață în seara aia – zise Eva aruncând, din spatele opaițului, priviri otrăvite tatălui său.

— Râmarii aflaseră că Nimrod e aici, iscoadele lor sunt în tot orașul. Dacă murea, o revoltă a Râmarilor era iminentă și știi la fel de bine ca mine că nu i-am rezista – răspunse Adam, pe un ton cât putu de blând. Oricum, nu-ți face griji, nu se va întoarce din încercare, numai Grădinarii și cei din Casta Valeților cunosc ieșirea din labirintul subteran.

— Nimrod ne știe secretul!

— Nu știe ce-a văzut. El consideră că și-a riscat amărâta sa viață de târâtor ca să o salveze pe a ta. Privește scena prin ochii săi. O fetiță, înconjurată de o haită de lipitori-vampir, plânge speriată. Asta a văzut el. Asta l-a împins să intervină.

— Cât timp crezi că-i va lua să se întrebe de ce nu m-au atacat lipitorile după ce au terminat cu el?

— În cei opt ani scurși de-atunci nu a arătat în vreun fel că și-ar fi amintit ceva din cele întâmplate în noaptea aia. Acum nu mai are nicio importanță – vom scăpa definitiv de el.

☆ ☆ ☆

Nimrod își veni în fire, tremurând de frig. Era lungit pe spate. Deschise ochii, dar nu deslușì nimic, întunericul era dens ca smoala. Se bizui pe celelalte simțuri pentru a se orienta. Aerul duhnea a putregai, iar instinctul îl zorea să părăsească acest loc fără întârziere. Își scoase cremenea și-și aprinse facla. Cavitatea în care se afla avea o formă neregulată și nu era foarte spațioasă. Podeaua mustea de un lichid roșiatic. Făcu un ocol și constată că din scorbură pornesc patru tuneluri. Aveau conturul circular aproape perfect și diametrul cu puțin mai mare decât statura lui. O apucă pe unul dintre ele, la întâmplare.

Pereții de textura lemnului sugerau că galeriile erau ramificații ale rădăcinii arborelui. La fiecare cincisprezece-douăzeci de pași, dădea de o nouă răspântie, de la care porneau două, trei sau mai multe tuneluri. Ca să-i vină mai ușor dacă avea să fie nevoit să se întoarcă, hotărî să folosească întotdeauna prima intrare din dreapta. Pe măsură ce avansa, succesiunea ramificațiilor se întetea. ’»»

Doar că un ghinion nu vine niciodată singur, galeriile se înclinau accentuat în jos, pe sensul lui de mers, iar circumferințele se micșorau atât de repede încât, foarte curând, se putea deplasa numai în genunchi. O secreție vâscoasă, de culoarea sângelui, prin care viermuiau larvele lipito- rilor-vampir, făcea podeaua teribil de alunecoasă. Nimrod avea dificultăți mari în menținerea echilibrului și *»» doar prezența de spirit îl ajută, în câteva rânduri, să nu scape torța.

Oboseala acumulată și aerul rarefiat din galerii îi impuneau pauze din ce în ce mai dese. Se opri din nou. De data aceasta răgazul fu mai lung ca de obicei, poate chiar ațipise. Fu readus la realitate de o șoaptă, o vibrație acustică, al cărei timbru i se păru familiar. Glasul imperceptibil, ca o himeră a abisurilor, părea că vine de undeva din adâncuri. Insă, cu fiecare pas, intensitatea sa creștea, transformându-se într-o ademenire irezistibilă. La următoarea ramificație, sunetul deveni mai clar, iar Nimrod reuși să-l localizeze. O luă pe galeria de unde răzbatea

chemarea. La intrare dădu peste o lipitoare-vampir gigantică, atașată de unul din pereți. Era de două ori mai mare decât orice exemplar văzut de el vreodată. Corpul îi pulsa frenetic, emițând un zumzăit puternic. Instinctul îi spuse să o evite. Se strădui să treacă fără s-o atingă, dar animalul se desprinse brusc și-și întinse gura în formă de ventuză spre el, dezgolindu-și cele patru rânduri de dinți mărunți și ascuțiri. Tresări, scăpându-și torța și alunecă cu capul înainte, prinzând viteză ca pe tobogan. Încercă cu disperare să se agațe de marginile galeriei, dar nu izbuti. Gonea nebunește prin tuburile care se ramificau în toate direcțiile.

Cursa continuă o perioadă îndelungată, până ce trupul i se înțepeni într-o conductă îngustă. Izbiturile de pereții galeriilor îi cauzaseră răni adânci, unele dintre ele sângerau abundent. Acum, supraviețuirea sa depindea de starea simbiotului său – dacă avea suficientă putere să-și îndeplinească sarcina tămăduitoare, să oprească hemoragiile la timp și să vindece organele afectate de lovituri. Ușoarele amețeli și relaxarea mușchilor erau semnul că lipitoarea-vampir își intra în rol. Se afundă într-un somn profund și dulce.

☆ ☆ ☆

Se trezi năuc, cu o durere sfâșietoare în tâmple. Nu știa unde se află și ce e cu el. Ușor-ușor, mintea i se limpezi. În continuare era imobilizat. Începu să se foiască, încercând să se elibereze. După repetate tentative, înaintă câțiva centimetri. Împinse din nou în picioare, apoi iar și iar. Imprimă mișcărilor sale o cadență furibundă. Epiderma sa resimți galeria milimetru cu milimetru.

Efortul și lipsa oxigenului făceau să-și piardă frecvent cunoștința. Când își revenea, folosea fiecare strop de energie pentru a avansa. Era epuizat. Nu putea rămâne conștient mai mult de câteva minute. Simbiotul părea să fie și el la capătul puterilor. Își pierduse speranța că va mai scăpa cu viață, când simți o boare, ca o mângâiere rece, pe creștet. Aer proaspăt. Undeva, acolo, era o ieșire. Gândul îl

revigoră și-l determină să împingă cu sârg. După ore bune, capul îi ieși din tub într-un loc larg. Un damf de mâl de mlaștină îi lovi nările, iar din depărtare, ecoul unor picături de apă îi gâdilă timpanele. O rază de lumină sinilie se infiltrase din înălțimi, proiectând pe podeaua peșterii, aflată undeva departe sub el, un joc de umbre. Privind mai atent, își dădu seama că nu era vorba de umbre, ci de ceva viu. Podeaua forfotea.

Își extrase cu grijă partea superioară a corpului din galerie. Se prinse de margine și-și scoase picioarele. Se pomeni cu fața spre exterior, iar cu mâinile, răsucite prin spate, ținându-se de muchia tubului prin care venise. Era o poziție deloc confortabilă. Plonjă în gol, către pardoseala colcăitoare. Căderea-i fu atenuată de ceva moale. Recunoscu textura pielii lipitorilor-vampir. Se afla în mijlocul unui cuib. Erau zeci de mii, sute de mii, poate chiar milioane. Nu își imaginase vreodată că pot fi atâtea la un loc. De fapt, nu credea că există atâtea pe întreaga planetă.

„— Deschide cutia!" – porunci glasul care-l chemase la Templu.

Uitase în totalitate de ea. Își pipăi buzunarul de la piept. Era acolo. O scoase cu grijă și deschise capacul. Înăuntru găsi o sticluță cu lichid chihlimbariu.

Desfăcu dopul recipientului și vărsă conținutul. Vampirii începură să se agite și, în scurt timp, urlete înfiorătoare răsunau din toate părțile. Lipitorile se îmbulziră, luându-l pe sus, la gura unui tub aflat într-un colț al încăperii. Nu voia să o ia de la capăt, dar era prea slăbit ca să se poată opune. Era aidoma unei picături de apă pe creasta unui tsunami.

☆ ☆ ☆

O lumină puternică îi scăldă chipul. Încercă să deschidă pleoapele, dar razele soarelui i le închiseră la loc. Răsuflă ușurat. Era afară și era viu. Se răsuci pe abdomen și miji ochii. Își roti privirea în jur. Era în mlaștină. Era acasă.

Piciorul drept îi zvâcnea dureros. Nu mai trăise de mult o

astfel de suferință. Oare simbiotul nu trebuia să-i fi vin- *

decât deja rănile sau, cel puțin, să-i mai reducă din intensitatea supliciului? își duse mâna la ceafă, apoi își pipăi coloana. Lipitoarea-vampir nu mai era acolo.

☆ ☆ ☆

— Ce facem cu Adam și Eva? întrebă tânăra.

„— Îi vom exila pe o planetă care să le ofere condiții de supraviețuire.” – răspunse telepatic băiețelul.

— Dar vor perpetua parazitul.

„— Parazitul s-a dizolvat în ADN-ul lor, dând naștere unei noi specii. Lipitorile își asigură supraviețuirea adaptându-și structura genetică la orice organism pot să exploateze. Nu sunt o specie foarte isteață, însă puterea lor de adaptare, grefată pe mintea krottanienilor, poate duce la apariția unor indivizi de o creativitate uluitoare. Este greu de prevăzut cum își vor folosi această putere, va trebui să îi monitorizăm îndeaproape pe calea evoluției.”

— De ce să riscăm? De ce nu-i ucizi?

„— Deși viața e destul de răspândită în univers, inteligența de tip uman nu e un lucru tocmai comun. Nu pot să distrug singurele două exemplare dintr-o specie pe cale de apariție. Oricum, în viitor ne vor fi un aliat extrem de valoros.”

Prin hublourile din spatele lor, planeta Krottan, însoțită de luna sa galben-roșiatică, își etala norii ca pe o rochie vaporoasă de bal.

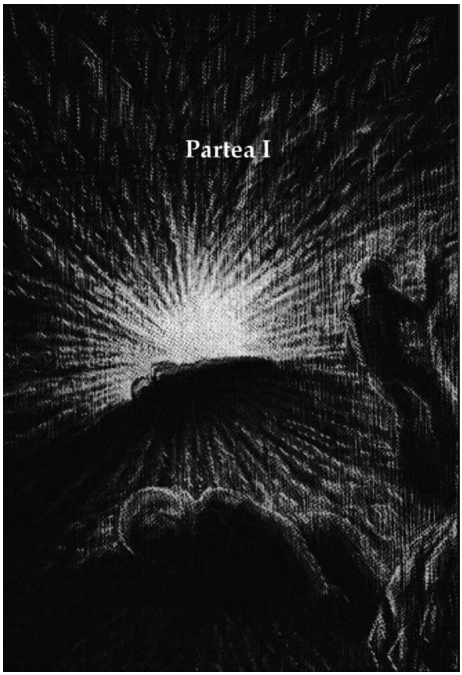

Jo avu impresia că privește la o soră geamănă, la propria reflexie într-o oglindă, în mijlocul frunții sosiei apăru o piatră violetă, un fel de ametist, iar acesta fusese ultimul lucru pe care-l conștientizase.

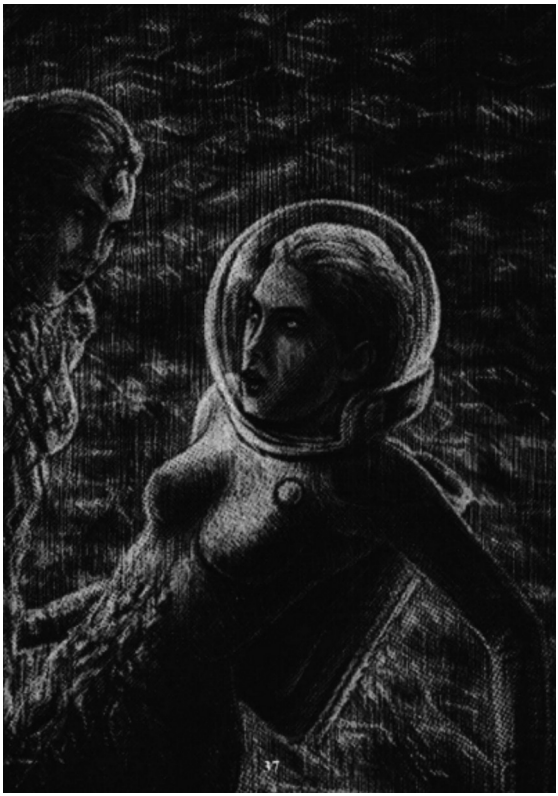

Capitolul I
Promisiunea învierii

1

Porcul Șchiop era un birt mizer, cu mese soioase și podele insalubre, unde, exceptând o bere caldă cu gust suspect, o ciorbă de potroace și o tărie de proastă calitate, obținută dintr-o plantă endemică, nu se putea servi nimic altceva. Cu toate acestea, era mai tot timpul plin.

Accesul în local, aflat în subsolul unui hotel dezafectat, se făcea printr-un gang, la capătul căruia se cobora, pe o scară îngustă, până la o ușă metalică în două canaturi. Vizavi de intrare era barul. O piesă veche, din lemn masiv, gravată cu scene erotice. Din spatele altarului plăcerilor

carnale, mușteriul era întâmpinat de zâmbetul larg și cariat al proprietarului. Un tip obez, chel și șchiop, de la care, probabil, se trăgea numele stabilimentului. Pe lângă servirea clientilor, Porcul avea, în schimbul unui corni- sion consistent, și atribuții de impresariat pentru prostituatele ce își etalau burlesc rotunjimile pe ringul de dans din centrul încăperii.

Două feluri de clienți treceau pragul localului – „de-ai casei” și cei care aveau nevoie de serviciile lor. În prima categorie intrau foștii mineri ai exploatațiilor federale de pe Zalusa, metamorfozați în alcoolici de profesie, bișnițarii ratați aflați în așteptarea unei afaceri ușoare și bănoase și cartoforii pe mize mici, dar cu vise la poturi mari.

Apariția lui Josephine, Jo, cum era cunoscută de cei apropiați, perturbă echilibrul micului univers creat în jurul tractirului. O parte dintre clienți încremeniseră ca și cum ar fi fost doar o butaforie în compoziția unui artist. Alții, salivând cu gura întredeschisă, adulmecau prezența tinerei, mimând indiferența. Câteva priviri carnivore, din ungherele învăluite în obscuritate, se proptiseră în silueta plăpândă ce țopăi inocent, ca o căprioară, în vizuina lor. Jo resimți un fior rece pe șira spinării, însă își păstră cumpătul și se îndreptă spre bar.

— Bună ziua, don’soară! Poftiți, luati loc – zise Porcul, oprindu-se din spălarea unui pahar și indicând scaunul cu picior înalt din fața tejghelei. Cu ce vă servesc?

— Bună ziua! Eu sunt Josephine, am înțeles că mă poți ajuta să tocmesc o navă care să mă ducă pe Salno-Tertius. Cunoști pe cineva?

— Poate, poate. Dar de ce ar vrea o fată frumoasă ca tine să plece așa departe de casă și, mai ales, într-o zonă interzisă? se arătă interesat barmanul, afișând un surâs complice.

— Am ceva treabă acolo – răspunse Jo, așezând pe tăblia barului un quadrat[4] – și, apropo, nu-mi plac curioșii.

---

4 monedă din aur, de formă pătrată, cu latura de un centimetru, cântărind cinci grame și reprezentând una din metodele de plată acceptate pe teritoriul Federației Planetelor Umane - FPU.

— Strădania o să coste…

— Deocamdată, asta e tot, dacă găsești pe cineva, mai vorbim.

— În regulă, revino pe seară – șopti Porcul, aplecându-se către fată. Apoi adăugă cu glas tare: Ești sigură că nu vrei să bei ceva?

— Da, sunt sigură. Mulțumesc!

2

Noaptea se lăsa brusc peste Orașul Nou. În perioada iernii, de-abia dacă erau câteva ore de lumină naturală, și aceasta estompată de plafonul gros de nori, ce învăluia în permanență, ca o platoșă de plumb, cerul Zalusei. Za- lusa era una dintre cele câteva zeci de luni care orbitau gigantul gazos Sextus al sistemului Salno. Satelitul găzduia o colonie minieră locuită preponderent de muncitorii din subterane și familiile lor. După epuizarea zăcămintelor, minele au fost închise, iar acum, în așteptarea deschiderii unor noi exploatării în sistem, majoritatea oamenilor supraviețuiau din veniturile sociale federale.

Jo ajunse la Porcul Șchiop de cum se lăsă seara. Gazda o pofti într-un separeu unde se aflau alte trei persoane.

— El e Max, proprietarul și pilotul Conservei de Pește. El te va duce pe Salno-Tertius. Ei sunt Theresa, copilotul, și Șobolanul – mecanicul. Ea e Josephine – încheie prezentările Porcul.

— Lasă-ne singuri – îi solicită Jo pe un ton intransigent.

În cele câteva clipe scurse până când Porcul părăsi șchiopătând camera, Jo își măsură din ochi noile cunoștințe. Max era un tip pe la vreo 45 de ani, mic de înălțime, cu păr negru, ochi căprui și ten măsliniu. Avea corpul îndesat al unui om obișnuit cu munca fizică. Părea un tip de treabă. Totuși, lăsa senzația că ascunde un secret terifiant, dar asta nu era ceva ieșit din comun pentru locul în care se aflau. Theresa – o blondă frumușică, cu sâni opulenți și picioare lungi, care, deși se apropia de 50 de ani, se ținea

încă bine. Jo bănuise că fusese infiltrată în echipă de patronul localului. În schimb, Șobolanul nu părea să se potrivească deloc dubiosului anturaj. Era un băiat pe la vreo 20 de primăveri, cu dioptrii groase montate în niște rame pătrate, cu aer retro. Părul castaniu, dat pe spate, nasul câm și urechile clăpăuge conturau un chip perfect de tocilar.

— Sunt cercetătoare a LF[5] pe Zalusa – zise Jo, după ce rămaseră singuri. Am nevoie de voi ca să ajung pe Salno-Tertius. Serviciile voastre vor fi plătite conform protocoalelor federale – treizeci la sută avans, restul la întoarcere.

— Concret, domnișoară, în bistari, cât înseamnă? intră direct în subiect Max.

— Bugetul misiunii e 500.000 de quadrați, cu banii voștri și toate cheltuielile incluse. 1

— După ce scădem costurile, nu ne-alegem cu mare lucru.

— Da, dar mai bine puțin decât deloc. Cealaltă opțiune ar fi rechiziționarea mijlocului de transport de către Federație. Dacă se va ajunge acolo, nu veți câștiga nimic.

— Brațul legii nu e foarte puternic pe Zalusa și nici nu vei putea contracta alt personal navigant.

Max încerca un joc care să-l aducă într-o poziție de forță în negociere.

— Așa e. Va trebui să aștept până ajunge alt echipaj, însă nava va rămâne blocată pe cosmodrom fără să aveți acces la ea – fandă Jo atacurile lui Max.

Cei doi se fixau inexpresiv. Fiecare se străduia să citească pe fața și în ochii adversarului semnele ezitării.

— Știi, Conserva de Peste nu e într-o stare tocmai de invidiat, necesită o reparație capitală de ani buni – interveni Theresa, pliindu-se pe strategia lui Max.

— Îmi asum riscul – răspunse Jo, fără a întoarce privirea de la Max.

— Duduia joacă tare – trânti zeflemitor copilotul.

5 Laboratorul Federal.

— N-am timp de pierdut în discuții sterile. Următoarea navă a Federației vine în sistem peste o lună. Până atunci trebuie să finalizez analiza eșantioanelor de pe Tertius, iar apoi, dacă găsim ce căutăm, să transmit Corporației[6] să încarce în navă echipamentele pentru exploatarea zăcămintelor. Oamenii de aici au nevoie de locuri de muncă.

— În regulă, vom accepta misiunea, de dragul muritorilor de foame de pe Zalusa, dar nu te aștepta să facem altceva în afară de transport – bătu Max în retragere, dându-și seama că nu prea avea alternativă.

— Sarcina voastră e să mă duceți la destinație, să așteptați să prelevez mostrele și să mă aduceți înapoi.

— Ce anume vă așteptați să descoperiri? păru interesat Șobolanul, care până atunci nu intervenise deloc în discuție.

— Un mineral cu proprietăți medicinale.

— Misterioasele mim-cristale de pe Tertius? Sincer, mă surprinde interesul Federației pentru mituri, mă gândeam că aveți lucruri măi bune de făcut. În fond, nu contează, nu e treaba mea. Oricum, ne-ar prinde bine niște bani. Eu zic să ne băgăm.

— Așadar, acceptați învoiala ori ba?

— OK! Batem palma! zise Max, întinzând mâna cercetătoarei.

— Plecăm în două ore. Ne întâlnim la cosmodrom.

3

Jo realiză, imediat ce urcă la bord, de unde vine numele navei. În afara faptului că era într-o stare jalnică, ceea ce o determină să se întrebe dacă, într-adevăr, Conserva poate rezista la o astfel de călătorie, interiorul puțea de-i venea să-și verse matele.

— La început e mai greu, apoi te obișnuiești cu

6 Corporația Cuppen - cel mai mare investitor în industria minieră de pe teritoriul FPU.

duhoarea! încercă să o consoleze Max. Avem mici probleme cu filtrarea aerului.

„Mici? Oare cum or arăta cele mari?” – gândi Jo, trăgând nădejdea că nu va avea ocazia să afle.

4

Conserva de Pește se târa, pe pilot automat, spre Salno-Tertius – a treia planetă de la soare, din cele opt ale sistemului. În noaptea convențională[7] de dinaintea sosirii la destinație, echipajul fuse trezit de o explozie puternică, urmată de șuieratul alarmelor.

Se adunară cu toții pe puntea de comandă. Max, aplecat asupra consolei principale, striga când la Theresa, când la Șobolan.

— The, oprește dracului alarmele alea, nu-mi aud nici gândurile! Șobo, dezactivează tot ce nu e vital, până mă prind ce morții mă-sii se întâmplă. Theresa, verifică… Șobo, execută protocolul… The, deviază fluxul… Șobo, calculează…

Jo înțelese, după agitația celor trei, că lucrurile erau grave, însă nu știa cum să-i ajute. Nu avea nicio noțiune despre pilotaj, cu atât mai puțin al unei Conserve de Pește.

Într-un final, sleiți de puteri și transpirați, cei trei se prăvăliră în fotoliile din fața consolelor.

— Futu-i, ne-am dat dracu’, băga-mi-aș… — veni verdictul lui Max.

— Ce se întâmplă? o întrebă în șoaptă Jo pe Theresa, aflată în scaunul alăturat.

— Am pierdut propulsia și boosterele de manevră, iar computerul de bord a crăpat.

— Asta înseamnă că abandonăm misiunea?

— Asta înseamnă că nu ne putem înscrie pe traiectoria de asolizare. Ne vom împrăștia pe suprafața planetei.

— Vom da cu curul de pământ de ne vor ieși creierii pe

7 Perioada de odihnă, în timpul călătoriilor spațiale, stabilită prin convenție de către echipaj.

nas și urechi – interveni Șobolanul, auzind discuția.

— Trebuie să facem ceva, nu putem renunța – încercă să-i capaciteze Jo.

— Am încercat totul – zise resemnat Max.

O liniște mormântală se lăsă pe puntea Conservei. Destinul tragic spre care se îndreptau avea un efect paralizant. Fețele celor patru dobândiseră mine cadaverice, iar în lumina pâlpâitoare a lămpilor de pe console, păreau niște trupuri inerte în așteptarea flăcărilor crematoriului atmosferic. Priveau absent cronometru! ale cărui cifre indicau scurgerea timpului până la sosirea pe Tertius, ceea ce pentru ei era totuna cu clipele rămase de trăit. Conform instrumentului, viața lor se va încheia într-o oră.

— Am o idee! răgetul Șobolanului veni parcă din străfundurile iadului.

— Care? se interesă Max.

— Coborâm cu sardina pe planetă. Avem sub zece la sută șanse să funcționeze, dar merită încercat.

— Sardină? Zece la sută?

— Da, sardina. Peștișorul din conservă – încercă să explice Șobo.

— Ai înnebunit? Ce dracu' îndrugi acolo? se răsti Max.

— Nu știi ce e o sardină?

— Bă, rozător împuțit, las-o naibii de sardină! Cum aterizăm?

— A! Demontăm o parte din scutul termic de pe Conservă și-l instalăm pe naveta de salvare. Dacă totul merge cum trebuie, ar putea rezista până jos.

— Și cum ne întoarcem? se arată nedumerită Theresa.

— Toate la timpul lor, The – se răți Max. Hai, Șobolanul meu iubit, treci la treabă și scoate-ne din căcat.

— Avem o navetă de salvare, dar n-are scut? se arătă intrigată Jo.

— Da! i-o retezară ceilalți trei, într-un glas.

Sardina, naveta de salvare a Conservei, deși proiectată pentru asolizări de urgență pe planete cu atmosferă densă, nu era echipată cu protecție termică. Cineva, cândva, o demontase fără a pune alta la loc. Membrii echipajului

cunoșteau acest detaliu, însă, neavând posibilități financiare să achiziționeze componenta lipsă, nădăjduiau că nu vor ajunge vreodată în situația de a fi nevoiți să folosească naveta. Șobo făcu o AEV[8] și aduse în hangar câteva plăci termorezistente din coca Conservei. În timp ce Max și mecanicul se străduiau să improvizeze scutul, fetele încărcară în micuța cală a Sardinei butelii de oxigen, bidoane cu apă, mâncare și o trusă de prim ajutor.

Cifrele cronometrului se apropiaseră de ultimele cinci minute.

— Să recapitulăm! zise Șobo. Max, cum ieșim din hangar, te distanțezi de Conservă, te poziționezi pe traiectoria de coborâre și folosești boosterele de manevră ca să reduci velocitatea. Le arzi până la capăt. Avem viteză mare, dar, din calcule, ar trebui să încetinim suficient cât să nu ne prăjim. Vom folosi forța de frecare să domolim căderea, apoi găsim un loc plat și aterizăm ca un fulg. Mă rog, va fi mai degrabă ca un bolovan, dar vom reuși.

Se priviră în ochi, încercând să se îmbărbăteze reciproc, pe urmă urcară în navetă. Cronometru! bătea ultimele secunde. Conserva de Pește atinse straturile superioare ale atmosferei lui Tertius, când Sardina părăsi hangarul. Trepidațiile inițiale se întețiră, devenind zdruncinături. Prin hubloul central văzură cum Conserva se dezintegrase, lăsând o dâră luminoasă, ca o cicatrice, pe fața planetei. Sardina își continuă descensiunea, hurducăind și trosnind, aruncându-i în toate părțile.

— Intrăm prea repede, ne prăbușim! strigă panicată Theresa, încercând să se facă auzită în vacarmul din cabină.

— Ține-ți gura! Nu cobi atâta! îi răspunse Șobo.

Fruntea lui Max se umplu de broboane reci de transpirație, în timp ce încerca cu disperare să strunească naveta, care tocmai trecuse razant deasupra crestei unui munte.

— Fraților, trebuie să o așez pe ceva moale, altfel ne

8 Activitate extra-vehiculară.

spargem ca o ceașcă de porțelan.

— Uite acolo – Jo arătă cu degetul o fâșie de nisip fin, de o nuanță galben-roșiatică.

Max viră strâns ca să poziționeze naveta pe direcția locului indicat de Jo. În momentul încheierii manevrei, echipamentele de bord se stinseră subit, ca și cum cineva le-ar fi deconectat de la alimentarea cu energie, iar naveta începu să se învârtă ca un burghiu, în jurul axei sale. Se lovi de sol cu putere, ricoșând, apoi reveni, izbindu-se din nou și se opri după 500 de metri, cu prora înfundată în nisip.

Jo deschise ochii. Se uită buimacă în jurul ei, totul era răsturnat cu susul în jos. Max, Șobo și Theresa atârnau și ei ca liliecii, în centurile de siguranță ale scaunelor. Interiorul vehiculului părea trecut printr-un malaxor. Peste tot erau cioburi, bucăți de aparatură și fum. Mult fum. Se desprinse cu greu din legăturile ce o pironeau în scaun și se duse la Max. Îi palpă carotida. Avea puls. Luă o sticlă de apă, îi spălă sângele de pe față și-l curăță de cioburile care i se înfipseseră în tâmpla dreaptă. Max miji ochii. Zâmbi.

— Am reușit? îngăimă.

— Da.

— Ceilalți?

Șobo și Theresa începură să se foiască și ei în scaune.

— Uau! Am scăpat ca prin urechile acului. Max, o rugăminte ca între prieteni, când îmi mai vin idei sinucigașe, trage-mi un șut în coaie – încercă să fie ironic Șobolanul.

— Sau măcar exersează la capitolul „supraviețuirea echipajului în urma asolizării” – completă Theresa, inspectându-și corpul ca și cum ar fi făcut inventarul părților componente.

— Trebuie să ne adăpostim – interveni Jo. Pe Tertius temperaturile depășesc 60 de grade Celsius în timpul zilei, înainte de a ateriza, am văzut o peșteră spre sud. Socot că sunt vreo zece kilometri până acolo. Ar fi cazul s-o luăm din loc!

Își îmbrăcară combinezoanele și porniră cu pas grăbit.

5

Parcurseră distanta în ceva mai mult de două ore. În timp ce se apropiau de grotă, observară disfuncționalități ale computerelor personale și ale sistemelor de comunicații. Cum pătrunseră în peșteră, întreaga aparatură electronică muri cu totul. Își folosiră torțele de semnalizare ca să-și lumineze drumul. Pășiră, cu sfială, într-o sală dreptunghiulară, cu latura mică de vreo zece metri, iar cea mare de două ori pe-atât. Din plafon și din podea țâșneau stalactite și stalagmite lungi și ascuțite. Formațiunile dădeau locului un aspect înfiorător. Trei galerii se deschideau în acel loc, una în stânga intrării, ce de-a doua vizavi, iar cea de-a treia în peretele din dreapta.

— Cred că ar fi bine să aruncăm o privire în jur – propuse Jo. S-ar putea să stăm un timp în zonă, până SFU[9] trimite după noi. Trebuie să verificăm dacă suntem în siguranță aici.

— Pentru început, vom rămâne împreună – decretă Max.

Aleseră intrarea din dreapta, singura a cărei înălțime permitea deplasarea în picioare. Traseul era foarte sinuos, cu urcușuri și coborâșuri. Pe măsură ce înaintau, descopereau noi săli din care porneau alte coridoare. Încercau să țină evidenta culoarelor, însă, când hotărâră să se întoarcă, realizară că nu știau pe unde, ca și cum galeriile și-ar fi schimbat între timp configurația. Se rătăciseră.

Mergeau de patru ceasuri, iar oboseala începu să se joace cu mințile lor. Uneori aveau impresia că aud șoapte, alteori că văd umbre. Theresa chiar susținu că zărise o siluetă. Când grupul ajunse într-o porțiune mai largă a galeriei, Șobo solicită o pauză. Aveau nevoie de odihnă și măcar de câteva ore de somn. Cu capul limpede, șansele de a ieși din labirintul subteran ar fi crescut simțitor. Își improvizară culcușuri, pe urmă stabiliră, prin tragere la sorți, ordinea vegherii.

Jo prinse prima gardă. În câteva clipe, toți colegii ei

9 Sistemul Federal de Urgență.

căzură într-un somn adânc, eliberator. Chipurile lor, încremenite într-o expresie placidă, păreau, mai degrabă, ale unor trupuri neînsuflețite, ale unor cadavre. Rămasă singură pe câmpul de luptă cu oboseala, decise să facă puțină

Colivia sufletelor Boris Velimirovici mișcare, ca să se dezmorțească. Își ridică torța deasupra capului și porni să inspecteze caverna. Pâlpâiala roșiatică a faclei căzu pe unul dintre pereții peșterii. Se apropie, privindu-l cu atenție. Simți un imbold de a-l atinge. Indicatoarele mecanice de ambianță, singurele aparate funcționale, îi confirmară că nu s-ar afla într-un pericol iminent dacă ar renunța la o parte din combinezon. De fapt, constataseră, cu ceva timp în urmă, că atmosfera din peșteră le-ar fi permis să se dispenseze de costumele spațiale, având nevoie doar de măștile de oxigen, dar le păstraseră pe ei, din precauție.

Jo își desfăcu mănușile și pipăi, cu buricele degetelor, roca poroasă. Surprinzător, nu era rece, așa cum se aștepta. Avu senzația că e vie, că se mișcă, se sperie și-și retrase brusc mâinile. O altă halucinație. Își puse la loc mănușile și alergă către locul unde dormeau ceilalți. După o oră de strajă, Jo fu înlocuită de Șobolan, apoi veni rândul lui Max și, în final, tura Theresei.

Trei ore de somn nu erau suficiente, însă timpul nu era de partea lor. Costumele aveau o autonomie de 48 de ore în care puteau asigura oxigenul și apa necesare ocupantului. Cu toate acestea, marea lor problemă era descoperirea ieșirii din labirint. Dacă nu vor depista o modalitate să ajungă la suprafață, echipele de salvare nu vor putea da de ei. Împinși de la spate de această spaimă, începură din nou să cotrobăie prin galerii. Singura lor strategie era să acopere o întindere cât mai mare, în speranța că norocul le va surâde. Umblau de aproape două ore, fiecare adâncit în gândurile sale, când o lumină multicoloră, pulsa torie, se revărsă în galerie.

— Ce naiba-i asta, un nou miraj? se arătă Max nedumerit.

— Ce frumoasă e! Să mergem să vedem – propuse

Theresa.

— Ar trebui să fim prudenți – șopti Jo – nu știm peste ce putem da.

Grupul înaintă cu pași măsurați. După 20 de metri, pătrunseră într-o sală de formă circulară. Câteva zeci de nestemate, încastrate în pereții și tavanul grotei, sclipeau în toate nuanțele curcubeului. Erau de diferite mărimi, de la câțiva milimetri până la zeci de centimetri, iar o rețea de vinișoare negre, cristaline, cu structură fractală, le lega între ele.

Jo fu fascinată de priveliște. Era convinsă că avea în fața sa dovada existenței unei inteligențe. O încercă un sentiment bizar, ca și cum s-ar fi aflat în preajma unei entități cocoțate pe cele mai înalte culmi ale evoluției. Subit, realiză că tocmai era pe punctul de a iniția primul contact.

— Nu le atingeți, îi atenționă pe tovarășii ei.

Îndemnul ei, însă, nu veni suficient de repede pentru Theresa. Femeia se apropiase de una dintre pietrele prețioase și imediat ce puse mâna pe ea căzu secerată, fără viață. Deodată, mii de ochi sclipitori se aprinseră, treziți parcă dintr-un somn adânc, umplând întreaga încăpere. Lumina din interiorul lor crescu în intensitate și începu să pulseze frenetic, emanând un sunet de înaltă frecvență. Șobo cedă nervos și o luă la fugă, încercând să părăsească sala. Reuși să facă doar câțiva pași înainte de a se prăbuși, după ce călcă pe o gemă răsărită de nicăieri în calea sa. O perdea de vinișoare, identice cu cele ce făceau legătura între cristale, astupă ieșirea. Părea că entitatea le transmitea să rămână pe loc.

— Nu mișca, Max! răcni Jo.

Dantelăria se întinse aidoma unor tentacule. Li se încolăci în jurul bocancilor, apoi se târî pe trupurile lor. Max se panică și făcu câteva mișcări bruște, încercând să-i oprească avansarea, dar se întâmplă contrariul, în doar câteva clipe, ramificațiile sticloase îl înghițiseră. Jo era paralizată de frică, se aștepta să leșine din clipă în clipă. Rămase în poziție verticală, susținută de coconul de

vinișoare din jurul ei. Le simțea cum îi mișună în sus pe corp. Erau pe piept și înaintau înspre vizorul căștii. Ajungându-i în fața ochilor, se adunaseră într-o sferă viermuitoare. Globul începu să prindă conturul unei fețe umane. Inițial o copie grotescă, imaginea se limpezi.

Jo avu impresia că privește o soră geamănă, propria reflexie în oglindă. În mijlocul frunții sosiei apăru o piatră violetă, un fel de ametist, iar acesta fu ultimul lucru pe care-l conștientiză.

6

Jo se trezi la bordul navei de salvare. I se spuse că a fost găsită inconștientă la intrarea într-o cavernă. Avea alături un recipient cilindric în care se afla un cristal suspendat într-un câmp anti-gravitațional. Insă Jo nu-și amintea nimic.

7

— Josephine, de unde ziceai că-l ai? întrebă bătrânul David.

— Dintr-o peșteră – răspunse Jo, cu o voce cu inflexiuni mecanice.

Bătrânul își propti bărbia în căușul palmei și observă cu atenție gemă din recipient. Piatra, pentru care un bijutier ar fi plătit o avere, avea formă romboidală și nuanța albastru-cenușie a apelor din fiordurile polare ale Lettusiei[10].

— Hm! Da, da! mumură într-un final David, scărpinându-se în creștetul capului. Și zici că acest...

— ... mim-cristal...

— ... așa, e viu?»

— Oarecum. Vreau să spun că nu așa cum suntem noi, dar e conștient de existenta sa și, de curând, a noastră, ceea ce mă determină să susțin că e viu.

— De ce l-ai adus?

— Nu l-am adus, a venit singur. E un fel de ambasador.

10 Planeta capitală a Federației Planetelor Umane.

— Un ambasador? Și ce vor de la noi?

— Vor morții noștri. Vor să reînsuflețească trupurile decedate și să le folosească, apoi, ca pe niște vehicule, ca să ne exploreze lumea.

— Stai, stai, stai, Jo! Solicitarea mim-cristalelor ridică anumite probleme de etică și nu noi suntem cei care putem lua o astfel de hotărâre. Pe de altă parte, dacă am presupune că propunerea lor e realizabilă, ar însemna că nici moartea nu mai e un lucru sigur – zise David, schițând un zâmbet. Inchipuiește-ți ce s-ar întâmpla dacă oamenii ar afla că-i pot readuce la viață pe cei dragi. S-ar crea o isterie generală.

— Teoretic. Insă, în realitate, la viață vor fi readuse numai corpurile, nu și conștiința. Va fi o ființă nouă, un organism cu corp uman și suflet de cristal.

— Din punctul de vedere al oamenilor va fi un... mort viu, un zombi.

— Aici s-ar putea să ai dreptate – un licăr straniu apăru în ochii lui Jo.

— Oricum, nici nu știm dacă ar funcționa.

— Știm!

Jo se sculă de pe scaun și se îndreptă către ieșire.

— Pleci?

— Nu! — zise, în timp ce deschidea ușa. Poftiți! — invitația fetei era destinată cuiva din vestibul.

În laborator pătrunseră Max, Theresa și Șobolanul.

Capitolul II
Ferma

8

— Ți-e frică? întrebă Perk Sobra, căpitanul unității de intervenție, străduindu-se să acopere zgomotul pricinuit de zdruncinăturile transportului care plonja prin atmosfera Zalusei.

— Am emoții – răspunse Aren, strângând plăselele din

fildeș ale unui saurray krottanian[11].

— E prima ta misiune?

— Da.

— Dacă lucrurile se complică, nu-ți va fi de mare folos – spuse Perk, indicând cu capul jungherul din mâna tânărului. Cred că prăjitorul[12] ar fi mai bun.

— E o moștenire de familie.

— Nu trebuie să-ți faci griji. E o misiune de rutină. Probabil au probleme cu echipamentele de comunicare. Coborâm, reparăm, plecăm. Ține aproape de mine și totul va fi bine.

Câteva bubuituri puternice semnalau activarea efuzoarelor retropropulsiei și iminența asolizării. Transportorul se așeză lin pe pista circulară a cosmodromului, ridicând în jurul său rotocoale groase de colb. Cinci inși săriră prin trapa deschisă în spatele navetei.

— Mergem la centrul de comandă – spuse Perk, îndreptându-se spre cea mai înaltă clădire.

Soldații se deplasau scrutând împrejurimile. Cosmodromul era pustiu. Nici oameni, nici vreo altă navă. Un vânt moderat antrena praful și vegetația într-un dans haotic diminuând considerabil vizibilitatea. Se opriră în fața ușii centrului. Perk le transmise, folosind gestica militară, să se pregătească de intrare. După ce își ocupară pozițiile, căpitanul acționă maneta de deschidere, iar echipa năvăli înăuntru. Cum pătrunseră, toate echipamentele electronice pe care le aveau se dezactivară brusc.

Rămaseră în expectativă un timp, apoi Perk scoase din buzunar un pumn de biluțe și le azvârli în întuneric. La contactul cu podeaua, sferele se aprinseră, emițând o lumină verde, fosforescentă. În fața lor se întindea un coridor care, în lucirea diafană a globulețelor, li se păru mai lung decât era cu adevărat.

La capătul holului dădură de casa scării. Arhitectura

11 Pumnal cu lamă ușor încovoiată, armă tradițională a războinicilor de pe Krottan.

12 Armă laser, în argou cazon federal.

bazelor militare federale era standard și, în ultimele câteva sute de ani, nu suferise modificări majore. Echipa de intervenție știa că, urcând, vor da de camera de comandă, în timp ce treptele descendente duceau la magazia de arme, cea de merinde și generatoare. Ajungând sus, observară că ușa era larg deschisă, iar la post nu se afla nimeni.

— Dai, vezi dacă poți să readuci la viață calculatorul principal. Poate găsim amănunte care să ne edifice asupra situației.

Daltan se apropie de pupitrul din mijlocul sălii, îl șterse de praf, pe urmă apăsă câteva comutatoare.

— E mort – veni sec verdictul. Se pare că toată baza n-are pic de energie.

— Da' unde-o fi toată lumea? întrebă Ros. Adică, dacă au dat cu toții colțul, n-ar fi trebuit să fie niște cadavre?

— Nu știu, Ros. Tu cu Daltan rămâneți aici, încercati să repuneți baza în funcțiune. Aren, A.G., să dăm o raită prin oraș.

9

Orașul Nou se afla la douăzeci de minute de mers întins fată de cosmodrom. Localitatea, o micuță colonie mi- nieră aparținând Federației, avusese, în vremurile bune, când exploatările erau deschise, câteva sute de mii de locuitori. Ultimele date statistice, însă, estimau o populație de 17.898 de suflete.

Marginile estică și vestică ale urbei care se întindea la poalele unui lanț muntos dispus ca o coroană, de jur-împrejurul polului Nord al Zalusei, erau scăldate de apele limpezi a două pârâiașe. Albiile îndiguite ale acestora se uneau în sudul orașului, formând un curs învolburat.

Începuse să se însereze când Perk, Aren și A.G. Pătrunseră în localitate, traversând podețul peste pârâul de la răsărit. Iluminatul stradal nu funcționa, așa că cei trei se deplasau cu precauție, cu siguranța armelor trasă, baleind cu privirea de la o clădire la alta, de la o străduță la alta.

Orașul Nou era pustiu. De fapt, părea că o calamitate neprevăzută îi forțase pe locuitori să-și părăsească în grabă căminele, dar echipa nu descoperi nicio probă care să lămurească ce anume provocase exodul populației.

— Ce morții mă-sii se întâmplă? Ceva nu e în regulă – remarcă A.G.

— Să încercăm o scanare – spuse Perk.

Căpitanul scoase din rucsac un cub sidefiu, cu latura de o palmă. Un halou albăstrui începu să radieze în jurul dispozitivului, însă, după doar câteva clipe, pâlpâi scurt și se stinse.

— Să-mi bag… s-a descărcat. Ai dreptate, A.G., ceva ciudat…

— Șșșșșșșșșt! făcu Aren, indicând cu o mișcare a capului fereastra de la etajul clădirii de vizavi. Cineva ne privește de-acolo!

Casa, dispusă pe două niveluri, se afla în mijlocul unei curți generoase. Părea abandonată, ca toate celelalte, doar că unul din geamurile de la etaj era deschis, iar prin el flutura de zor o perdea albă.

— Să verificăm! ordonă căpitanul.

Proprietatea era înconjurată de un zid de piatră înalt cât statura unui om. Accesul se făcea pe o portiță din metal forjat, ornamentată cu motive florale delicate, de la care pornea o alee pavată cu andezit, care ducea la intrarea în imobil. Militarii se apropiară de ușă. Perk ciocăni de trei ori și așteptă câteva secunde înainte de a bate din nou. Nu primi niciun răspuns.

— Cred că ți s-a părut, nu-i nimeni aici, Aren.

— Să mergem mai departe, zise A.G.

Dădură să plece, dar pe alee, la mijlocul distanței care-i despărțea de stradă, se interpuse o persoană. Individul, îmbrăcat într-o salopetă a Laboratorului Federal de pe Zalusa, deși privea către ei, nu arăta în vreun fel că i-ar fi observat. A.G. Se apropie. Bărbatul, în etate, purta, în dreptul buzunarului stâng de la piept un ecuson pe care, alături de poza sa, stătea scris: David Or, cercetător.

— Bună seara, domnule Or! Numele meu e Albert Gaal,

sunt militar al armatei federale. Ne aflăm în misiune. Ne puteți spune ce se întâmplă?

Zalusianul rămase stană de piatră.

A.G. Îi împunse ușor umărul cu arma. Bărbatul deschise încet buzele, ca și cum ar fi vrut să spună ceva. În momentul următor, din gură îi țâșni brusc o limbă neagră, care se bifurcă, încolăcindu-se în jurul armei, apoi se răsfiră rapid pe brațul lui Albert. Militarul începu să se zbată, urlând îngrozitor. Perk îndreptă prăjitorul înspre pieptul monstruozității, dar când apăsă trăgaciul, constată că arma era descărcată. Una din mâinile creaturii se transformă într-un tentacul ascuțit și se lungi fulgerător, izbind capul căpitanului, spulberându-l. Bucăți mărunte de creier, os și sânge îl împroșcară pe Aren. Între timp, corpul lui Albert fu înghițit în totalitate. Acum se mai zărea doar o gură, țipând terifiant.

Aren renunță să mai privească supliciul camaradului său. Se întoarse mecanic la ușa în care bătuseră. Apăsă clanța și, spre uimirea sa, aceasta se deschise. Imediat cum intră, se propti cu spatele în tăblia ușii. Închise ochii. Sângele lui Perk i se prelingea pe față. Respira sacadat, inima îi bătea parcă dorind să-i evadeze din piept. Așteptarea se prelungea. Aren se depărtă ușor de intrare și-și duse mâna la saurray. Chiar atunci, un tentacul de forma unui poanson conic, perforă tăblia în locul în care, cu doar o respirație în urmă, se aflase capul său. Brațul creaturii se aruncă asupra sa. Soldatul fandă într-o parte și, aplicând o lovitură cu pumnalul, reteză tentaculul. Nici nu atinse bine podeaua, că membrul trunchiat se preschimbă într-o pulbere neagră. Ușa fu smulsă din țâțâni, iar în toc apăru o hidoșenie. O caracatiță uriașă, cu chipul bătrânului și opt tentacule șfichiuind amenințător. Tânărul o zbughi pe coridor. Ajunse într-o încăpere ale cărei vitralii dădeau către grădină. Înșfăcă un scaun din apropiere și-l proiectă prin geam. Sări prin fereastră și goni cât îl țineau picioarele. Escaladă zidul de piatră din spatele casei și se pomeni înapoi în stradă. Reluă alergarea până la epuizare, iar când se opri, habar n-avea unde ajunsese.

Privi împrejur, căutând un loc ferit în care să se ascundă până la ivirea zorilor. Intră într-un gang la capătul căruia zări, pâlpâind sacadat, o reclamă luminoasă: Porcul Șchiop. Panoul avea literele „r” și „h” stinse.

Aren fu cuprins de un sentiment de disperare. Totul în jurul său părea părăsit, totul se destrăma. Se afla într-o lume a deznădejdii, o lume sumbră, unde speranța, chiar dacă ultima, murise demult.

Un semn fosforescent de sub reclamă indica o scară îngustă ce ducea undeva, la subsol. Coborârea îl conduse în fața unei uși batante, îndărătul căreia se întindea incinta învăluită în semiobscuritate a clubului de noapte. La o masă din dreapta barului întrezări o siluetă feminină. De fapt, în afara barmanului, un tip rotofei, ea era singura persoană din local.

— Bună seara! spuse, apropiindu-se.

— Ce e așa bun în ea? veni răspunsul femeii, pe un ton tăios.

— Numele meu e Aren Dormin.

— Așa, și?

— Sunt soldat în armata federală, am venit într-o misiune de suport, după ce, de mai bine de trei luni, n-am mai primit vești din colonie. S-a bănuit că aveți probleme.

Ajuns la masă, Aren fu surprins să observe că avea în fața sa o tânără în jur de 25 de ani și, după standardele sale, foarte atrăgătoare. Trase un scaun, îl întoarse cu spătarul în față și se așeză, încălecându-l.

— Da’ pe tine cum te cheamă?

— Josephine, prietenii îmi zic Jo – dar nu e cazul tău.

— Îmi poți spune ce se petrece aici?

— Da. Însă nu te mai poate ajuta cu nimic.

— Jo, nu crezi…

— Josephine pentru tine, încă nu ne-am împrietenit suficient.

— OK! Josephine, tocmai mi-am pierdut doi camarazi. Am fost atacați de o… de un… de ceva. Știi despre ce e vorba?

— Da. Foarte curând vei afla și singur. După aceea o să-

ți dorești să nu fi ajuns niciodată pe Zalusa.

— Dar unde sunt ceilalți? De ce sunt pustii străzile? Colonia avea mii de oameni.

— Nu mai are.

10

— Ros, trebuie să cobor la generatorul de rezervă. Încerc să-l pornesc de jos.

— OK, Dai. Vin cu tine. Oricum, n-am ce face aici fără energie.

Zidurile și podeaua holului din subsol erau acoperite de o materie neagră. Analizând mai atent, Daltan realiză că depunerile erau niște filigrane cristaline, cât firul de păr, cu structură fractală. În timp ce se deplasau, de sub bocanci se auzea o pârâială fină, de parcă ar fi pășit pe o zăpadă proaspăt așternută. Se opriră în fața intrării pe care scria, cu litere mari, galbene, GENERATOR AUXILIAR. Ros învârti cu grijă încuietoarea, iar ușa glisă în lateral. Priveliștea îi lăsă perplecși. Pereții erau căptușiți cu aceeași substanță ca holul din care veniseră, doar că erau încrus- tati cu mii de nestemate de diverse dimensiuni, într-o di- versitate amețitoare de culori. Cum trecură pragul, o broderie sticloasă umplu golul de la ușă, izolând camera generatorului de coridor.

— Să-mi bag… ce dracu’ a fost asta? întrebă Daltan.

— Calm, amice! Cred că sunt vii.

La câțiva pași în fața lor, pe podea, firele de cristal începură să se întrepătrundă într-o țesătură alambicată, dând naștere la două ghemotoace. Formațiunile crescură cu repeziciune, luând conturul unor ființe umane. Finalmente, structurile îi întruchipară cu fidelitate remarcabilă pe cei doi.

Ros ridică mâna. Sosia sa făcu la fel. Își flutură brațul în semn de salut. Dublura sa îl imită.

— Interesant! zise Ros. Indiferent ce o fi, pare prietenos. Pare un soi de comunicare non-verbală.

Geamănul lui Ros întinse mâna spre el. Membrul se

lungi disproporționat, oprindu-se la o palmă de fața militarului.

— Hei, hei! Eu nu pot face așa ceva – se arătă Ros amuzat.

Daltan interpretă gestul ca pe unul aspid la adresa camaradului său. Își scoase prăjitorul din tocul de la brâu și puse punctul roșu al țintei între ochii sosiei colegului său. Instantaneu, brațul îndreptat către Ros se ramifică proiectând fulgerător o extensie în formă de țepușă în capul lui Daltan. Spinul străpunse fruntea soldatului, ieșind prin ceafa, apoi se retrase. Trupul lui Dai, surprins de moarte, rămase în picioare câteva clipe, înainte de a se prăvăli precum o marionetă căreia îi fuseseră tăiate firele. Cum atinse pardoseala, corpul îi fu invadat de vinișoare care îl devorară rapid. Podeaua redeveni platâ, fără cea mai mică dovadă a tragediei tocmai consumate. Simultan, dublura lui Daltan începu să se deformeze, topindu-se aidoma unei sculpturi de gheață sub razele soarelui, până ce dispăru complet.

Mina zâmbăreață a lui Ros făcu loc uneia cuprinse de oroare. Se zgâia paralizat la tentaculul suspendat în fața ochilor săi. În vârful acestuia apăru un corindon în care pulsa o lumină rubinie.

11

Trei persoane intrară în Porcul Șchiop, apropiindu-se de masa lui Aren și a Josephinei. Aveau o legănare bizară în mers, de parcă s-ar fi deplasat pe un vas aflat pe o mare agitată.

— Numele meu este Aren – zise tânărul, schițând un surâs de complezență.

— Ei sunt Max, Theresa și Șobolanul. Sau, cel puțin, astea sunt apelativele lor umane – zise Josephine.

— Umane?

— Noi… mim-cristal umblător – răspunse greoi, cu o voce hârșâită, Max.

Aren se holbă nedumerit către Jo.

— Corpurile aparțin membrilor echipajului navei cu care am plecat pe Salno-Tertius, într-o misiune de investigare a oportunității deschiderii unei noi exploatări miniere în sistem. O avarie la bordul navei ne-a constrâns la o asolizare de urgență. După ce am transmis semnalul de ajutor, am decis să ne adăpostim, până la sosirea echipelor de intervenție, într-o grotă din proximitate. Peștera s-a dovedit a fi habitatul unor entități necunoscute care… mă rog, pe scurt, am putea spune că primul contact n-a decurs chiar ca la carte.

— O clipă. Ce vrei să spui prin *corpurile aparțin?*

— În urma incidentului de pe Tertius, mim-cristalele au înțeles că ne pot folosi pentru a dobândi mobilitate. Ne-au propus să le punem la dispoziție trupurile decedaților, ca să le reanime. Liderii noștri întrezăriseră șansa ca Zalusa să devină un centru medical important al Federației, fapt care ar fi putut duce la o creștere economică a sistemului Salno și, implicit, la bunăstarea locuitorilor săi. În consecință, cu speranța că vom putea dezvolta o procedură medicală prin care să putem vindeca paralizii ori boli incurabile, au decis înființarea Proiectului „Reînvierea”. Fiind cercetătoare la Laboratorul Federal și cea care a descoperit gemele miraculoase, mi-a fost încredințată coordonarea științifică a testelor, t»

— Numai că… – o întrerupse Aren.

— Experimentele au scăpat de sub control când o parte dintre Umblători, așa cum am denumit noi cristalele implantate în cadavre, au evadat din laborator, mânați de dorința nestăpânită de a găsi noi gazde pentru semenii lor. De aici, evenimentele au luat o întorsătură dramatică. Nevoile mimilor au devenit tot mai mari, așa că au început să ucidă cu scopul de a face rost de trupuri…

Jo suspină, apoi își șterse, cu colțul mânecii, o lacrimă ce-i sclipi hialin în colțul ochiului stâng.

— Zombii au ucis întreaga populație a coloniei! Am rămas singura în viață, datorită protecției unui grup de mim-cristale care s-au opus de la început exterminării oamenilor.

Jo se întoarse la Max.

— Max vrea să știe câți ați venit?

— Cinci. Doi dintre camarazi mei au fost omorâti, iar ceilalți doi au rămas pe cosmodrom, să repomească sistemele de alertă.

Jo se uită interogativ la Theresa.

— Trebuie să-i scoatem pe colegii tăi de-acolo – zise Jo. Noi am sabotat canalele de comunicare cu exteriorul.

— De ce ați făcut asta?

— Ca să împiedicăm zombii să părăsească sistemul Salno. Dacă prietenii tăi repun în funcțiune comunicațiile, există riscul ca oamenii să fie atrași în capcană, pe Zalusa, oferind astfel mimilor trupurile și navele necesare unei invazii a planetelor umane. Camarazii tăi trebuie numaidecât opriți!

— Atunci, să-i oprim.

— De asta se va ocupa Max. Tu vei veni cu mine, ai nevoie să te întremezi.

Jo îl însoți pe Aren într-un apartament al hotelului dezafectat, în subsolul căruia se afla stabilimentul Porcul Șchiop.

— Nu sunt condiții extraordinare, dar e tot ce îți putem oferi. Baia e funcțională – Jo indică ușa din peretele opus intrării – poți face un duș. Încearcă să te odihnești. Aici, cel puțin deocamdată, ești în siguranță. Când te trezești, mă găsești la bar.

— Îți mulțumesc, Josephine.

— Jo. Acum, dacă vrei, îmi poți spune Jo.

Aren privi lung în urma fetei, admirându-i mersul grațios și fundul bombat. „E simpatică rău. Poate în alte împrejurări am fi putut avea o altfel de relație.” Își descălță bocancii și se aruncă în pat, adâncindu-se imediat în vise.

12

Ros se trezi în camera de comandă, cu intenția de a transmite semnalul de ajutor. Generatorul funcționa, sistemele erau alimentate. Degetele îi băteau frenetic pe

tastaturile consolelor. Trebuia doar să pornească programele de diagnostic și reparații. Când termină, se lăsă pe spate, proptindu-și capul în tetiera fotoliului ergonomie. Scruta nedumerit împrejurimile. „Unde e toată lumea?” Ambientul sugera că se afla într-o bază militară federală, însă nu putuse identifica în care anume. Era confuz și dezorientat. Nu-și amintea nimic. Nici măcar cum ajunsese acolo. Avea în minte un singur gând – să activeze sistemul automat de alertare.

Ușa de la intrare se trânti de perete. O femeie blondă, însoțită de doi bărbați, unul uscățiv, cu nasul coroiat și urechile mari, celălalt bondoc, cu pielea smeadă, pătrunseră în încăpere. Ros remarcă repede că, deși nu era la prima tinerețe, chipul vizitatoarei încă radia o frumusețe aparte. Pupitrul de comandă scoase un piuit acut, dând de știre că-și terminase treaba. Pe ecranul principal apăru conturul unei palme, în așteptarea autorizației de transmitere a solicitării. Mâna soldatului se opri la jumătatea distanței către display. Privirea sa o întâlni pe cea a femeii care se îndrepta spre el.

Pe ușa postului de comandă, însoțită de un scrâșnet sticlos, năvăli o masă amorfă de culoare neagră. Bărbații din escortă se lungiră pe podea, blocând cu trunchiurile lor, pentru moment, înaintarea torentului funest. Blonda întinse brațul, ca și cum ar fi vrut să mângâie creștetul lui Ros, însă aplică o lovitură care secționă transversal craniul tânărului. O parte din creier se prelinse pe podea, lăsând să se întrezărească în cutia craniană un cristal cu scânteieri rubinii. Coloana vertebrală mai rămase înțepenită pe verticală câteva clipe, apoi corpul inert se prăbuși peste pupitru. În cădere, palma soldatului acoperi conturul de pe ecran, autorizând transmiterea semnalului de ajutor. Puhoiul negru ajunse la vizitatoare, iar aceasta se lăsă înghițită.

13

Aren o văzu pe Jo stând într-un colț al camerei. Părul

prins într-o coadă de cal îi dădea un aer școlăresc. Purta o cămașă albă cu carouri albastre, care, în pofida sobrietății, îi scotea în evidență rotunjimile elegante ale sânilor. O fustă cloș bleumarin, drapată cu cute largi, se oprea la două degete deasupra genunchilor. Suficient de lungă pentru a nu fi vulgară, suficient de scurtă ca să stârnească imaginația bărbatului. Ținuta, completată de o pereche de pantofi cu talpa joasă, eleganți și comozi totodată, lăsa impresia că fata era pregătită de o ieșire în oraș cu prietenii.

— De când ești aici?

— De ceva timp – zise Jo.

— Ce s-a întâmplat?

— Totul s-a terminat.

— Nu înțeleg ce vrei să spui?

— Max n-a reușit să-ți salveze colegii.

— Sunt morti?»

— Nu știu. Dar moartea nu e neapărat cel mai rău lucru care li se poate întâmpla.

— Adică?

— Trebuie să știi un lucru – din vocea fetei răzbătu îngrijorarea. Mimii au puterea de a pune stăpânire pe mintea unui individ, constrângându-l să execute sarcini împotriva voinței sale. Îl pot determina la acțiuni oribile.

Aren coborî din pat și se apropie de Jo. O îmbrățișa protector, șoptindu-i la ureche:

— Liniștește-te, găsesc eu o soluție să plecăm de-aici.

— Cât mi-aș dori să te pot crede.

O picătură diamantină se prelinse pe obrazul fetei și se pierdu undeva sub bărbie.

Aren îi apucă fața între palmele sale și o sărută pe gură. Jo, pentru o clipă, păru descumpănită, apoi îi întoarse sărutul. Se opri din nou…

— Ce dracu’ facem? Nu e nici momentul și nici locul să ne îndrăgostim. Ai înnebunit?

— Îmi pare rău – se fâstâci Aren. Am făcut ce am simțit.

Jo afișă un zâmbet strengăresc și-l sărută iar. De astă dată, cu mai multă pasiune. Îl împinse în pat cu o forță pe

care Aren nu o bănuise. Îl puse pe spate și-l încălecă, așezându-i-se pe bazin. Își desprinse părul, cu gesturi lente, lăsându-l să-i cadă peste umeri. În timp ce își desfăcea, unul câte unul, nasturii cămășii, dezvelindu-și bustul ferm, își mușcă senzual buza de jos. Aren începu să-i mângâie tandru sânii. Fata strânse din coapse și se frecă, într-o mișcare circulară a posteriorului, de organul bărbatului. Îl simți întărindu-se sub ea. Se aplecă, lipindu-și pieptul de partener. Îl sărută gingaș pe gât, pe urmă se lăsă ușor în jos, atingându-i suav cu limba abdomenul, în zona buricului. Subit, întrerupse jocul.

— De ce te-ai oprit?

Jo îl privi lasciv, își scutură capul, aruncându-și părul pe spate, și-l întrebă, cu un surâs inocent:

— Mă vrei?

Aren o cuprinse cu brațele sale puternice, ridicându-se în picioare cu ea încă încolăcită peste coapsele lui. O trase și-o așeză în genunchi, pe marginea patului, cu spatele la el. Îi ridică fusta și… O mână îl scutură hotărât de umăr.

— Trezeste-te!»

— Ce… Ce s-a întâmplat? bălmăji, sculat din somn.

Își scoase saurray-ul de sub pernă, într-un gest reflex, și îl lipi de gâtul lui Jo.

— Max a dat greș – spuse fata pe un ton calm, ignorând lama cuțitului, care îi atingea pielea.

— Știu, mi-ai mai spus.

— Ce ți-am mai spus?!

— Nimic – replică tânărul, realizând că totul fusese doar un vis.

— Trebuie să plecăm. Să ne ascundem. Acum, că Max, Theresa și Șobolanul nu mai sunt, vor veni după noi.

Aren sări din pat, își încălță bocancii și-și agață saurray-ul la cingătoare.

— Încotro, Jo? întrebă, odată ieșiri pe coridor.

— Nu știu. Să găsim un loc sigur, mim-cristalele…

Josephine nu-și termină fraza, când, în capătul holului își făcură apariția câteva siluete, legănându-se în mersul caracteristic Umblătorilor.

— Au ajuns!

— Există o altă ieșire?»

— Pe aici!

O luară la goană în direcția arătată de fată. Pe la jumătatea culoarului, alte siluete le tăiară calea.

— Vino! strigă Jo, trăgându-l pe bărbat într-o nișă din apropiere.

— Unde?

— Sus, pe acoperiș! indică fata o scară telescopică, din metal. Ne retragem acolo și blocăm chepengul.

Urcară repede și Aren se opinti să desprindă o bară metalică dintr-o balustradă, pe care o propti în ușă, apoi se ascunseră după o gură de ventilație. De jos răzbăteau urlete macabre. Pe măsură ce creaturile se apropiau, intensitatea acestora creștea. Preț de două bătăi de inimă, se așternu o liniște deplină. În clipa următoare, chepengul începu să tresalte sub lovituri violente.

— Asta a fost… — oftă Jo, în clipa în care năvălitorii străpunseră obstacolul.

Aren sări în fața lor, urlând și agitându-și saurray-ul:

— Am să mor cu voi de gât, bestiilor!

Zombii îi încercuiră. Aveau gurile întredeschise, lăsând să se vadă limbile negre, pregătite să țâșnească aidoma unor șerpi veninoși spre victimele lor.

— Haideți! Veniți, nenorociților! strigă surescitat Aren.

Spre surprinderea lor, creaturile rămaseră pe loc, iar o parte se retraseră, formând un culoar.

— Cred că vor să mergem pe acolo, șopti Jo.

Se priviră unul pe altul și, în cele din urmă, văzând ezitarea creaturilor, păși în spațiul lăsat liber. Calea urmată îi conduse până în subsol, la barul Porcul Șchiop.

În mijlocul localului fură întâmpinați de mimul care pusese stăpânire pe corpul Porcului.

— Trădătorule! îi aruncă Jo printre dinți.

Aren se năpusti asupra ospătarului, însă tentativa lui fu zădărnicită de brațul unui Umblător, care-l trânti rapid la podea.

— Stați! încetați! urlă Jo. Vă rog, nu-i faceți rău!

Zombii rămaseră în expectativă.

— Nenoro…

Aren amuți brusc.

Totul se opri, ca și cum cineva ar fi apăsat butonul de pauză al unui holo-film, iar Jo păru să între în transă. Stătea țeapănă, cu ochii larg deschiși. Nimic nu mișca, nimic nu se auzea. Încăperea și mobilierul din jurul lor începuseră să se deformeze, de parcă mâini invizibile le-ar fi frământat ca pe o bucată de plastilină. Aren încercă să se elibereze din prinsoare, dar nu se putea clinti. Timpul înghețase, spațiul se deșira.

Când își reveni, creaturile părăsiseră sala, iar Josephine era întinsă cu fața la podea, la câțiva pași în stânga lui.

— Jo, mă auzi? Ești bine? întrebă Aren, târându-se lângă ea.

— Da – răspunse fata, întorcându-se cu dificultate pe spate.

— Ce-a fost asta?

— Tocmai am acceptat cel mai oribil lucru pe care o ființă umană l-ar putea face.

— Adică?

Fata privea în tavan fără a scoate vreun cuvânt.

— Mim-cristalele vor să întemeieze o fermă de oameni – zise într-un final.

— Fermă de oameni? Poți, te rog, să fii mai coerentă?

— Vor să creeze o fermă – repetă Jo pe un ton apăsat. Ce nu pricepi? Vor să producă oameni, corpuri. Vor să ne reproducem, iar copiii noștri să le devină gazde.

— Nu. Nu putem accepta asta! Mai degrabă murim decât să facem așa ceva!»

— Au nevoie de trupuri, nu de ființe vii.

— Dacă ne omoară, își vor pierde singurele exemplare ale fermei lor blestemate…

Aren rosti cu accentuată lehamite ultimele cuvinte.

— În curând, nu vom fi singurii oameni din fundătura asta.

14

Loc: Sediul Sistemului Federal de Urgență
Planeta Lettusia, capitala Federației Planetelor Umane (FPU)

— Când a ajuns mesajul?
— Domnule mareșal, a fost trimis acum două ore de la unitatea de pe Zalusa, sistemul Salno. E un cod de alertă cu prioritate maximă.
— Ați încercat să-i contactati?»»
— Da. Aveau probleme cu comunicațiile de ceva timp. Am trimis o unitate de intervenție să-i ajute, dar tot nu putem lua legătura cu ei. Există posibilitatea să fi găsit o soluție doar să ne transmită codul automat.
— În regulă. Ordonă tuturor navelor de salvare din sector să se îndrepte către ei. Informează-i că Zalusa a rămas fără comunicații. Să debarce de urgență, fără să mai aștepte confirmarea de la sol.

Capitolul III
Bătălia Zalusei

15

Navetele își folosiră boosterele pentru a se alinia. Manevrele lor, privite de pe crucișătorul federal Kentaur, păreau un vals grațios pe scena colorată în nuanțe de gri-găl- bui a atmosferei Zalusei. Ocupanții vehiculelor se aflau pe orbita satelitului planetei Sextus într-o misiune diplomatică, în încercarea de a dezamorsa criza ostaticilor.

Andocarea fusese lină. Numai o mică fluctuație în câmpul gravitațional al navetei îi indică ambasadorului Simon Cuppen că aceasta s-a produs. Ambasadorul, cu fruntea îmbrobonată de picături mari de sudoare, aștepta, pe unul dintre cele două scaune așezate la masa rotundă din lemn masiv. Celălalt scaun era poziționat în partea diametral opusă. Întreg decorul fusese special pregătit. Camera fusese împânzită de echipamente de monitorizare,

iar ca măsură de siguranță suplimentară, un câmp de forță împărțea încăperea, interpunându-se între Cuppen și trimisul de pe Zalusa. Inițial, Simon ceruse ca scutul să nu fie activat, din dorința de a arăta deschidere față de interlocutorul său, însă acum se bucura că a renunțat la idee. Câmpul de protecție îi oferea un oarecare sentiment de liniște. Negocierea de azi îi dădea fiori pe șira spinării nu din cauza disputei, ci a faptului că nu știa la ce să se aștepte de la delegatul zalusian. Zumzetul mecanismului de deschidere a ușii îl făcu să tresară, trădându-i starea de nervozitate. În sală intră un tip gras, a cărui chelie asudată strălucea în lumina rece a neoanelor. Era îmbrăcat într-o uniformă de barman, veche și soioasă. Ținuta sa neglijentă îi stârni ambasadorului un sentiment de compasiune, combinat cu o doză mare de greață. Cuppen se ridică în întâmpinarea oaspetelui, dar se așeză imediat la loc amintindu-și de scutul care-i despărțea. Schiță un zâmbet și-l pofti pe zalusian, cu un gest din mână, să ia loc.

Grasul avansă, șchiopătând spre masă. Se opri privindu-l tâmp pe Simon.

— Eu sunt Simon Cuppen, ambasador al Federației Planetelor Umane. Bine ați venit!

Așteptă câteva momente. Văzând că nu primește niciun răspuns, adăugă:

— Am venit să negociez eliberarea ostaticilor…

Maxilarul inferior al zalusianului se lăsă în jos, gura se căscă într-o expresie de surprindere, ca și cum nu se așteptase la un astfel de subiect ori abordare.

— … vreau să zic, a semenilor noștri – încercă Cuppen să ajusteze din mers discursul.

Lămpile din sală începuseră să pâlpâie stroboscopic. Acțiunea se desfășura în fața ochilor lui Simon într-o înșiruire sacadată de imagini, cărora creierul nu le putu găsi o noimă. Inițial, avu impresia că halucinează, din gura persoanei din fața sa ieși o limbă neagră, care începu să crească uluitor de repede și care, în intervalul a doar câteva pâlpâiri ale luminii, străbătu distanța dintre ei, trecând prin câmpul de forță fără a întâmpina cea mai mică

rezistență. O fracțiune de secundă poposi în dreptul feței ambasadorului, apoi i se înfipse, sec, în frunte.

16

În semiobscuritatea odăii, nudurile întrepătrunse ale lui Jo și Aren aduceau cu o operă cubistă, o reprezentare artistică a unei făpturi androgine, cu două capete și opt membre. Din camerele din jurul lor răzbăteau suspine iscate de actele sexuale ale locuitorilor hotelului. Nu era nimic romantic în acele emanații sonore, ci mai degrabă sodomie. Oamenii nu se puteau opune unei condiționări subliminale venite din partea Umblătorilor. Erau niște animale de prăsilă al căror instinct primar de reproducere îi transformase în uzine de multiplicare a corpurilor umane.

— Icnetele astea mă înnebunesc – se plânse Jo, coborând din pat.

Tălpile desculțe i se înfundară în textura fină a covorului pufos. Se îndreptă către baie, lăsând cearșaful să-i cadă de pe umeri. Aren privi în urma ei cu un jind atavic greu de stăpânit.

În scurt timp, fata reveni și se strecură înapoi în așternuturi, punându-și capul pe umărul partenerului ei.

— Ieri, la masă, am văzut douăsprezece fete gravide – zise Jo, într-un final. După mărimea burticii sunt pe la jumătatea sarcinii. Și chiar dacă le e cunoscut ce se va întâmpla cu bebelușii lor, aveau o mină, aproape că aș putea spune, veselă. Sărmanele, își închipuie că vor găsi o modalitate să-și păstreze copiii.

O vreme nu scoaseră nicio vorbă, apoi Jo își apropie buzele de gâtul partenerului, atingându-i delicat pielea. Îi sărută lobul urechii și șopti:

— Îmi doresc un copil. S-ar putea să crezi că e vorba de constrângerea mimilor, dar eu simt că e mai mult de atât. Aș vrea să fiu mamă.»

— Mi-ar plăcea să am copii cu tine – zise Aren, mângâindu-i coapsele. Oricum, din câte îmi dau seama, condiționările nu fac altceva decât să accentueze o stare

existentă. Adică, zombii nu m-ar putea determina să te iubesc, dacă nu m-aș simți atras de tine. J I

— Da, cred că așa e – prin inflexiunile vocii, fata încercă să-și aţâțe partenerul.

— Insă, înainte de toate, voiam să mă asigur că vă pot scoate de aici... tânărul făcu o pauză... Iar azi am găsit soluția. *

— Ce?! se arătă surprinsă Jo.

Aren îi astupă gura cu un sărut.

— Umblătorii au redus efectivele de pază și sunt agitați. Se pregătesc de luptă.

— De unde știi? t

— Azi-noapte a fost adus un bărbat nou la hotel, purta uniforma Păzitorilor. Forțele imperiale sunt aici. Mi-am făcut un plan de evadare și așteptam doar momentul potrivit să-l pun în aplicare.

— Și cum o vom face? Nu putem părăsi hotelul.

— Mă ocup eu. Diseară plecăm.

17

— Domnule general, aș vrea să ne permiteți încă un raid în noaptea asta – zise Seht Nalmad, ferdarul detașamentului krottanian. În urma ultimei incursiuni, am identificat o posibilă breșă în apărarea inamică.

Generalul Zart Osak, comandantul forțelor aliate de pe Zalusa, îl privi pe krottanian, din partea opusă a încăperii, prin proiecția tridimensională a hărții tactice.

— Seht, vă admir spiritul combativ, dar de când ați venit ați pierdut un sfert din efective, iar lupta nici n-a început. Dacă insistați, tare mi-e că vom rămâne fără infanterie.

— Generale, iau numai trei oameni cu mine. Dacă nu ne întoarcem la timp, dați ordinul de atac. Păzitorii vă vor executa ordinele până la ultimul.

— Nu m-am îndoit nicio clipă de asta. Insă, Seht, prietene, trebuie să câștigăm războiul, viețile semenilor noștri depind de asta.

— Domnule, există un fapt despre care Comandamentul

Forțelor Aliate nu v-a informat. Ar fi trebuit păstrat secret până la îndeplinirea misiunii noastre ori până ce evoluția evenimentelor ar fi impus să vă fie adus la cunoștință. Domnule general, ceea ce vă voi dezvălui nu trebuie să părăsească această cameră – ferdarul inspiră adânc și continuă pe un ton grav – unul dintre prizonierii Mortăciunilor e prințul Aren, fiul împăratului Duan al XIV-lea din dinastia Nimrozilor, moștenitorul Jilțului Șarpelui.

Zart Osak încremeni, falca îi căzu, iar fata i se schimonosi, oglindind panica ce îl cuprinse. Gura i se deschidea și închidea precum a unui pește pe uscat. Încerca să spună ceva, doar că nu putea rosti cuvintele.

— Ce, ce, ce… dracu căuta aici? bălmăji într-un târziu.

— Conform acordului de colaborare între Imperiu și Federație, prințul își efectua serviciul militar sub numele de Aren Dormin, în cadrul SFU. Unitatea sa a fost trimisă să ofere suport coloniei după ce nu s-a putut lua legătura cu ei.

— Să-mi bag… — exclamă generalul, scărpinându-și energic barba aspră și grizonantă. Reflectă doar o clipă înainte să adăuge: în regulă, poți pleca. Chiar dacă vă întoarceți sau nu, în zori voi ordona atacul.

Seht înclină abia perceptibil capul, apoi se întoarse pe călcâie, dând să plece.

— Ferdare!

Bărbatul se opri o secundă, cu spatele la Osak.

— Te vreau, mâine dimineață, în fruntea alor tăi.

După ultima replică, un eufemism al urării de noroc, pe care orice războinic krottanian ar fi considerat-o ofensatoare, generalul se prăbuși în fotoliul, își puse coatele pe masă și-și ascunse fața în palme.

18

Localul Porcul Șchiop fusese transformat într-o cantină pentru cei patruzeci de ocupanți ai hotelului, treizeci și două de femei și opt bărbați. Mâncarea, un fel de terci searbăd, se servea de trei ori pe zi, la ore fixe. O parte a

oaspeților, istoviți de episoadele frecvente de nimfomanie și satiriazis, erau aduși în sala de mese pe brațe de către zombi, cei mai mulți cu hainele zdrențuite sau complet dezbrăcări. Bărbații, într-o stare avansată de epuizare, nu se puteau hrăni singuri, așa că alimentele le erau îndesate în grabă pe gât de femei. Mesele frugale se încheiau cu orgii sexuale, culminate cu bătăi între fetele care nu reușeau să-și satisfacă poftele carnale.

Jo și Aren, însă, beneficiau de un statut special. Niciun partener nu avea acces la ei. Se aveau doar unul pe celălalt. Aren bănuia că privilegiul se datora faptului că erau primii oameni din fermă, dar și relației speciale dintre Jo și Umblători. Creaturile păreau că îi acordă o prețuire deosebită. Probabil reprezenta felul lor de a-i arăta recunoștință celei care-i scosese din peștera de pe Tertius, des- chizându-le poarta universului. Deși extenuarea fizică și psihică începuse să-și facă simțită prezența, încă erau într-o stare bună în comparație cu ceilalți. Aveau, cel puțin, forța de a se deplasa pe propriile picioare.

După încheierea cinei, atmosfera începuse să se încingă, iar Aren o luă de braț pe Jo, retrăgându-se în toaleta localului. În treacăt, înșfăcă un scaun, pe care, imediat ce ajunse, îl propti sub broasca ușii, blocând accesul.

— Ce faci?

Aren duse arătătorul la buze, făcându-i fetei semn să tacă. Ingenunche, pipăind rosturile plăcilor de gresie ale podelei.

— Când pregăteam misiunea pe Zalusa, eu m-am ocupat de studierea hărților orașului. Remarcasem atunci că localitatea avea un sistem de drenaj al apelor pluviale și menajere extrem de complex. Întreg subsolul urbei este împânzit de canale... Tăcu și își concentra atenția asupra unei plăci de gresie... Așa, aici erai, te-am găsit! înfipse unghiile sub placă, o ridică ușor dintr-o parte, apoi o împinse în lături. Instantaneu, încăperea fu invadată de un miros pestilențial.

— Haide!

Jo se apropie și privi în jos.

— Ești sigur?

— Jo, n-avem timp de așa ceva. Trebuie să plecăm! Pe aici vom ajunge în afara coloniei.

Aren sări prin deschizătură. Ateriză într-un lichid plin de dejecții care îi ajungea până la brâu.

— Hai odată, Jo!

Fata se așeză pe margine, cu picioarele atârnând.

— Urcă pe umerii mei.

Jo se lăsă în jos, trăgând placa de gresie peste gura de canalizare. Aren scoase o lanternă din buzunarul de la piept și lumină de jur-împrejur. Se îndreptă spre gura unui tub, străduindu-se să nu facă zgomot.

— Privește! spuse Aren, luminând în dreapta sa.

Un obiect misterios le atrase atentia. Părea o sferă neagră, cu diametrul de două palme, care se manifesta bizar. Fenomenul putea fi caracterizat mai curând ca lipsă a ceva, lipsa unei bucăți din spațiu. Proprietățile acestuia erau la fel de inexplicabile, fascicolul lanternei nu-l lumina deloc, ci se oprea în locul unde trebuia să întâlnească suprafața corpului.

— Ce-i asta? șopti Jo.

— Habar n-am, dar n-avem timp de enigme. Trebuie să plecăm! zise Aren și își reluă deplasarea.

19

Patru siluete se furișau, la lumina lunii, printre sălciile pârâului estic. Foloseau o metodă de locomoție extrem de stranie, o tehnică krottaniană asiduu exersată în centrele de antrenament ale Păzitorilor. La intervale neregulate, nălucile încremeneau în poziții nefirești, contopindu-se la perfecție cu mediul înconjurător, iar când se mișcau, o făceau cu o viteză incredibilă, de i-ar fi făcut invidioși și pe cei mai buni atleți. Unui privitor neavizat i-ar fi fost foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să observe în negura nopții oameni astfel antrenați.

Umbrele se pierdură în spatele unui bolovan, pe malul dinspre oraș al apei.

„— Seht, l-am găsit.”

„— Va trebui să ne târâm prin el. O iau eu în față, voi veniți după mine.”

Dialogul fusese purtat într-un limbaj codificat, imitând foșnetul plantelor, bătaia vântului, zumzăitul insectelor, fiind adaptat în permanență în funcție de zgomotele ambientale ale momentului.

Siluetele pătrunseră într-un tub *a* cărui circumferință le permitea să se deplaseze numai târâș. Înaintarea era anevoioasă, însă cei patru își continuară drumul în tăcere. Din loc în loc, dădură de căminuri în care se intersectau mai multe canale. Aici făceau repausuri scurte, ca să se hidrateze și să schimbe opinii, uzitând vorbirea ambientală. Tocmai ajunseseră la o nouă intersecție, când Seht le ceru să facă liniște. Ferdarul se apropie de unul din tuburi – ciocăni cu degetul într-un ritm aparent aleatoriu. Apoi își lipi urechea de țeava. Seht bătu din nou. După un timp, din conductă se îți un individ.

„— Seht, îți mulțumesc că ai venit după mine” – zise Aren în limbaj codificat.

Ferdarul îl ajută să coboare. În locul lui, la gura tubului apăru o altă persoană.

„— Cine e?”

Ea e Jo, prietena mea."

„— Luați-o pe aici – zise Seht, indicând calea din priviri – noi mergem să-i scoatem pe ceilalți.”

Ecoul unui urlet feroce, însoțit de un scrâșnet sticlos, reverberă prin canalizare.

„— E prea târziu pentru ei – decretă Aren."

— Și-au dat seama că am evadat – șopti Jo.

Ferdarul intră în tubul prin care venise, iar după el, în ordine, Jo, Aren și ceilalți trei krottanieni. Țipetele fioroase se apropiau alert, la doar câțiva pași în urma lor.

— Grăbiți-vă! Nu vă uitati în urmă – îi îndemnă Seht, renunțând la vorbirea ambientală.

Ieșirea din conductă apăru în fața lor ca un cerc gri pe fundal negru. Seht ajunse primul, se extrase din tub și o ajută pe Jo. Dar când să-l tragă pe Aren, acesta rămase

înțepenit. Un strigăt de durere sfâșietoare se auzi din tub.

— Ne-au ajuns! Ajută-mă să-l scot! îi strigă Seht lui Jo.

— Lăsați-mă! Fugiți!

Jo îl apucă pe Aren de o mână, ferdarul de cealaltă și traseră cu putere. Cu un ultim efort, izbutiră să-l smulgă din conductă. O rupseră la fugă prin apă, spre malul celălalt. Din tub se iviră, agitându-se amenințător, vârfurile ascuțite ale unor tentacule. Se auzi un șuierat puternic, iar o minge de foc zbură peste capetele fugarilor, lovind gura conductei.

Seht o prinse pe Jo de mână și urlă către Aren:

— Fuuugi! Au declanșat atacul!

Ieșiră toți trei pe mal, alergând cu putere în direcția din care erau lansate proiectilele.

Întreg cerul se lumină, brăzdat de ghiulelele incandescente care zburau spre oraș.

20

Raidurile de la periferia Orașului Nou evidențiaseră ineficiența armelor laser și a oricăror dispozitive electronice împotriva Umblătorilor. Mai mult, orice aparat dotat cu tehnologii avansate se defecta imediat ce se apropia de colonie. Prin urmare, comandanții militari au decis ca atacul să fie dat exclusiv cu arsenalul clasic: arme albe, lans-proiectile, catapulte.

Armatele alianței federal-imperiale formaseră două linii de front, câte una pe fiecare dintre cele două pâraie de la marginea urbei. Federația Planetelor Umane a trimis pe Zalusa două batalioane de artilerie, înzestrate cu baliste, și o escadrilă de dirijabile, ale căror elice erau puse în funcțiune printr-un mecanism de scripeți acționat de ocupanții nacelei. Imperiul Krottanian își aruncase în luptă unitățile speciale, temuții Păzitori.

Atacul începu în zorii celei de a cincea zile de la debarcare, cu un baraj de artilerie susținut. Dirijabilele invadară spațiul aerian ca niște pelicani imenși, regurgitându-și asupra coloniei încărcăturile explozive.

Urbea era în flăcări, de parcă tocmai se deschiseseră porțile iadului. Bombardamentele durară toată dimineața. Pe la prânz, infanteria krottaniană declanșă asaltul. Pătrunseră în periferii fără să întâmpine o opoziție prea intensă. Trupele înaintau strângând cercul în jurul hotelului în care zombii își întemeiaseră ferma de oameni.

Deodată, solul începu să se cutremure sub picioarele soldaților, iar cerul se întunecă brusc, ca și cum noaptea ar fi înghițit dintr-o dată localitatea. Celor ce priveau din exterior, de pe malurile apelor sau de pe colina din est, unde fusese amenajat statul major, scena le păru ireală. De jur-împrejurul coloniei, o structură fractală răsări din pământ, înălțându-se vertiginos către un punct imaginar de sub norii Zalusei, acoperind orașul cu un dom gigantic. Se ordonă din nou foc, însă acum, proiectilele nu mai produseră nici măcar o zgârietură edificiului.

După ce cupola se închise complet, de la baza ei, mii de tentacule se întinseră cu repeziciune în cele patru zări, mistuind totul în calea lor. Generalul Osak ordonă retragerea urgentă, însă, pentru cei aflați pe câmpul de luptă, fu mult prea târziu. Fură ajunși din urmă de extensiile cristaline și devorati de vii.

21

Jo își rezemase capul de umărul lui Aren. Privea în gol prin hubloul navetei care se înălța spre orbita Zalusei. În stânga lor, generalul Zart Osak, însoțit de aghiotantul său, își nota ceva în computerul personal. În dreapta, un războinic krottanian, grav rănit, respira asistat. Erau ultimii oameni care părăseau micuța lună a gigantului gazos Sextus. De fapt, din cei 3.500 de militari participanți la Bătălia Zalusei, doar câteva sute se întorceau acasă. Fusese o înfrângere dureroasă, un adevărat masacru, pricinuit, în principal, de subestimarea inamicului.

Naveta se așeză, pufăind zgomotos, pe puntea de andocare a crucișătorului Kentaur.

— Să mergem! sparse Aren liniștea care domnise pe

întreaga durată a călătoriei.

La scară îi aștepta un vehicul care îi duse la blocul sanitar. După ce le fură prelevate câteva probe pentru analizele medicale procedurale, celor doi li se repartiză o rezervă unde să se întremeze până la sosirea rezultatelor. La rugămintea lui Jo, Aren solicită să fie cazați în același salon.

— E prima dată când mă aflu pe o astfel de navă, zise Jo când rămaseră singuri. E imensă. Sunt un pic dezorientată.

— Nu trebuie, te vei obișnui. Oricum, nu vom sta mult pe Kentaur.

— Tocmai despre asta e vorba, n-am plecat niciodată din sistemul Salno. Aici m-am născut și am crescut. Simt că mă despart de o parte din mine.

— E normal să fie așa – Aren o luă pe după umeri. Este casa ta. Dar acum suntem împreună. O perioadă vom merge la ai mei, pe Krottan, e frumos acolo și sunt sigur că îți va plăcea, apoi vom vedea. Îți datorez enorm, dacă nu erai tu, poate că n-aș fi supraviețuit acelor bestii.

— Aren, aș vrea să vorbim despre asta.

Tânărul o scrută nedumerit.

— Știi, nu toate cristalele sunt rele…

— Jo, au nimicit o întreagă colonie umană și ne-au transformat în animale de prăsilă. De măcelul soldaților nici nu mai spun.

— S-ar putea ca la mijloc să fie o problemă de percepție și comunicare, t

— Unde vrei să ajungi?

— Sigur ai remarcat dificultatea cu care mim-cristalele controlează corpurile umane. În urma cercetărilor întreprinse în laboratorul de pe Zalusa, deși nu le-am finalizat, am ajuns la concluzii interesante. Toate gemele implantate în cadavre au avut aceeași problemă, părea că trupurile li se împotrivesc. Ne-am gândit că un posibil răspuns ar fi o opoziție a unei conștiințe a materiei, care păstrează amintirea vechiului proprietar influențând comportamentul noii ființe.

— Adică, Umblătorii sunt răi fiindcă trupurile posedate

au aparținut unor oameni răi?

— Se poate spune și așa. Există, însă, și o a doua categorie de zombi, noi am denumit-o Perfecții. Aceștia provin dintr-o contopire liber consimțită, între un mim-cristal și un om viu și, spre deosebire de ceilalți, dețin controlul deplin al corpului. În consecință, sunt greu de deosebit de o ființă umană. De fapt, n-am avut timp să-mi verific ipoteza experimental, dar sunt convinsă că Perfecții moștenesc cel puțin o parte din personalitatea și amintirile gazdei. Mai mult, bănuiesc că noile ființe nu știu nici ele însele că sunt Umblători. *

— Au fost voluntari?

— Da. Majoritatea, suferinzi de boli incurabile, în faze terminale, deși au fost câțiva care au privit procesul ca pe o nouă treaptă în evoluția ființei umane. Oricum, nu acesta e aspectul cel mai fascinant legat de mim-cristale. Testele de laborator au reliefat caracteristici uimitoare. De pildă, în anumite conjuncturi cristalele au puterea de a influenta forțele fundamentale ale universului ori să inducă schimbări în continuumul spațiu-timp.

— Vrei să spui că pot modela după bunul lor plac spațiul și timpul?

— Într-o oarecare măsură și în anumite condiții, însă numai pe perioade scurte.

— Așa se explică senzația pe care am trăit-o când am fost duși în fața Porcului. Și cum fac asta?

— Nu sunt sigură, dar s-ar putea să fie în legătură cu manipularea câmpurilor electromagnetice sau gravitaționale și a materiei la nivel subatomic. Cu toate acestea, se pare că au dificultăți în a crea și controla organisme biologice complexe.

— Sună fascinant!

— Așa și este, dar…

— Cred că ar trebui să-i lăsăm pe alții să-și bată capul cu problema asta – zise Aren, apoi o îmbrățișă și-i închise gura, lipindu-și buzele de ale ei. Noi ar trebui să ne gândim la lucruri mai frumoase.

O luă în brațe și o ridică pe masa din mijlocul încăperii,

sărutând-o cu pasiune. Își smulseră hainele unul altuia, aruncându-le prin cameră. Fata își încolăci brațele în jurul gâtului lui, își desfăcu picioarele și-l trase cu putere către ea. Mișcările tânărului se întețeau. Corpurile lor se unduiau în ritmul ritualic al împerecherii. Bărbatul își afundă fața între sânii iubitei, ale cărei gemete de plăcere răsunau între pereții salonului. Jo, sprijinindu-se în coate, își lăsă capul pe spate și-și anunță orgasmul, eliberând un urlet fioros. Albul ochilor i se coloră în negru și din gura întredeschisă țâșni spre plafon, încovoindu-se prin spatele lui Aren, un tentacul lung în vârful căruia scânteie un cristal violet.

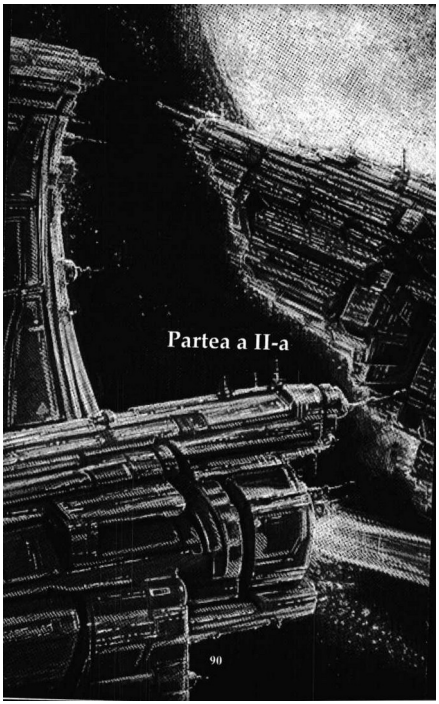

… se îndreptară spre Nova din proximitate și, învăluind-o cu țesătura, o tractară în câmpul gravitațional al gigantului gazos.

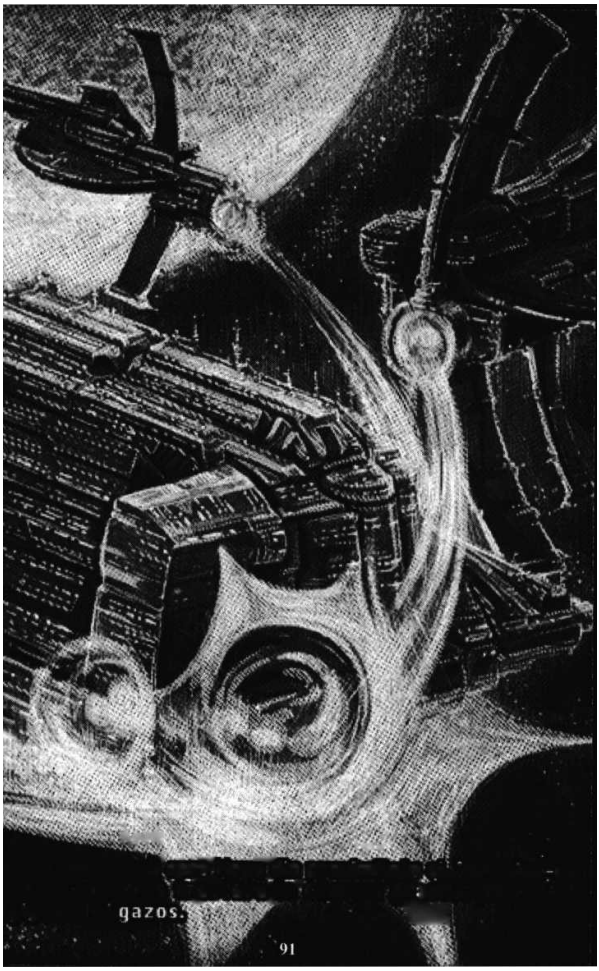

Capitolul IV
Lovitură de palat

22

Sistemul Salno se afla sub carantină de șase luni. Comandamentul Forțelor Aliate nu găsise încă o soluție viabilă la Criza Zalusiană. Insă înfrângerea din Bătălia Zalusei avusese repercusiuni grave îndeosebi asupra relațiilor, și așa tensionate, între administrația de pe

Lettusia și cea din Den. Vocile conservatoare de pe Krottan erau tot mai vehemente în susținerea separării de Federație, deși, la drept vorbind, teritoriul Șarpelui încoronat beneficiase întotdeauna de un statut special. Pe de altă parte, corporațiile, clasa politică federală și lobbyiștii solicitau Imperiului o implicare substanțială în rezolvarea problemelor comune, ca și implementarea unor norme care să ducă la liberalizarea pieței krottaniene și accesul la exploatarea resurselor minerale. Pentru a ieși din impas, s-a decis organizarea unei întâlniri între Iggo Zarek, președintele Federației, și împăratul Duan al XIV-lea, din Dinastia Nimrozilor.

23

Hems, principalul oraș al Lettusiei, era în plină primăvară. Copacii îmbobociseră, iar florile învăluiseră universul cu mireasma lor. Câțiva nori cumulus, cărămizii cu nuanțe discrete de violet, pluteau somnoros pe cerul azuriu. Era o zi superbă, de parcă însăși natura conspira la succesul întâlnirii istorice dintre președinte și împărat.

Zar-ptica, maiestuoasa navă de protocol a imperiului, asoliză pe cosmodromul lettusian cu jumătate de oră înaintea începerii summitului. Vehiculul de un alb strălucitor, ornat cu stema Casei Nimrozilor, un șarpe cambrat cu coroana întemeietorului dinastiei, Nimrod I, pe cap, aducea cu o acvilă, cu aripi lungi și ascuțite, pregătită de atac. La puțin timp de la aterizare, în pieptul păsării se deschise o trapă și trei navete rapide țâșniră în direcția clădirii Consiliului Federației.

Vehiculele se așezară lin, precum fluturii pe flori, pe acoperișul sediului executivului FPU. Din prima coborî împăratul Duan al XIV-lea, flancat de Păzitori. În pofida imaginii create de mass-media federală, Duan era un tip obișnuit, nu radia o aură de semizeu și nici nu ucidea cu privirea. Nu ieșea în evidență cu nimic. Era de statură medie, un pic supraponderal, cu chipul senin ce-l făcea să pară de cel mult cincizeci de ani, cu toate că, de curând,

trecuse în al șaptelea deceniu de viață.

Președintele Zarek, însoțit de o suită numeroasă de oficiali, îl întâmpină cu un surâs larg, încercând să transmită o atitudine pozitivă.

— Bine ați venit, Majestate! spuse, întinzând mâna.

— Bine v-am găsit! E o zi superbă aici, la voi.

— Se pare că zeii…

Zarek nu încheiase propoziția când suveranul se prăvăli ca secerat la picioarele sale. Apoi, evenimentele se precipitară. Gărzile de corp ale președintelui făcură scut în jurul acestuia, iar Păzitorii îl săltară pe Duan, alergând înapoi spre navete.

Totul se petrecu în răstimpul câtorva clipiri. Ulterior, singurul lucru de care își amintiră martorii audiați de organele de cercetare fu un țipăt de femeie, secondat de răcnetul alarmelor.

24

Cu o lună în urmă…

— Prințe, domnul Cuppen a sosit.

— Să între.

Rast, fratele împăratului Duan al XIV-lea, privea prin fereastra înaltă grădinile palatului Vadun, reședința imperială de pe planeta Uhuula. Cei doi sori ai planetei își căutau culcușul printre vârfurile lanțului muntos de la orizont, învăluind încăperea într-o semiobscuritate sângerie. Prințul nu schiță niciun gest prin care să dea de înțeles că sesizase intrarea lui Doro Cuppen, unul dintre cei mai bogați și influenți industriași ai galaxiei.

— Întotdeauna mi-au plăcut apusurile – rupse tăcerea Rast. E ca și cum zeii ar trage cortina peste lume pentru a pregăti actul următor.

Prințul se întoarse cu o mișcare lentă spre vizitator, adăugând:

— Oamenii sunt doar niște bieți actori a căror singură menire este de a-și juca zilnic dramele, comediile sau

tragediile, spre deliciul zeilor. Cuppen, ești un actor cu roluri mari în aceste piese – remarca se dori un compliment la adresa oaspetelui.

— Alteță, iertați-mi impolitețea, aș vrea să trecem direct la subiect. Știți, timpul este singura resursă ce nu poate fi cumpărată – adaugă afaceristul, dezgolindu-și dinții într-un rânjet.

Prințul indică două fotolii confortabile, aflate în stânga intrării.

— Mulțumesc. Prefer să stau în picioare. Așadar, cărui fapt datorez invitația dumneavoastră?

— Cum dorești. Te-am invitat fiindcă aș vrea să discutăm despre afaceri. Din câte îmi este cunoscut, economia Federației e în pragul colapsului. Nevoia de materie primă a atins cote alarmante și, cel puțin deocamdată, cererea depășește cu mult oferta. O mare parte din exporturile Federației se fac către Imperiu, iar majoritatea fabricilor voastre se află aici, beneficiind de costuri reduse de producție. Sistemul bancar s-a metastazat și el peste krottanieni, punând jugul îndatoririlor pe grumazul semenilor mei. Rezumând, cam asta ar fi imaginea la zi a raporturilor noastre economice. Ceva îmi spune că ați devenit foarte dependenți de noi. Am dreptate?

— Colaborarea Federației cu Imperiul este una reciproc avantajoasă. Însuși împăratul a susținut deschis, în repetate rânduri, parteneriatul.

— Ai dreptate, suveranul nostru este un adept fervent al cooperării bilaterale, dar, dragă prietene, Duan, chiar dacă e reprezentantul zeilor printre noi, este un simplu muritor, iar acum trăim vremuri tulburi.

— Alteță, ceea ce insinuați sună foarte periculos. Dar dacă ar fi să vă intru în joc, aș putea spune că relația dintre noi și Imperiu este clădită pe baze solide, pe principii sănătoase și mă îndoiesc că ar fi posibil să fie influențată într-o măsură considerabilă de apariția ori dispariția unui om. Sper, spre binele ambelor lumi, că așa va fi în continuare.

— Da, da! Dragă Doro, n-ai vrea să lăsăm retorica ieftină deoparte și să vorbim deschis?

Prințul făcu o scurtă pauză, de parcă ar fi așteptat acceptul celui dinaintea sa, pe urmă spuse:

— Gurile rele susțin că ai investit o avere pentru a-ți asigura drepturile de exploatare în sistemul Salno și că pierderea sa ar reprezenta începutul sfârșitului Corporației Cuppen.

— Simple zvonuri.

— Amândoi știm – continuă Rast, ignorând remarca industriașului – că marele premiu nu-l reprezentau resursele, apreciabile, de altfel, de pe Zalusa, ci cristalele de pe Tertius. Sincer, îți admir curajul nebunesc, să te aventurezi, în ciuda tuturor eresurilor, într-o zonă interzisă.

— Este o simplă afacere, iar eu nu sunt superstițios.

— Hm! Oricum, nimeni nu-și poate explica atracția ocultă pe care o exercită planeta asupra anumitor indivizi, însuși Kaan Cuceritorul a fost ademenit în mrejele ei. Dacă împăratul ar fi bănuit că de acolo va începe declinul hegemoniei Șarpelui încoronat, s-ar fi ținut la sute de parseci de acel sector. Apropo, cunoști legendele potrivit cărora Tertius ar fi, de fapt, Prima Terra, planeta de origine a speciei umane, și că ar fi protejată de spiritele malefice ale oamenilor care n-au atins înălțarea?

— Miturile își au rostul lor, dar, din păcate, distorsionează adevărul.

— Se poate, numai că efectele sunt concrete. Să fie oare Tertius bătaia din aripi a fluturelui care va stârni uraganul în societatea federală?

— Deși FPU are anumite probleme, nu cred că va fi afectată de o astfel de boare.

— N-aș vrea să te contrazic. Totuși, nu pot trece cu vederea detaliul că Salno a devenit pentru tine o chestiune personală. Ți-ai încărcat sufletul cu moartea propriului frate, trimițându-l să negocieze cu zalusienii, în calitate de ambasador al Lettusiei.

Rast vorbea rar, observând cu atenție reacțiile magnatului. Cuppen era un element crucial în intențiile

sale, așa că trebuia să-l convingă să i se alăture cu orice preț. Altminteri, singura opțiune rămasă ar fi fost eliminarea sa. Prințul nu-și permitea scurgeri de informații care să-i zădărnicească atât anii de trudă în elaborarea planului, cât și șansa ivită cu largul concurs al sorții, iar, din acest moment, Doro știa prea multe.

— Alteță, vorbeați de o propunere de afaceri, dacă am retinut bine. Vă ascult!

— În regulă, Doro, atunci o să ți-o spun direct, fără ocolișuri: aș vrea să-ți ofer acces exclusiv la zăcămintele noastre. Ce părere ai?

Rast aproape că putea percepe senzorial prelingerea vâscoasă a timpului printre pietrele de hotar ale deciziei lui Cuppen. Drept vorbind, era una din acele conjuncturi ce apar o dată sau poate niciodată în viață, iar prințul contase tocmai pe faptul că industriașul nu va rezista tentației. Rast întinsese cursa și acum pândea prilejul de a o declanșa.

— Înainte de toate, aș avea mari rezerve că oferta este reală. Cu toate acestea, luând în considerare că e vorba de o miză imensă, aș încerca să elucidez misterul din spatele scenariului. Pe urmă, probabil aș ajunge în punctul în care m-aș întreba – cum ați putea să o faceți? Adică, oricât de mare ar fi influența dumneavoastră, împăratul are ultimul cuvânt într-o atare chestiune, iar din câte știu, nu a acceptat niciodată includerea subiectului în negocierile cu Federația.

— Ai dreptate, cel puțin în clipa de față. Am amintit mai devreme de pagubele tale din sistemul Salno, însă și noi am suferit o pierdere grea acolo. Nu știu dacă ai aflat, în timpul bătăliei de pe Zalusa a fost ucis și Aren, moștenitorul Jilțului Șarpelui.

— Nu, nu știam. Condoleanțe!

— Da, da! O tragedie cumplită, dar să revenim la treburile noastre. Ca o înțelegere să fie încheiată, ambii parteneri trebuie să câștige – adăugă prințul, surâzând viclean. Iată propunerea mea. Aș vrea să-mi dai o mână de ajutor într-o conspirație – o mică lovitură de palat. În schimbul sprijinului, mă voi asigura că vei obține acces

neîngrădit la resursele naturale ale Imperiului.

Cuvintele lui Rast și tonul cu care le-a rostit i-au atras atenția lui Doro Cuppen. Acesta realiză instantaneu valoarea lor. Doro avea o minte sclipitoare, circulau chiar zvonuri că succesul său în afaceri s-ar fi datorat unor puteri supranaturale. Deși bănuielile nu fuseseră vreodată confirmate, era limpede că magnatul dispunea de o capacitatea uimitoare de a extrage informații utile din orice, mai ales atunci când trebuia să ia o decizie importantă – o inflexiune a vocii, tresărirea unui mușchi, un oftat, un reflex necondiționat reprezentau pentru el ferestre deschise spre mintea interlocutorului.

— Alteță, să presupunem că accept să mă alătur conjurației și că-l vom înlătura pe Duan – spuse cu precauție Cuppen – în lipsa lui Aren, pe tron va urca Lana, fiica cea mică a împăratului. Mă înșel?

— Nu. Așa este, însă doi ani, până la majoratul Lanei, Imperiul va fi sub regența mea, cea mai apropiată rudă majoră a viitoarei împărătesc.

— Este o întreprindere periculoasă, dacă cineva află de implicarea unui industriaș federal, relațiile bilaterale vor avea de suferit.

— Evident, riscul este mare, profitul, de asemenea. Ca om de afaceri, cunoști că aceste două aspecte sunt strâns legate. Fiecum, dacă, prin absurd, evenimentele vor lua o întorsătură nefavorabilă, vom atârna în streang unul lângă celălalt.

— Și cu ce aș putea eu să vă fiu de ajutor?

— Așa cum, cu siguranță, cunoști, pe Lettusia va avea loc, peste o lună, o întâlnire *istorică* – Rast accentuă cu sarcasm cuvântul – între împărat și președintele Federației. Misiunea ta ar fi să facilitezi includerea unui om de-al nostru în delegația de întâmpinare a suveranului. Având în vedere poziția și relațiile tale, nu va fi un lucru dificil. Asta e tot, de restul mă ocup eu.

Doro Cuppen aveu un presentiment rău. Intuia că ceea ce i se oferea era un măr otrăvit, o comoară protejată de blesteme grele. Dacă n-ar fi fost amenințarea iminenței

colapsului sistemului federal, de care el însuși era conștient, ar fi respins oferta fără ezitare. Totuși, potul era colosal, iar el era un tip căruia îi plăcea să trăiască la limită, căci așa își adunase o parte însemnată a averii. Avea curajul de a se băga acolo unde alții fugeau scuipând în sân. Nu, nicidecum nu era vorba de a pune în balanță ce poate câștiga sau pierde, era doar despre a simți adrenalina șiroind prin vene. Era dependent de acele furnicături pe dinăuntru, acea senzație unică experimentată de toți împătimiți! de jocuri de noroc. Știa ce va alege, dar prelungi așteptarea pentru a savura clipa.

— Primesc învoiala! spuse într-un final.

25

În prezent...

Funeraliile împăratului Duan al XIV-lea, supranumit „cel Luminat”, deși sobre, au fost un eveniment emoționant. Suveranul era iubit, mai ales de oamenii simpli. A avut o domnie strălucită, de peste patru decenii, în decursul căreia Krottanul prosperase. Duan reușise să domolească chiar și conflictele dintre clanuri, acestea nemaifiind atât de dese și violente. Încurajase cercetarea științifică și oferise un climat propice dezvoltării culturale a societății krottaniene. Relația bună construită cu Federația a dus la sporirea schimburilor comerciale și la investiții masive în economia imperială. Nivelul de trai se îmbunătățise.

Odată cu dispariția lui Duan, toate speranțele s-au îndreptat către fiica sa, Lana. Prințesa, care împlinise 16 ani cu două luni înaintea tragicelor evenimente, era o fată nespus de frumoasă – înaltă, cu păr șaten și talie subțire. Ochii ei, mari și negri ca doi tăciuni, răscoleau sufletul băieților și invidia domnitelor de la curte. Mulți veniseră la palat să ceară mâna fiicei împăratului, dar el nu se îndurase să o lase. Era febleța lui, îi aducea aminte de mama ei, care murise la nașterea copilei. Krottanienii o adorau, iar destinul crud al prințesei, pierderea părintelui și a fratelui

într-un interval scurt, le accentuă sentimentul.

La o lună de la asasinat, cercetările întreprinse de autoritățile federale nu înregistrau progrese notabile, de altfel nu s-a putut stabili cu exactitate nici măcar cauza decesului suveranului. Anchetatorii n-au exclus nicio ipoteză, deși se contura supoziția conform căreia crima a fost pusă la cale de elemente radicale, cu scopul de a declanșa un conflict deschis între Imperiu și Federație.

Lana se plimba, afundată în gânduri, prin curtea interioară a Citadelei Patriarhale. Era deprimată, se simțea izolată și ignorată. Invocând faptul că suverana ar fi putut fi ținta unui nou atentat, Rast luase hotărârea de a nu-i permite să-și părăsească reședința, iar ca măsură suplimentară de protecție, îi interzisese să primească vizite.

Singura ieșire a fetei din rutina cotidiană o reprezentau întâlnirile cu unchiul său.

Lana se așează pe o bancă din grădina fortăreței, la umbra unui măslin bătrân. Câțiva pescărușI zburau deasupra capului său, dând ocoluri largi. Era o zi însorită de vară târzie. Bolțile de trandafiri ramorieni erau înflorite și răspândeau o mireasmă dulce, ademenitoare. Fata închise ochii, lăsând briza dinspre larg să-i răvășească pletele și să-i mângâie chipul.

— E o priveliște mirifică!

Lana tresări. Se ridică de pe bancă și-l întâmpină printr-o reverență pe Rast, care tocmai intra în grădină.

— Bine ai venit, unchiule!

— Sunt în treacăt, nu rămân mult. Am venit să văd cum te simți, mâine plec într-o călătorie și nu voi mai trece pe aici săptămâni bune. Uite, ți-am adus un cadou, sper să-ți placă!

Rast scoase din buzunar o casetă dreptunghiulară, dintr-un metal argintiu. Lana deschise capacul și fu fermecată de splendoarea unei salbe de pietre prețioase. Nestematele, cinci la număr, erau dispuse câte două de o parte și de alta a uneia mai mari. Fiecare dintre geme era fixată într-o montură care aducea cu o colivie. Piatra mare, de dimensiunea unui ou de prepeliță, era de culoarea purpurei,

în timp ce cristalele mici erau translucide.

— E superb! îți mulțumesc, unchiule!

— Lasă-mă să ți-l pun.

Fata își ridică părul și se întoarse cu spatele la unchiul ei. Acesta îi prinse podoaba și o sărută gingaș pe gâtul dezgolit, manifestând o afecțiune mai mult decât părintească. Colierul începu să vibreze ușor, pentru ca, într-un final, să se contopească cu pielea de la baza gâtului, devenind parte a corpului ei. Lana percepu doar o gâdilătură plăcută. Imediat, înăuntrul cristalelor se ivi o scânteie vie, agitându-se ca și cum ar fi vrut să scape din captivitate.

— Oau! Ce e asta? N-am văzut niciodată așa ceva.

— Se numește Colivia Sufletelor, este o bijuterie aflată de generații în familia noastră. Se spune că i-a aparținut prințesei Maja, o fată extrem de frumoasă, așa, ca tine. Strămoșul nostru, împăratul Kaan al III-lea Cuceritorul, a supus planeta ei, purtând o bătălie de proporții epice. Sorții de izbândă păreau a se înclina în favoarea localnicilor, așa că împăratul a decis atunci să își ia Păzitorii și să lanseze un atac furibund chiar în inima defensivei inamice. În urma asaltului, Kaan i-a ucis pe rege și pe cei patru fii ai săi, frații Majei. La aflarea veștii, fata s-a întristat amarnic, iar lacrimile ei s-au transformat în pietre prețioase. Când a văzut-o, împăratul s-a îndrăgostit nebunește de frumoasa domnită. Făcându-i-se milă de su- >»

ferința copilei, a ordonat unui giuvaiergiu iscusit să adune nestematele și, în trei zile, să meșteșugească un colier fără asemănare. Bijutierul a muncit asiduu, dar nu a reușit să desăvârșească lucrarea; pietrele, pur și simplu, nu voiau să stea în salbă. În ultima noapte, giuvaiergiului i-a apărut în vis regele ucis și i-a spus să confecționeze montura din lama saurray-ului împăratului, fiindcă doar așa sufletele lor, care erau ferecate în lacrimile prințesei, aveau să fie strunite. Mitul susține că femeile din Casa Nimrozilor, care poartă această podoabă, îi pot aservi pe toți cei care nu au un saurray asupra lor. Așa că, de acum, în preajma ta nu mă voi mai despărți de-al meu – încheie Rast, cu un

rânjet larg.

— Frumoasă legenda, dar cam tristă. Unchiule, ai noutăți despre anchetă? expresia Lanei deveni deodată foarte serioasă.

— Nu, încă nu știm cine e în spatele asasinatului. Am primit garanții de la Zarek, personal, că vinovății vor fi prinși și pedepsiți exemplar. Deocamdată, nu putem face nimic altceva decât să așteptăm.

— Săptămâna viitoare e Ziua încercării, iar eu n-am primit discursul. N-aș vrea să mă fac de râs la prima mea apariție publică. Te rog, aranjează la cancelarie să-mi fie transmis.

— Trebuie să ai răbdare. Nu suntem suficient de pregătiți să-ți oferim protecția necesară, iar eu nu-ți pot sta alături deoarece sunt prins cu chestiuni importante. Așadar, vom difuza înregistrarea discursului prin holo-vi- ziune.

— Unchiule, îmi asum riscul. Nu pot conduce un imperiu dintr-un turn de fildeș – vocea tinerei denotă fermitate.

Rast zâmbi sardonic.

— Fetițo, nu vorbi cu mine pe tonul acesta și nu uita, nu tu conduci aici. Eu decid ce poți și ce nu poți face!

Ochii Lanei îl țintuiră pe Rast, însă el nu păru afectat. Prințul Regent făcu semn gărzilor să o escorteze pe tânără, adăugând:

— Până la noi ordine, împărăteasa va rămâne, pentru siguranța ei, în apartamentele sale.

26

— Un crucișător cu un general al armatei federale și alte câteva sute de oameni la bord nu se evaporă în neant! urlă căpitanul Oleg Tvrdaglava, izbind cu pumnul în masă. Unde dracu’ este? Vreau să-l găsiți numaidecât, incompetenti nenorociți ce sunteți! Hai, marș la treabă!

Toți cei prezenți în sala de consiliu a navei Aurora se grăbiră să plece. Căpitanul se rezemă în spătarul scaunului, își propti capul în tetieră, închise ochii și eliberă un oftat adânc. Apoi își frecă energic obrajii cu palmele și dădu să

se ridice, când zări o tânără plinuță pe scaunul din fața sa.

— Cine ești și ce vrei?

— Domnule, numele meu e Dana Sas, de la serviciul monitorizare, și cred că avem o problemă.

— I-auzi! Și de ce nu ești cu ceilalți, să încerci să o rezolvi?

— Nu la dispariția crucișătorului Kentaur mă refer.

— Altceva nu mă interesează.

— S-ar putea să vreți să vă uitați peste asta – zise ea, întinzându-i lui Oleg un pătrățel de mărimea unei unghii, dintr-un material străveziu.

Căpitanul puse obiectul într-un oval desenat pe masă. Luminile își diminuară intensitatea, iar în spațiul dintre ei își făcu apariția sistemul Salno, cu toate cele opt planete orbitând în jurul astrului galben. Lângă Sextus, cea de-a șasea planetă a sistemului, începu să se agite enervant un punctuleț stacojiu. Oleg mări imaginea, focalizând pe semnalul intermitent. Soarele și planetele se îndepărtară una de cealaltă, dispărând pe măsură ce treceau de marginea mesei. În centru rămaseră doar gigantul gazos și lunile sale. Locul alertei fu luat de un asteroid înconjurat de un halo roșu.

— Ce-i asta, domnișoară Sas? întrebă căpitanul.

— Un asteroid care se îndreaptă spre Zalusa. Din calcule am dedus că va lovi în apropierea Orașului Nou.

— Așa. Și asta ar trebui să ne bucure, presupun. În sfârșit, zeii s-au înduplecat să ne dea o mână de ajutor în a scăpa de bestiile alea de Umblători.

— Nu e cazul să sărbătorim, domnule.

— Ce vrei să zici, duduie? Nu-mi plac ghicitorile! Dacă ai ceva de spus, spune! Am și altceva de făcut.

— Domnule căpitan, inițial și eu am crezut că ne-a surâs norocul, dar mi s-a părut o coincidență prea mare. Prin urmare, am verificat de unde vine piatra.

Dana tastă cu repeziciune câteva comenzi pe consola proiectată pe masă, în dreptul ei. Imaginea sistemului Salno reveni la dimensiunea inițială, iar fata evidentie, cu culoare albastră, centura de asteroizi de la marginea sistemului.

— Asteroidul provine din acest loc – tânăra indică un punct din centură, cu arătătorul. Ideea este că probabilitatea ca un corp să se desprindă de aici și să ajungă pe Zalusa este extrem de mică, să nu spun inexistentă, respectiv 0,0000027%. Mai mult, traseul parcurs e unul la fel de improbabil. De fapt, pare că cineva a manipulat piatra pentru a ajunge pe o anumită traiectorie, să fie prinsă și accelerată în câmpul gravitațional al lui Sextus și proiectată cu precizie într-o anumită zonă de pe Zalusa.

— Cam multe concordante.

— Exact!

— Vrei să spui, domnișoară Sas, că mim-cristalele și-au programat o sinucidere în masă?

— Din păcate, nu. Am continuat cercetările și iată ce am obtinut.

I

Dana repomi simularea. Asteroidul se roti în jurul gigantului gazos apoi lovi cu putere Zalusa. Impactul *expulza* o mare cantitate de materie în spațiu. Redarea holografică se încheie.

Căpitanul își întoarse fața către Dana. Era livid.

— Să-mi bag!… Oleg înghiți în sec. Se vor împrăștia prin toată galaxia!?

Fata aprobă din cap.

— Avem timp să intervenim?

— Nu.

27

Rast plecase spre Lettusia imediat ce știrea punerii sub urmărire penală a industriașului Doro Cuppen izbucnise pe canalele mass-media. Agențiile de presă vuiau despre probe care dovedeau implicarea omului de afaceri în asasinarea împăratului Duan. Regentul solicită, încă de pe drum, o întrevedere de urgență cu președintele Iggo Zarek pe marginea acestui subiect. Pentru a se evita eventualele riscuri de securitate sau inflamarea jurnaliștilor, stabiliră ca

întâlnirea să aibă loc la reședința prezidențială de pe Mion, satelit al planetei capitală.

Mion era un paradis tropical. Însă nu dintotdeauna; inițial fusese o lume de regolit, fără atmosferă, supusă radiațiilor cosmice. Creșterea puterii economice dusese la apariția în Federație a unei noi clase de mari bogătași, ceea ce avea să se răsfrângă și asupra destinului lunii. În permanentă căutare a instrumentelor care să-i confirme statutul social privilegiat, protipendada federală decisese să-și construiască propriul Eden. Au ales Mion din două considerente. Pe de o parte, le oferea liniște și, în același timp, expunere în fața muritorilor de rând, care îi puteau admira, noapte de noapte, strălucind printre stele; pe de altă parte, erau în proximitatea centrelor puterii administrative și economice ale Federației. Prin urmare, foarte repede, dintr-un regat al pietrei și nisipului, supus vicisitudinilor spațiului cosmic, satelitul fusese transformat într-o lume-ocean, cu sute de insule presărate, aidoma unui brâu, în jurul ecuatorului. Fiecare petic de pământ avea amenajate – de obicei, într-un mic golf –, porturi unde erau ancorate ambarcațiuni cu vele, iar plajele erau acoperite cu un nisip alb și fin ca o pudră. Clima de pe Mion era controlată în totalitate de Serviciul Meteorologic, care, în funcție de preferințele locuitorilor, avea posibilitatea să ajusteze ambianța deasupra fiecărui ostrov în parte. Majoritatea insulelor erau private și adăposteau palate somptuoase, a căror arhitectură și decorare extravagantă puneau mai mult accent pe etalarea bunăstării decât pe utilitate. Oricum, să obții o bucățică din acest rai era aproape imposibil, nu doar prin prisma faptului că prețurile erau exorbitante, ci fiindcă nimic nu era de vânzare. A avea casă pe Mion echivala cu un înalt rang nobiliar.

La scurt timp de la intrarea pe orbita circumlunară a navei imperiale Zar-Ptica, un transportor părăsi docurile acesteia și se îndreptă spre suprafața Mionului. Naveta străbătu în viteză cerul selenar și se așeză ca un fulg pe pista domeniului prezidențial. Trapa se deschise, iar pe rampă își făcu apariția Rast. Era îmbrăcat în tunica de fer-

dar al Păzitorilor, cu stema Nimrozilor – șarpele cambrat – brodată în fir de aur, în dreptul inimii. Pășea ferm, cu nasul ușor ridicat, ca și cum ar fi trecut prin fața regimentului de gardă, către reședința președintelui Iggo Zarek. Ținuta sa și comportamentul arogant contrastau puternic cu cele ale răposatului său frate, împăratul Duan. Lui Zarek, care-i ieși în întâmpinare, nu-i scăpă amănuntul.

— Bine ați venit, Altetă!

— Bine te-am găsit, Iggo! Să intrăm, totuși, căldura e înăbușitoare. N-o să pricep niciodată cum de vă place toropeala asta.

Zarek ignoră adresarea neprotocolară a oaspetelui.

— Poftiți, pe aici!

Ajunși în casă, președintele reglă temperatura astfel încât musafirul său să se simtă cât mai confortabil. Încăperea în care se aflau avea formă rotundă, cu un diametru de zece metri, iar când îi trecură pragul, pereții transparent se opacizară. Concomitent, tavanul se aprinse, reproducând fidel lumina zilei.

— Vă rog să vă faceți comod. Am rugat să nu fim deranjați. Puteți accesa consola de dinaintea dumneavoastră, în cazul în care doriti să comandati de băut sau mâncare.

Regentul atinse câteva taste, materializând un pahar cubic, plin pe jumătate cu o licoare chihlimbarie.

— Aș vrea să încep prin a-mi exprima regretul…

— Iggo, să lăsăm mascarada. N-am venit într-o vizită de curtoazie, ci cu un scop precis.

— Vă ascult – președintele nu se arătă deloc incomodat de abordarea abruptă a prințului.

— Am două lucruri să-ți comunic. Primul, având în vedere implicarea Federației în asasinarea împăratului, începând de mâine, Imperiul va suspenda relațiile comerciale cu FPU, iar activele existente pe teritoriul nostru vor intra în posesia Coroanei. Vom considera actul o măsură de compensare a prejudiciului pe care l-ați adus economiei Imperiale. Nu mai suntem dispuși să tolerăm corporațiilor să ne exploateze poporul. Al doilea, cerem

extrădarea neîntârziată a lui Doro Cuppen, pentru a fi judecat sub învinuirea de ucidere a suveranului nostru.

— Alteță, vă asigur că Federația nu are niciun amestec în tragicele evenimente. În ce privește extrădarea, putem fi de acord în anumite condiții. Insă, deocamdată, imixtiunea lui Cuppen nu a fost probată.

— Iggo – Regentul continua să i se adreseze președintelui folosind numele mic – poate nu am fost suficient de clar, cele două cerințe nu sunt negociabile. În cazul unui refuz, vom întrerupe relațiile diplomatice cu Federația, iar pe viitor, orice ingerință a voastră în treburile interne ale Imperiului o vom trata ca pe o declarație de război.

Rast se ridică brusc și sorbi dintr-o înghițitură conținutul paharului.

— Vizita mea se încheie aici. Așteptăm până mâine, pe orbită, extrădarea lui Cuppen. La revedere!

Naveta se înălța spre cer cu repeziciune, când o bubuitură puternică se auzi dinspre ea. În spatele ei se propagă o dâră groasă de fum negru, iar vehiculul intră într-un picaj necontrolat. Un reflex de ultim moment al pilotului, ori al unui mecanism automat, făcu ca naveta să nu se izbească cu prora de valurile oceanului, ceea ce ar fi echivalat cu distrugerea completă și moartea echipajului. Ambarcațiuni rapide ale Serviciului Federal de Urgență țâșniră din toate părțile, într-o acțiune contracronometru. Înainte însă ca acestea să intervină, vehiculul își reluă vertiginos ascensiunea, pierzându-se în adâncimea spațiului.

28

— Nu-mi dau seama cum au ajuns la mine. Cineva m-a trădat – Doro își stăpânea cu greu furia.

— Păstrează-ți calmul, aceasta e cea mai mică problemă a ta – zise Rast. Odată cu evadarea, bănuielile s-au transformat în certitudini.

Cuppen căzu pe gânduri. A riscat și a pierdut. Deși rar, o

pățise și înainte. Cunoștea sentimentul, numai că acum paguba era totală. Trebuia să o ia de la capăt. „Oare mai am putere?” fură singurele cuvinte care-i răsunară în minte.

— La ce cugeți, Doro?

— La viitor, la ce voi face!

Rast izbucni într-un râs isteric.

— Îți prevăd un viitor strălucitor! După o pauză meditativă, prințul adăugă: Vei face ce-ți place.

— Adică…

— Imperiul va înființa o companie minieră, cred că ești persoana potrivită să o conduci. De altfel, din câte îmi amintesc, ți-am făgăduit acces la resursele noastre, așadar, nu fac altceva decât să-mi îndeplinesc promisiunea. Ce zici? Te bagi?

— De parcă aș avea alternativă.

— Nu prea ai.

Amândoi afișară un surâs fals.

— Apropo, mi-au plăcut cascadoria și efectele speciale de pe Mion. Cam mult fum, în schimb picajul ți-a ieșit spectaculos. Doar că a fost cam la limită, dacă mai întârzia! rămâneam fără aer. Rezerva de oxigen a mini-submarinului era pe terminate.

— Aveam nevoie de un pic de acțiune pe teren ca să-mi reintru în formă.

29

Bărbatul deschise ochii.

— Unde mă aflu?

— Liniștește-te! spuse suav o voce feminină din depărtare. Ai trecut printr-o experiență traumatizantă. Trebuie să te odihnești!

— Cine ești?

— Eu sunt Jo.

Mintea începu să i se limpezească, dar tot nu-și aminti mare lucru.

— Unde suntem?

— Pe crucișătorul federal Kentaur.

— Și ce căutăm aici?
— Fugim.
— De cine?
— De Umblători.
— Umblători?
— Da. Acum, culcă-te la loc.

Capitolul V
Noua ordine

30

Tensiunea dintre Krottan și Federația Planetelor Umane a dus la mișcări mari de trupe de-a lungul sectoarelor de frontieră. Totuși, în pofida declarațiilor beligerante lansate din ambele părți, părea că nimeni nu era pregătit să își asume responsabilitatea declanșării unui conflict de o asemenea anvergură.

Deși, odată cu crearea FPU, cu patru secole în urmă, acțiunile expansioniste ale Imperiului fuseseră temperate, natura combativă a krottanienilor nu putuse fi stăvilită, refulând în interior. Războaiele între clanuri, cu excepția ultimilor ani de domnie a împăratului Duan cel Luminat, deveniseră extrem de sângeroase și, practic, nu se opreau niciodată. Bătăliile porneau din orice și doar implicarea Gărzii Imperiale, când interesele Coroanei erau amenințate, le mai domolea. De aceea, analiștii militari susțineau că, în cazul unei conflagrații, înfruntările spațiale aveau să fie câștigate de flota federală, considerată superioară tehnologic, iar cele de pe suprafața planetelor, de armata Șarpelui încoronat, a cărei experiență în luptele de la sol era de necontestat. Acest aspect a dus la atingerea unui statu-quo de pace rece între Krottan și Federație.

— În ultimele treizeci de ore s-au raportat intensificări ale incidentelor în zona de demarcație – își începu raportul amiralul Al Zenno, Șeful Statului Major al Flotei Lettu- siene. Nave aparținând Gărzii au pătruns pe teritoriul federal,

provocându-ne patrulele. Tensiunea e în creștere, e nevoie numai de o scânteie ca totul să sară în aer. Sectoarele vizate sunt: Ariane, Hallima, Klut...

Enumerarea continuă, însă președintele Iggo Zarek, care conducea ședința din biroul său de la Consiliul FPU»»

de pe Lettusia, privea distant expunerea, fiind frământat de probleme mai stringente. După fuga lui Doro Cuppen, orchestrată, fără îndoială, din interiorul sistemului, Zarek a înțeles că se afla în fruntea unui colos cu picioare de lut, a cărui temelie fusese serios șubrezită de corupția instalată la toate nivelurile societății. Retrospectiv, conștientizase că lâncezeala clasei politice și egoismul bolnav al unora au destrămat visul la democrație al oamenilor simpli, al celor ce l-au ales să-i reprezinte. În tot acest timp, el a fost în vârful piramidei, legitimând sistemul găunos. Acum însă sosise vremea acțiunii, venise clipa de a intra în istorie sau de a ieși definitiv din ea. Se uită la elitele militare adunate în biroul său. Toți, niște burduhănoși privilegiați, inapți să comande o flotă de salubritate, darămite Armata Federală. Dacă imperiul știa asta, și pesemne că știa, Federația n-avea nicio șansă în războiul ale cărui goarne cântau aprig atacul.

Ședința se încheie. Amiralii și generalii se retraseră. Zarek se ridică din scaun, apropiindu-se de fereastra care-i oferea o panoramă superbă asupra orașului Hems. Era în fața unor decizii cruciale, deloc ușoare. Trebuia să o ia de la capăt și, oricât de dureros ar fi, să taie în carne vie, să taie picioarele de lut ale colosului pentru a-l repune pe un piedestal nou, mai trainic. Va urma o perioadă de anarhie, probabil Imperiul va cuceri o mare parte din sectoarele federale, dar din cenușa sa va renaște o societate nouă. Iggo Zarek se întoarse la biroul său. Apăsă un comutator și spuse:

— Fă-mi legătura cu căpitanul Oleg Tvrdaglava.

31

Arusa era o planetă orfană, rătăcită la periferia galaxiei.

Nu avea resurse considerabile și se afla în afara rutelor»

comerciale importante, departe de orice sistem solar locuibil. De fapt, existența ei era menționată exclusiv în câteva baze de date federale.

Dacă planetele ar avea o conștiință care să tânjească la titlul de leagăn al civilizărilor, atunci Arusa se îndrepta cu pași repezi spre a-și îndeplini menirea. De curând, planeta primise un însoțitor în hoinăreala sa galactică. Noul tovarăș, capturat de câmpul gravitațional al corpului ceresc, devenind prima sa lună, nu era nimeni altul decât crucișătorul federal Kentaur. Sosise cu o încărcătură importantă – germenii unei noi culturi.

Viața pe Kentaur era relativ monotonă, dar oamenii nu păreau afectați din această pricină. O zi obișnuită începea cu un mic dejun frugal, apoi, fiecare își lua în primire sarcinile zilnice. Unii îngrijeau grădinile hidroponice, alții pregăteau hrana ori făceau curățenie, în majoritatea lor munci de rutină. O altă preocupare, căreia i se acorda o atenție deosebită, o reprezentau copiii. Tot ce ținea de odrasle, de la concepere, naștere și până la educație, era învăluit într-o aură de sacralitate. Perpetuarea speciei era asigurată de Timpul Procreării, ritual organizat seară de seară după cină, la care luau parte toți adulții apți de reproducere. La naștere, fătul era dus în fața lui Jo, Zeița cu O Sută de Brațe, iar ea îi dăruia un mic cristal, cules din ochii săi. Potrivit dogmei, îngurgitând lacrima, copilul intra în comuniune cu semenii și spiritul universului.

Jo, așezată confortabil în fotoliul căpitanului de pe puntea de comandă a navei, urmărea activitatea febrilă a lui Aren în jurul consolei principale.

— Voi, oamenii, sunteți extrem de sensibili, problemele legate de supraviețuirea voastră devin de-a dreptul sâcâitoare. Aerul și apa sunt din ce în ce mai poluate, aparatele de reciclare se defectează frecvent, iar alimentele se împuținează. Dacă luăm în calcul că în ultimele trei luni s-au născut peste două sute de copii, realitatea capătă accente disperate. Avem nevoie urgentă de o casă nouă.

— Știu, de asta te-am chemat – o întrerupse Aren proiectând hologramа planetei în mijlocul încăperii – cred că am identificat un loc adecvat.

Un crater de pe suprafața planetei apăru în prim-plan.

— Ce-i asta?

— Viitorul nostru cămin. Dacă-l acoperim cu un dom, am putea amenaja în interior un spațiu capabil să susțină viața a câteva zeci de mii de persoane, iar ulterior, dacă împrejurările o vor cere, să ne extindem la alte cratere. Mai mult, scanările preliminare indică prezența gheții sub regolitul de la poli.

— Perfect, imediat ce închei prospecțiile, apucă-te de proiectare. Ne vom stabili aici – zise Jo, așezându-i-se în poală și sărutându-l senzual pe buze.

— Stai! Aren dădu să se ridice din scaun. De ce faci asta?

— Ce anume?

— De ce-i manipulezi pe toți cei de la bord?

Zeița zâmbi îngăduitor.

— În primul rând, controlul meu asupra ta este extrem de limitat și se rezumă la blocarea anumitor amintiri. În ceea ce-i privește pe ceilalți, este o măsură de protecție a minților lor înguste și pline de prejudecăți – cuvintele lui Jo erau rostite pe un ton calm, dar cu o pregnantă notă de aroganță divină. Insă simplul motiv că vă permit să vă dați seama de această înrâurire e dovada bunelor mele intenții.

— Jo, nu crezi că lăsându-ne creierele libere, am fi de mai mare ajutor?

— Nu vă influențez judecata, nici felul de a fi, decât într-o foarte mică măsură. Doar induc anumite condiționalități ca să vă ajut să asimilați concepte pe care altfel nu le-ați pricepe.

— Am o curiozitate, cine sau ce ești tu de fapt?

Jo inspiră cu zgomot de parcă s-ar fi pregătit pentru o activitate epuizantă.

— Povestea începe cu secole în urmă, când făceam parte dintr-o civilizație măreață. Pornind de la structura unui cristal natural exploatat din peșterile de pe Tertius,

savanții au creat un mediu de stocare cu proprietăți unice. Utilitatea sa era de a înmagazina, înainte de moarte, cugetările și amintirile fiecărui individ. Instrumentul putea să simuleze, pe baza unui algoritm complex, mecanismul de gândire al persoanei dispărute, oferindu-le descendenților ocazia de a interacționa cu un surogat al minții decedatului. Mim-cristalele au fost depozitate în Casele Străbunilor, peșteri ori subsoluri amenajate în jurul fiecărei localități.

— Ai idee cam câte astfel de dispozitive ar fi?

— Nu există o evidență clară, anumite comunități și-au săpat galeriile subterane în secret, ca tihna predecesorilor să nu fie tulburată de străini. Ca atare, e greu de estimat numărul lor, dar, de-a lungul vremii, ar fi putut să se strângă sute de miliarde.

— Ce s-a întâmplat cu poporul tău?

— Bănuiesc că întrebarea se referă la creatorii noștri, răspunsul laconic este: nu mai sunt. Un război nimicitor, dezlănțuit de un invadator din altă lume, a distrus Tertius, transformându-l în cenușă. Trecuseră ani, decenii, secole – nimeni nu mai vizitase cavernele, iar cristalele au fost acoperite de sedimente. Apoi s-a întâmplat un lucru uimitor, firicele subțiri de cuarț au început să crească printre pietre și să le interconecteze. Astfel am evoluat către o nouă entitate. O ființă cu mii de suflete, ce dobândise capacitatea de a acumula noi cunoștințe, observând și mimând mediul înconjurător. Apariția lui Jo, împreună cu colegii ei, a reprezentat un licăr de speranță, era șansa de a evada din acel loc ce ne osândise la singurătate.

— Numai că aveați nevoie de trupuri?

— Exact! Dar am înțeles, încă de pe Zalusa, că e imposibil să contopești complet conștiința dintr-un cristal cu un trup neînsuflețit sau cu un organism viu, care se împotrivește procesului. De asemenea, am remarcat că puritatea unui nou-născut înlesnea fuziunea. Din păcate, implantarea provoca infertilitatea corpurilor umane. Făcusem însă descoperirea mult prea târziu, după ce toată

colonia fusese deja convertită în Umblători. Așadar, aveam nevoie de alți adulți care să se reproducă și să ne furnizeze noi trupuri, ori copii, cum le spuneți voi.

— Dar de ce ai fugit de acasă?

— Odată cu sosirea ta în colonie, mim-cristalele au constatat, în urma analizei amprentei tale genetice, că faci parte din poporul ce ne-a distrus planeta. Furia le-a întunecat mințile. O ură patologică, al cărei singur scop era răzbunarea, a pus stăpânire pe ei. Câțiva ne-am păstrat luciditatea și am încercat să le temperăm pornirile criminale, dar am fost repede anihilați.

— Și tu cum de ai scăpat?

— Atunci când am ajuns în corpul lui Jo, am realizat că, din cauza unei maladii oftalmologice, lacrimile sale se preschimbau în mici cristale, care puteau adăposti picături din conștiința noastră. Astfel am fost singura cruțată, fiind transformată într-o sclavă reproducătoare. Apoi, cu ajutorul tău, am reușit să evadez...

— ... și să-ți întemeiezi propria semințe – o completă Aren.

— Se poate spune și așa. Sper, însă, să avem destul răgaz să identificăm o cale de a-i neutraliza pe Umblătorii zalusieni, până nu prefac lumea într-un infern.

— Hm, nu știu de ce totdeauna lași impresia că ascunzi ceva, că nu ești sinceră până la capăt. Ar mai fi totuși ceva. Ai zis că suntem în căutarea unui nou cămin?

— Da. Așa am spus.

— Să presupunem că este așa, deși niciunul dintre noi nu are nicio amintire dinaintea plecării în călătorie. Am analizat traseul urmat în căutarea noii case. Am observat că am evitat, metodic, sistemele locuite.

— Acele planete sunt deja sau vor fi controlate foarte curând de Umblători. Acum vino aici, am nevoie de tine – zise Jo și-și întinse mâinile care, preschimbându-se în două tentacule, se încolăciră în jurul lui Aren.

32

Orașul Den, cetatea de scaun a Krottanului, îmbrăcase haina ponosită a unei toamne reci și jilave. Vremea mohorâtă, ajunsă mai timpuriu ca de obicei, prevestea o iarnă lungă.

Se înserase. Ploaia măruntă, care nu contenea de trei zile, acoperise străzile capitalei cu o mâzgă lipicioasă. Un ins înalt apăru de după colțul unei alei. Purta o manta neagră de piele a cărei mânecă stângă, neavând un braț să o îmblânzească, flutura sălbatic în vânt. Își opri mersul grăbit în fața ușii tavernei „La trei stejari”. Tuși productiv, expec- toră într-o băltoacă, pe urmă intră hotărât.

Înăuntru, fum și hărmălaie. Nou-venitul făcu ochii roată, apoi se îndreptă spre o masă retrasă la care se afla o singură persoană.

— Ce-i cu frigul ăsta, frate? zise ciungul, așezându-se.

Cârciumarul se apropie pentru a prelua comanda.

— Cu ce vă servesc?

— Lipitori-vampir la grătar.

— N-avem.

— Atunci de ce întrebi, adu ce ai de mâncare și multă tărie, trebuie să-mi scot țurțurii din oase.

— Numaidecât, domnule!

Cei doi așteptară să-și isprăvească birtașul treaba.

— Aveai dreptate, ferdare Tixt – zise Ciungul când rămaseră singuri. Omul nostru din interior mi-a confirmat, împărăteasa Lana e sechestrată în Citadelă.

— Scorpia aia de Rast se visează cu coroana lui Nimrod pe cap. Se pare că zvonurile potrivit cărora el ar fi în spatele asasinatului lui Duan au un sâmbure de adevăr. Nu m-ar mira dacă ar scăpa și de fată, pentru a se așeza în Jilțul Șarpelui.

— Ce vom face? Ai vreun plan? zise Ciungul, dând pe gât paharul cu tărie.

— Voi respecta jurământul. Voi apăra suveranul cu prețul vieții! spuse iritat ferdarul.

33

Lana privea abisul ce se căsca sub fereastra sa. Valurile înspumate ale mării se spărgeau tunând la baza promontoriului pe care fusese ridicată Citadela Patriarhală. Se împlineau șase luni de când nu mai părăsise camera și nu nutrea vreo speranță ca acest lucru să se întâmple prea curând. Deschise fereastra și urcă pe pervaz, în picioare. Un pas și o cădere în gol o despărțeau de libertate, dar nu era pregătită să recurgă la acest ultim act. Era o luptătoare, în venele ei zvâcnea încăpățânarea Nimrozilor. Nu va renunța, va lupta până la ultima suflare. Trebuia să găsească soluții, să descopere punctele slabe ale inamicului și modalități de a le evita pe cele tari.

Se auzi zăngănitul unei legături de chei. Ușa odăii se deschise.

— Unchiule?

— Frumoasa mea, ești superbă astăzi!

Rast se apropie de fată, mângâindu-i obrazul cu dosul palmei.

— Am o idee, ce ar fi să ieșim la o plimbare prin oraș?

— Prin oraș? I

— Da. Desigur, dacă îți va face plăcere.

Lana îl privi iscoditor pe bărbat.

— Cunosc uitătura asta, o avea și maică-ta. Nu-mi pot explica de ce toate ofertele mele sunt privite cu suspiciune. Nu vreau decât să-mi scot nepoata la plimbare. Gurile rele spun că te țin prizonieră aici…

— Și nu e așa? muscă cu furie fata.

— Nici tu, nici ei nu întrezăriți natura pericolului. Cine își poate asuma responsabilitatea de a lăsa tronul imperial fără succesor? Apropo, în câteva luni împlinești 18 ani, ești tânără și frumoasă, ar trebui să începi să reflectezi asupra datoriei de a lăsa urmași.

— Și cum crezi că m-aș putea îndrăgosti, cum crezi tu că aș putea să găsesc pe cineva, așa, izolată între acești patru pereți? Tu ești singura persoană cu care mă întâlnesc!

— Eu nu vorbeam de dragoste, ci de obligații. Avem sfânta datorie de a nu lăsa dinastia Nimrozilor să se stângă. Lana, vei avea timp să iubești, vei fi împărătească și vei fi

înconjurată de oameni pregătiți să facă orice ca să-ți între în grații. În schimb, eu am trecut de 60 de ani și, chiar dacă simt încă în putere, mă gândesc adesea la moștenirea pe care o vom lăsa. Nu am copii, cel puțin nu legitimi. Noi doi, fiind ultimii din neamul nostru, trebuie să asigurăm un moștenitor.

— Vrei să spui… că noi… adică eu și cu tine… se bâlbâi stupefiată Lana.

Se întoarse cu spatele la Regent și se îndreptă spre fereastră. Nori plumburii se adunaseră la orizont, prevestind furtuna. Avea să mai vadă oare vreodată cerul senin al Krottanului, avea să mai simtă vreodată razele soarelui dezmierdându-i fața? Inspiră adânc, apoi adăugă:

— Mă voi gândi la… propunerea ta.

— Firește, amânăm și plimbarea pentru data viitoare.

34

Protestele apăruseră spontan, dispersate în câteva sisteme ale Federației. Insă, în doar câteva săptămâni, manifestările pașnice împotriva regimului se transformaseră în revolte extrem de brutale. Fel de fel de organizații – comitete și fronturi de salvare, apărare sau luptă – luaseră ființă pe majoritatea planetelor, autoproclamând independența acelor lumi. FPU începu să se dezintegreze. Deși, inițial, armata încercase să impună ordinea, generalii, conducători ai unităților staționate în acele sectoare, realizaseră repede că dispuneau de mijloace ca să se metamorfozeze, peste noapte, în stăpâni cu drepturi depline. Instituiseră legea marțială și-și arogaseră diverse titluri, în funcție de imaginația fiecăruia. Așa se întâmplă că ceea ce fusese odată Federația Planetelor Umane, deveni un teritoriu fărâmițat, condus de președinți, lorzi, regi ori împărați.

Iggo Zarek se holba la scena holografică ce se desfășura în mijlocul biroului său. În prim-planul proiecției apăru un cap de femeie, cu fața plină de sânge. Cu toate că imaginile nu erau însoțite de sunet, o spaimă îngrozitoare urla din

acei ochi a căror căutătură îl răscoli până în străfundul ființei. Avu impresia că individa îl putea vedea, de la parseci depărtare, ca și cum ar fi fost alături de el în cameră. Chipul din hologramă pâlpâi ca urmare a unor interferențe în transmisiune. Imaginea reapăru din alt unghi, de la înălțime, luată probabil de o dronă, înfățișând un bărbat în uniformă militară. Acesta se repezi asupra femeii, fluturând o armă asemănătoare unui ciocan. Ajuns lângă ea, îi crăpă țeasta cu o lovitură seacă, lăsând-o latră pe caldarâm. De sub capul victimei începu să se întindă, în toate direcțiile, o pată întunecată.

Președintele fu trezit din reverie de vocea ciripitoare a secretarei, care-și etală formele apetisante în tocul ușii.

— Îmi cer scuze, am bătut de câteva ori, dar n-am auzit nimic. Mă îngrijorasem!

— Nu-i nimic – zise Zarek, înghețând imaginea holografică printr-un gest discret al mâinii.

— Excelență, domnul căpitan Oleg Tvrdaglava a sosit!

— Să intre.

Președintele se ridică din fotoliu și se îndreptă spre ușă, în întâmpinarea oaspetelui.

— Ce faci, piratule? făcu entuziasmat Iggo, îmbrățișându-l călduros pe căpitan.

— Supraviețuiesc.

Oleg se îndepărtă, examinându-l pe președinte.

— Văd că te-ai îngrășat de când ne-am văzut ultima oară.

— Anii, prietene drag, și lipsa acțiunii!

Iggo își conduse oaspetele la o masă, în jurul căreia se aflau patru fotolii mari, confortabile.

— Cu ce te servesc?

— Azi dau eu de băut. Scoate niște pahare!

Președintele aruncă pe masă două plăcuțe rotunde, cu diametrul de cinci centimetri. Oleg extrase din buzunarul de la piept o ploscă, îi desfăcu dopul cu gura și turnă conținutul pe cele două discuri. Lichidul rubiniu se înălță, luând forma unui pahar conic. Cei doi duseră recipientele la gură și le sorbiră dintr-o mișcare.

— Aaaaa, trăsnet! făcu președintele, înghițind licoarea – nu știam că se mai fabrică așa ceva.

— Nu se mai găsește, e din rezerva personală.

— Îți amintești de beția cruntă din primul an de Academie?

— Cum dracu' să nu-mi aduc aminte? Ne-am matolit așa de rău că am spart cancelaria rectorului ca să mai facem rost de băutură. Eram așa de beți încât am adormit cu capul pe biroul moșului. Dacă nu era babacul tău, ne zburau.

— Ești un idiot, Oleg. Nu taică-meu ne-a salvat, ci mama. Pe atunci arăta beton, avea vreo patruzeci de ani și și-o trăgea cu rectorul. Era amanta lui, boule!

Amândoi râseră zgomotos, apoi mai dădură pe gât câte un pahar de tărie.

— Presupun că nu pentru a povesti de feciorie m-ai chemat – zise căpitanul, umplând din nou redpientele.

— Așa e, Oleg – președintele afișă o mină glacială. Federația se prăbușește. Se duce în pizda mă-sii!

— Mi-am dat și eu seama, nu e tocmai un secret.

— Bătrâne, ne cunoaștem bine, îmi ești ca un frate. Știu că am mari datorii față de tine, dar îți cer un ultim favor. Ești singurul om de încredere în toată adunătura asta numită armata federală, mă rog, ce a mai rămas din ea.

— Dacă tot am venit de la celălalt capăt al galaxiei, pot barem să te ascult. Ia zi, despre ce e vorba?

— Ajută-mă să readuc lucrurile la normal. Am condus FPU în ultimii opt ani, încercând să o salvez. Am dat-o rău de gard. Recunosc, parțial vina îmi aparține. Uneori n-am avut sprijinul necesar adoptării măsurilor care se impuneau, alteori mi-a lipsit fermitatea. Știi la fel de bine ca mine, un căpitan trebuie să aibă puterea, îndeosebi în situatii limită, să dea ordine clare, iar ceilalți să-l urmeze fără ezitare. Eu, căpitanul navei numite Federația, am șovăit când trebuia să fiu ca o stâncă în fața furtunii. M-am speriat, mi-a fost frică – asta îmi încarcă al naibii de tare conștiința. Singura modalitate de a-mi regăsi liniștea sufletului este să repar ce-am stricat. Să salvez ce se mai poate salva.

— Iggo, Federația era putredă până în măduva oaselor, o cunoști la fel de bine ca mine. Erau o sumedenie de forțe centrifuge. În interior aveai corporațiile, care, în goana lor după profituri, au dezechilibrat, prin eludarea impozitelor, sistemul social; în exterior, Imperiul aștepta prilejul de a ataca, finanțând mișcări extremiste. Așadar, dezastrul nu putea fi evitat. Nu-ți poți asuma vina și, oricum, asta e prea puțin important acum. Dacă n-ai vreo idee genială cum să ieși din căcatul ăsta, propun să ne luăm tălpășița până se calmează spiritele.

— Nu, nu fugim. Știi că nu suntem făcuți din acest aluat. Rezolvăm problema, apoi dăm o orgie cum nu s-a văzut în galaxie.

— Ai vreun plan?

— Am convocat, în două ore, ședința extraordinară a *'ti* Consiliului. Voi dizolva Parlamentul și Executivul. Voi destitui conducerea armatei și te voi numi pe tine în fruntea ei. Va fi foarte greu, dar nu imposibil. De aceea, am nevoie de oameni loiali și curajoși. Nu pot face minuni, însă pot reda oamenilor speranța, iar câteodată este mai mult decât suficient.

— Așa te vreau, ăsta e vechiul Iggo – zise căpitanul, lovind cu palma în masă. Unde naiba ai fost toți anii ăștia?

35

Ofensiva Gărzii Șarpelui încoronat începuse în forță. Sistemele planetare cădeau unul după altul, aidoma unor piese de domino, majoritatea neopunând nici măcar o rezistență simbolică. Comandanții militari, deveniți proprietari de lumi peste noapte, în schimbul promisiunii că își vor menține privilegiile, îngenuncheaseră în fața noului stăpân. Odată cu preluarea controlului, forțele imperiale înăbușiseră necruțător orice protest sau mișcare de rezistentă.»

Krottanul își instaurase hegemonia în aproape întreaga galaxie. Cu excepția sistemelor, al căror număr creștea neîncetat, afectate de carantina impusă în urma Crizei

Zalu- siene, numai Lettusia și câteva sectoare învecinate nu erau sub suzeranitate imperială. Insă canalele de propagandă ale Coroanei previzionau capitularea necondiționată a Federației în câteva săptămâni.

Situația în teritoriile federale era disperată. Confuzia și panica erau alimentate de cei care reușiseră să fugă, pe moment, din calea năvălitorilor, aducând cu ei relatări terifiante despre cruzimea Gărzii.

Porumbelul Alb, un avanpost științific federal, fusese transformat în tabără de refugiați. Mii de suflete se aflau deja acolo, iar alte zeci de mii erau pe drum.

— Fără ajutor, nu rezistăm nici 24 de ore – le zise dr. Nik Pelevin, căpitanul stației spațiale, celor adunați în Sala de Consiliu. Dați ordin ca andocările să fie sistate. Să rămână în proximitatea avanpostului, dacă au urgențe vom încerca să le rezolvăm în ordinea priorităților.

— Căpitane, centrul de triere e supraaglomerat – se plânse un tânăr în uniforma serviciului medical.

— Ai impresia că altundeva este mai bine? Oricum, nu vă stresați cu tâmpenii, oamenii aceștia nu mai pleacă nicăieri, fiindcă n-au unde. Încerc de două zile să dau de cineva din Federație, dar n-am cu cine vorbi, suntem pe cont…

Căpitanul fu întrerupt de intrarea impetuoasă a unui ofițer de securitate.

— Căpitane, două nave imperiale din Clasa Nova se îndreaptă spre noi. Vor ajunge într-o oră. Ce facem?

— Nimic. În sfârșit, într-un fel sau altul, calvarul se va încheia. Transmiteți informația căpitanilor navelor din perimetru. Ceilalți, liber!

Imediat ce vestea se răspândi, puținele nave capabile de salturi extraversiene[13] începură să părăsească docurile și vecinătatea stației. Fugeau către interior, amânând, pentru scurt timp, inevitabilul.

Vasele krottaniene se apropiară placid de Porumbelul

13 Extravers, spațiul din afara universului utilizat în străbaterea distanțelor interstelare.

Alb. Privită de la distantă, scena aducea cu dansul a două cetacee în jurul unei stele de mare. Balenele, așa cum erau cunoscute navele printre militari, erau de dimensiuni colosale, putând transporta spre câmpul de luptă peste 10.000 de infanteriști.

Căpitanul Nik Pelevin fusese vizitat de un ferdar care îi transmise că avanpostul, cercetătorii și echipamentele sunt „sub protecția Majestații Sale, împărăteasa Lana I”.

— Ferdare, avem nevoie de provizii urgente – alimente, medicamente. Stația n-a fost concepută să susțină o astfel de populație.

— Câți oameni fac parte din echipaj?

— Două sute.

— Câți aveți acum?

— Aproape patru mii.

Ofițerul se întoarse la soldatul care-l însoțea.

— Evacuați-i pe toți! Păstrați doar personalul!

— Unde să-i evacuați? interveni căpitanul. Nu-i puteți arunca în spațiu!

Krottanianul își îndreptă căutătura plină de dispreț către Nik Pelevin.

— Ai vreo altă propunere?

— De ce nu transportați o parte dintre ei pe o planetă locuită? Acolo s-ar găsi mai ușor soluții pentru supraviețuirea lor.

— Căpitane, ai senzația că flota imperială ar fi vreo agenție de turism?

Dr. Pelevin își plecă ochii în pământ.

— Așa mă gândeam și eu – scuipă ofițerul cuvintele cu o aroganță supremă. Apoi se răsti la soldatul său: Ce aștepți!?

Ostașul își lipi pumnul de piept în dreptul inimii și salută printr-o înclinare a capului. Se întoarse pe călcâie, și plecă să execute ordinul.

În mai puțin de două ore de la sosire, Novele intrau în extravers, reluându-și marșul funest înspre capitala federală. În urma lor, Porumbelul Alb rămase învăluit de un roi de trupuri care pluteau inerte în jurul stației. Chipul unui

copil, de nici 4 ani, cu un rictus morbid înghețat pe buze, trecu prin dreptul hubloului cabinei căpitanului, cu numai o clipă înainte ca acesta să apese trăgaciul armei, împrăștiindu-și creierii pe pereți.

36

La adăpostul nopții înnorate, cinci inși escaladau peretele abrupt al stâncii în vârful căreia se înălța, semeață, Citadela Patriarhală. Ușurința cu care înaintau era rezul-» 1

tatul antrenamentelor istovitoare și al anilor de experiență. Ajunși pe metereze, cățărătorii se furișară grăbit în don- jonul fortăreței. Scările din piatră urcau în spirală până în vârful edificiului. Din loc în loc, mici globulețe luminau, cu o licărire alb-gălbuie, treptele înguste, oferind locului aspectul unei case bântuite. În capătul de sus al scărilor se afla o ușă grea din lemn masiv. Unul dintre indivizi își lipi urechea de tăblie, ascultând câteva secunde.

„— E înăuntru, doarme!" – cuvintele fură rostite în vorbirea ambientală a războinicilor krottanieni.

Îndreptă spre clanță un dispozitiv electronic, proiectând un fascicul verde în gaura cheii. Încuietoarea eliberă un declic metalic, iar umbrele se strecurară în încăpere. Cel care intră primul se aruncă asupra patului, acoperind cu palma gura Lanei.

— Majestate, am venit să vă scoatem de aici! Vă voi da drumul, dar vă rog să ne urmați în cea mai mare liniște.

Lana încuviință din cap, semn că se va conforma cerințelor. Grupul coborî din turn și pătrunse într-un hol lung ce dădea către curtea interioară, un spațiu pătrat cu latura de o sută de pași. Făcură o pauză, scrutând cu atenție întunericul pentru a identifica semnele unui eventual pericol. De partea cealaltă era poarta, ultimul obstacol.

„— Am un presentiment urât. A fost prea ușor” – zise o umbră în limbaj codat.

„— Se pare că Ciungu și-a făcut bine treaba. Oricum, nu există altă cale.”

Grupul așteptă câteva momente înainte de a se angaja în traversare. O zbughiră în salturi, atingând pământul doar cu vârfurile picioarelor. Ajungând în dreptul fântânii arteziene din mijlocul curții, o explozie de lumină albă se revărsă din toate direcțiile. De jur-împrejur, meterezele fură ocupate de soldați ai Gărzii Imperiale, cu armele ațintite spre ei. Rast și Ciungu își făcură apariția pe pasarela care trecea pe deasupra porții.

Capitolul VI
Cu spatele la zid

37

Zork invitase câțiva prieteni apropiați în casa de pe plajă a familiei. Prilejul era sărbătorirea admiterii la Școala Militară de pe Krottan. Era extrem de încântat de triumful său. Era o etapă importantă în viața oricărui tânăr din Imperiu, care, după absolvire, avea să-i asigure un loc de muncă bun și un statut social privilegiat.

— Hai, ferdare, vino să ne răcorim! urlă cu o ușoară notă de ironie Palt, în timp ce zbura într-un salt înalt către piscină.

— Lasă-l pe biban! zise Dras, tolănit alături de Zork și trei fete, pe un șezlong imens din aero-dur. Acum, Z[14] trebuie să se acomodeze cu greutățile, la Academie nu o să fim noi să-i păzim fundul. E vremea să se maturizeze!

Dras nu era un simplu prieten pentru Z, era iubitul lui. Sentimentele de dragoste între bărbați, îndeosebi în rândul celor care urmau cariere militare, nu erau ceva neobișnuit în societatea krottaniană. Ba mai mult, în anumite cercuri, considerându-se benefice pentru moralul trupelor pe câmpul de luptă, astfel de practici erau încurajate.

14 Pronunțat, „Zet".

Pederastia însă nu afecta în niciun fel relațiile cu sexul opus. Majoritatea războinicilor erau bisexuali și, deși își păstrau toată viața partenerul de același sex, formau cupluri mixte și-și întemeiau familii. Tânărul recrut și iubitul său sperau că foarte curând se vor reuni pe Krottan. Unchiul lui Zork, un ferdar apropiat Coroanei, le făgăduise că va face tot ce-i stă în putință să-i aducă împreună.

Dras își sărută pasional pe buze iubitul, apoi se ridică și o luă înspre plajă.

— Cine vine la o baie, apa…

Amorezul amuți, cu ochii și gura căscate către cer. O lumină orbitoare, succedată de un tunet năprasnic le atrase tuturor atenția. În următoarele clipe, peste capetele lor zbură razant un bulgăre de foc. Obiectul se înfipse în dealul aflat la câteva sute de pași în spatele casei, făcând pământul să se cutremure.

— Uau, ce-a fost asta? Să mergem să vedem! zise Dras.

— Mai bine nu – își exprimă îngrijorarea una dintre fetele de pe șezlong – ar putea fi radioactiv.

Dras râse isteric și porni spre zona de impact.

— Radioactiv? Ești frumoasă, iubito, foarte frumoasă. Eu mă duc, cine e curios, să vină după mine.

Zork și Palt îl urmară.

— Vă dați seama că era cât pe ce să mă omoare? făcu Palt.

— Zău, chiar crezi asta? Nu suntem noi așa de norocoși, îi răspunse flegmatic Dras.

Nu-l avea la inimă pe Palt, dar îl accepta în preajma sa mai mult din dorința de a-i stârni gelozia lui Zork. Palt Spif era un tip frumușel, cu corp atletic și păr lung, de culoarea holdelor de grâu coapte. Fața îi era blândă, cu trăsături feminine, iar ochii de un albastru spălăcit. Tânărul era singurul non-krottanian din grup. Numele lui real era Paulino Spiferberg și era fiul mezin al viceregelui Ramo- rei, o planetă tributară Denului. Cutumele impuneau vasalilor Jilțului Șarpelui să-și trimită odraslele pe domeniile Coroanei drept garanție a supunerii lor. Copiii beneficiau de tratament preferențial, duceau o viață plină de huzur –

studiau la școlile de renume, li se oferea acces în cercurile aristocratice, participau la evenimente mondene. Majoritatea, aspirând la o integrare rapidă în înalta societate imperială, preluau nume krottaniene. În timp, mulți își ascundeau adevărata origine, iar când erau nevoiți să revină pe planetele natale, pentru a prelua diferite îndatoriri administrative ori chiar guvernarea, în numele suveranului, priveau noua lor ipostază ca pe o decădere. Ca să recâștige bunăvoința Denului, noii conducători impuneau supușilor reguli mai dure decât în Imperiu. Unii dintre ei mergeau până într-acolo încât rescriau istoriile propriilor lumi, încercând să aducă dovezi ale apartenenței popoarelor lor la măreața civilizație krottaniană.

Grupul ajunse la poalele dealului. Vegetația abundentă de pe colină fusese culcată la pământ pe traiectoria stelei căzătoare. Câteva tufișuri ardeau vârtos. Craterul de impact avea cam 30 de pași diametru și vreo 10 adâncime. În centrul său se afla meteoritul. O piatră neagră, fumegândă.

— Nu-l atinge, poate-i fierbinte! îl atenționă Palt pe Dras, care sări peste buza gropii.

— Bă, dacă nu te astâmperi, îți sparg mecla!

Dras întinse mâna, ca și cum ar fi vrut să mângâie obiectul cu buricele degetelor. Suprafața acestuia deveni fluidă și se încreți de valuri. Un bizar basorelief, înfățișând chi- pul său, apăru pe meteorit.

— Ce tare! se minună Zork.

O excrescență, un fel de tentacul, se dezvoltă cu repeziciune în partea de sus a pietrei. Apendicele se alungi, luând forma unei țepușe, oprindu-se la o palmă de fruntea lui Dras. Zăbovi preț de câteva clipe, apoi trecu pe lângă Zork și se poziționă în dreptul feței lui Palt. Un cristal roșu apăru în vârful tentaculului.

— Ia te uită, se pare că te place, aruncă zeflemitor Dras.

Figura lui Palt, cuprins de groază, se schimonosi într-un rânjet. Apendicele se retrase ușor, ca și cum ar fi vrut să se îndepărteze, ca, în momentul imediat următor, să se împlânte violent în fruntea tânărului.

38

Salturile prin extravers erau înlesnite de obiectele cosmice cu câmpuri gravitaționale puternice. Atracția lor facilita manevrele complexe ale operațiunii și diminua considerabil consumul energetic. Însă tehnologia disponibilă pe navele Șarpelui încoronat nu era prea precisă, ceea ce îi constrângea pe piloți să efectueze ieșirile la o distanță sigură, iar apoi să-și continue deplasarea până la destinație, utilizând propulsia standard pentru zbor interplanetar. Astfel, rutele uzitate de Garda Imperială erau mai lungi și mai de durată, în comparație cu cele folosite de Federație.

Călătoria de la marginea sistemului până la Lettusia avea să țină, cu motoarele la turație maximă, două săptămâni. Deoarece nu se așteptau ca cineva să-i înfrunte, cel puțin nu înainte de a se apropia de capitala vrăjmașă, căpitanii celor patru transportoare krottaniene canalizaseră toată energia spre propulsoare, renunțând complet la scuturi. Ferdarii erau nerăbdători să cucerească orașul capitală a FPU și să se încununeze cu laurii victoriei. Erau convinși că rezistența dușmanului avea să se frângă precum un pai sub presiunea celor 40.000 de războinici.

În a cincea zi a marșului, Novele ajunseră în apropierea lui Zus – singurul gigant gazos al sistemului solar lettusian. Aflați la distanță considerabilă de punctul terminus al călătoriei, locul unde vor semăna teroare și moarte, soldații, atinși de vraja corpului ceresc, hotărâseră să-și acorde o clipă de relaxare în fața hublourilor. Culoarea azurie a imensei sfere lăsa impresia unei mări tropicale, pe a cărei întindere, aidoma unor insule luxuriante, se răsfirau furtuni anticiclonice. În jurul ecuatorului, alcătuite din roci de diverse dimensiuni, pluteau mai multe inele concentrice, mărturie că, în trecut, planeta ar mai fi avut și alți sateliți naturali, în afara celor opt din prezent.

Sperând să beneficieze la maximum de singurul atu disponibil, factorul surpriză, Oleg Tvrdaglava își alese mirificul tărâm pentru a organiza o ambuscadă. În acest

scop, își amplasă cele trei crucișătoare, singurele rămase din măreața flotă lettusiană, printre inelele gigantului gazos. Când invadatorii ajunseră în punctul cel mai apropiat de Zus, defensiva federală își lansă escadrilele într-un atac fulger. Își concentrară tirul asupra propulsoarelor vehiculelor inamice pe care, nefiind protejate de scuturi, le scoaseră repede din uz. Rămase fără posibilități de manevră, navele Gărzii aduceau cu niște balene eșuate pe țărmurile oceanului cosmic. Noua situație le diminuase substanțial opțiunile tactice. Principala strategie în bătăliile spațiale ale forțelor imperiale presupunea abordajul, ca apoi, ducând conflictul în zona luptei corp la corp, să cucerească vasele adverse punte cu punte.

Bine antrenată, armata imperială izbuti să anihileze efectele atacului surpriză. Sute de viespi[15] fură angajate în luptele aprige de apărare a Novelor. Bătălia era crâncenă, sorții izbânzii atârnau când de o parte, când de alta. La capătul celor cinci ore, cât durase confruntarea, ambele tabere suferiseră pierderi enorme. Garda rămase fără monolocuri și una dintre Nove; de partea cealaltă, lettusienii pierdură trei sferturi din escadrile, cele rămase fiind grav avariate, fără a mai fi în stare să lanseze alte atacuri.

Crucișătoarele lettusiene ieșiră dintre inelele lui Zus și»»» se aliniară în așa fel încât formară un triunghi echilateral. Traseră unul către celălalt harpoane ale căror fire se între- pătrunseră într-o plasă ca de păianjen. Pe urmă, se îndreptară spre Nova din proximitate și, învăluind-o cu țesătura, o tractară în câmpul gravitațional al gigantului gazos. După ce prinseră suficientă viteză, o eliberară în direcția planetei. Flota federală repetă manevra cu fiecare vas al Gărzii.

Explozii spectaculoase, la capătul unor dâre de foc ce spintecară atmosfera densă a lui Zus, reprezentară, pentru bravii războinici ai Șarpelui, deznodământul unei înfrângeri

15 Aparat de zbor folosit de armata imperială în raiduri aeriene sau spațiale.

rușinoase. Știau că moartea lor neînsemnată va fi dată repede uitării. Nu este nimic glorios în a fi incinerat, transformat în cenușă, fără măcar de a te apropia de câmpul de luptă. Nimeni, nici propriile familii, nu va aminti vreodată de jertfa lor. Coroana își slăvește doar eroii.

Partea a III-a

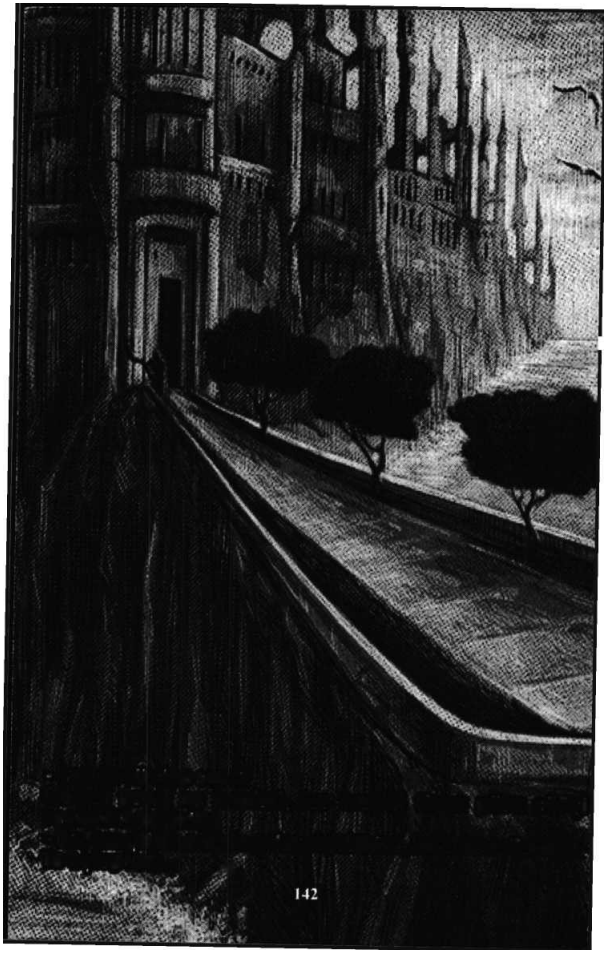

Cum? Știi cine sunt?

Chipul fetei se lumină, iar trupul firav păru că-și recapătă puterile.

Da, am știut-o de la prima întâlnire, încă de la

templu. Te așteptam…

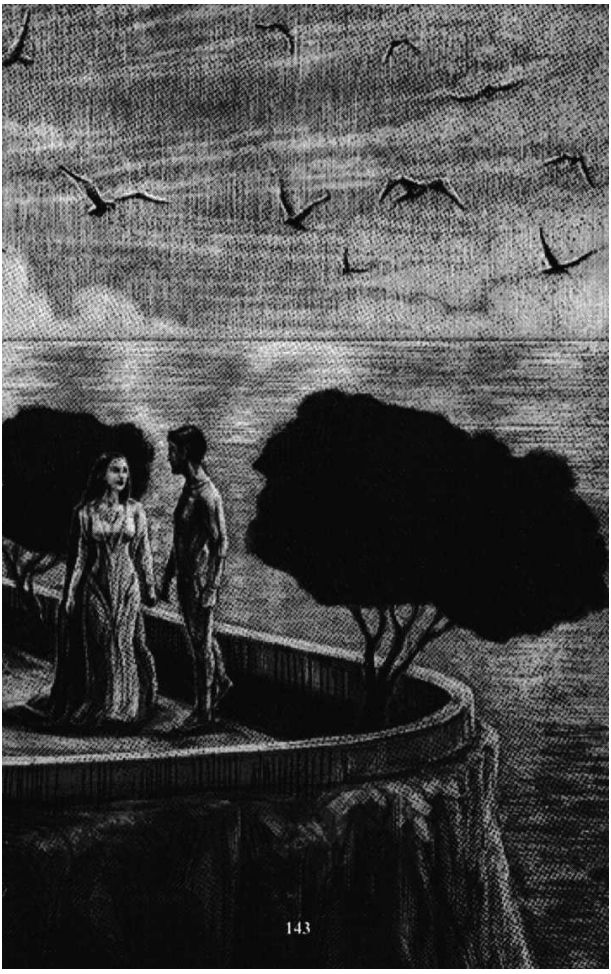

Capitolul VII
Cubul de gheață

39

Virto urca deseori pe terasa amenajată deasupra Domului, să admire nemărginirea spațiului. Deși Zeița nu era foarte încântată de expedițiile sale la suprafață, băiețelul știa, poate chiar cu acordul ei, să-i acceseze latura

umană și să o sensibilizeze suficient încât să scape de repercusiuni. Totuși, se ferea să abuzeze de abilitatea sa, nedorind să o înfurie pe Mamă[16], ale cărei reacții imprevizibile puteau căpăta accente extrem de violente. Virto însuși resimți forța acestei mânii, atunci când avu nesăbuința de a încerca, fără acceptul Zeiței, să se îmbarce clandestin pe naveta de aprovizionare a crucișătorului de pe orbita planetei. În urma corecției aplicate, puștiul se alesese cu o cicatrice dintr-o parte în alta a frunții. Cu toate că putea înlătura cu ușurință stigmatul, îl purta cu mândrie, ca pe o decorație de război, ca pe un semn al sfidării autorității divine.

Astăzi era Serbarea Lacrimilor, iar Virto împlinea cinci ani. Era o sărbătoare importantă a comunității, dar nu și pentru el, Primul Născut. O considera un ceremonial vetust, menit de a induce unor ființe primitive, numite oameni, senzația că luau parte la ceva important.

Virto, așezat cu picioarele sub el, scruta, prin vizorul costumului spațial, cele câteva stele ale cerului de la marginea galaxiei. Era fascinat, hipnotizat de adâncimea abisului negru care se căsca precum o prelungire a celui din spatele pupilelor sale. Avea sentimentul că privește în ochi însuși Spiritul Universal Suprem. Nu trecu mult și mintea îi fu invadată mânios de Zeiță, cu câteva clipe înainte de a-și face apariția pe chepengul ce dădea spre terasă.

— Virto, am obosit să-ți vorbesc despre pericolul la care ne expun escapadele tale – îi transmise telepatic Mama. *Neaflându-te sub protecția cupolei, o umbră din gândul tău ar putea fi receptată la ani-lumină distanță. Ar fi ca o invitație deschisă către Umblători să năvălească peste noi. Nu suntem pregătiți să-i înfruntăm.*

— Vom fi vreodată?

— Cu siguranță, avem nevoie de timp. Hai să coborâm, festivitățile stau să înceapă!

16 Apelativ al Zeiței utilizat de Cei Cinci Sute - copiii născuți pe Arusa și crucișătorul Kentaur.

— Nu timpul ne lipsește, suntem aici de cinci ani, avem nevoie de trupuri, iar ca să le obținem, trebuie să fim acolo – zise Virto, indicând cu arătătorul în sus.

— Nu avem nevoie de ele. Noi nu suntem zombi.

— Oamenii nu-i pot înfrunta la nesfârșit. Indiferent cine le va lua corpurile, lor nu le va mai păsa.

— Vom găsi o altă cale!

— Te amăgești, te lași prea mult influențată de omul din tine.

Spre deosebire de albul ochilor copiilor arusieni, care era tot timpul negru, cel a Zeiței se colora doar ca efect al unor procese lăuntrice. Nu avea să dureze mult, iar Virto va ști, în funcție de răspuns, care parte a personalității Mamei a biruit.

— Coboară imediat! îndemnul fu ferm, fără a lăsa loc interpretărilor.

Băiețelul se conformă poruncii. Trecând pe lângă femeie, Virto se opri o clipă, absorbit de genunea din ochii ei.

— Mamă, încă ești mai puternică decât noi toți la un loc, dar va veni ziua când nu ni te vei mai putea opune. Sper să nu fie prea târziu!

De sub cupolă răzbătură primele incantații:

Spava, spava
U jaslama strava
Spava, spava
U jamama java…

40

Jo trăia, de când se trezise în nava care o salvase de pe Salno-Tertius, strania senzație de izolare a ființei într-un ’»»

ungher al propriului corp. Era ca și cum ar fi suferit de o paralizie completă. Era conștientă de tot ce se întâmpla, numai că nu putea interacționa în niciun fel cu mediul înconjurător. De asemenea, prezenta simptome ale unei antropopatii severe, care se manifesta ca un conflict între conștiința ei și a entității ce o domina. Cu trecerea anilor,

însă, izbutise, pe perioade scurte, să răzbată la suprafață. Nu realiza dacă faptul se datora bunăvoinței minții colocatare ori unor noi capabilități dobândite de ea pe parcurs.

Timpul petrecut laolaltă apropiase cele două spirite ale aceluiași trup. Au început să se cunoască din ce în ce mai bine și să-și împărtășească intimitățile. Comunicarea lor se baza pe un intens transfer de sentimente petrecut în timpul unor stări de transă profundă sau al unor episoade epileptice, pe care Jo le experimenta cu regularitate.

Ceremoniile prilejuite de Serbarea Lacrimilor duraseră până târziu în noapte. Obosită, Zeița se retrase în apartamentele sale pentru meditație. Se așeză, în poziție de lotus, în mijlocul încăperii, lăsând întunericul dens să o învăluie, să i se lipească de piele ca o smoală vâscoasă. Liniștea era sfărâmată, la intervale regulate, de picurarea apei într-un instrument asemănător unei clepsidre. Concomitent cu un murmur reverberant din cavitatea bucală a Zeiței, se aprinse, din neant, la două palme distanță de fața ei, un punct incandescent cât gămălia unui ac. Scânteia crescu, preschimbându-se într-un glob de foc violet, de mărimea unui pumn, a cărui pâlpâială însufleți pereții camerei.

Mințile celor două suflete își năpustiră gândurile una spre cealaltă precum torentele unei ploi de vară.

Tradusă, în limbaj convențional, interacțiunea lor ar fi sunat aproximativ așa:

— Nu te amesteca în treburile mele – zise conștiința Zeiță.»

— Virto are dreptate, dacă nu ne implicăm acum, oamenii vor pierde războiul – replică rapid conștiința Jo.

— Pe cine vrei să trimitem în luptă. O armată de copii?

— Nu-i subestima, știi bine că, în pofida înfățișării lor firave, mințile lor pot supune lumi întregi.

După o clipă de liniște, Zeița continuă:

— Și ce se va întâmpla când oamenii vor câștiga războiul? Se vor întoarce împotriva noastră, vor încerca să ne nimicească, la fel cum procedează cu tot ce mintea lor

limitată nu poate cuprinde. Firea lor este de o agresivitate feroce, tocmai acesta e combustibilul conflictului. Gemele nu simt altceva decât un amplificator al brutalității oamenilor. Cu fiecare nou organism implantat, Umblătorii adaugă o picătură în oceanul de cruzime care îi subjugă.

— Insinuezi că ar trebui să intrăm în luptă de partea zombilor?

— Nu. După cum vezi, se descurcă foarte bine. Cuceresc Imperiul pas cu pas – planetă cu planetă, sistem cu sistem.

— Și atunci ce facem? Privim impasibili cum îi măcelăresc pe oameni, ca apoi să se arunce asupra noastră?

— Nu. Evident că nu putem sta deoparte. Am așteptat momentul oportun, care, în sfârșit, a sosit.

41

Aren se retrase pe Kentaur, pentru a monitoriza desfășurarea războiului dintre Umblători și krottanieni. Acceptase cu bucurie sarcina încredințată de Zeiță, preferând o viață de ascet uneia alături de ființe lipsite de umanitate. Avea posibilitatea de a se întoarce oricând în orașul de sub Dom, doar că Arusa nu era un loc unde voia să fie. Acolo se simțea mai singur decât pe punțile pustii ale crucișătorului federal.

Aren urmări, de pe puntea de promenadă, cum un licăr se desprinde de pe suprafața planetei și urcă cu repeziciune către el. Era vehiculul de aprovizionare fără pilot, care efectua curse regulate, aducând provizii proaspete. Uneori, cu aceeași navetă venea și Jo. Nu-și făcuse apariția de ceva vreme și i se cam făcuse dor de ea. Avea 32 de ani, iar trupul lui tânjea după o mângâiere gingașă, feminină. Se considera un tip rațional, înțelegea foarte bine consecințele unei relații cu o persoană aflată sub controlul unei entități non-umane, dar se consola cu ideea că dragostea lui atinsese un alt nivel. În clipele de maximă sinceritate, admitea că abordarea sa era o aberație a unei minți bolnave, însă nu reușea – de fapt, nici nu voia

–, să se vindece de sentimentele pe care le avea față de Jo. O iubea, asta era tot ce conta.

Transportorul andocă. Descărcarea mărfurilor era automatizată, așa că Aren rămase pe promenadă, tolănit într-un șezlong moale. Își puse un cub de gheață în paharul de pe masă și-l duse în dreptul ochilor, admirând culoarea rubinie a licorii. Apoi, cu o mișcare bruscă, îl duse la gură și dădu pe gât conținutul – un cocktail de narcotice și alcool care îl ajuta să alunge monotonia cotidiană. Puse paharul la loc și închise pleoapele, în așteptarea efectelor halucinogene.

Ecoul unor pantofi cu toc răsună de pe pasarela ce făcea legătura cu docurile. Pașii încetară. Aren întoarse ușor capul și privi spre intrare. În cadrul ușii stătea ea, cu zâmbetu-i copilăresc ce tăia sufletul în felii subțiri, străvezii, un înger al păcatului trimis pentru a-i răstigni inima pe lespedea iubirii. Provocatoare și sălbatică, într-o rochie roșie strâmtă, care se oprea la două degete deasupra genunchilor, radia cu aura unei fecioare pregătite să-și jertfească neprihănirea pe altarul plăcerii.

— De data asta am nimerit perfect proporția ingredientelor – zise Aren.

— Drogul nu și-a produs efectul!

— Jo?

— Deocamdată, nu.

— Zeiță? Aren se ridică în șezut și indică un taburet de aerodur de vizavi de el. Ia loc!

Femeia se așeză, petrecându-și piciorul stâng peste cel drept.

— Sunt fascinată de relația ta cu Jo. Cred că aș putea spune că sunt un pic… geloasă.

— Dragostea e o… un… o… mă rog, e complicată și nu foarte logică.

— Am remarcat.

— În ultimii ani mi-am cultivat o nouă pasiune, cititul. Astfel, am descoperit în biblioteca navei un studiu conform căruia inginerii de pe Eros, un rai al plăcerilor, asamblaseră androizi sexuali extrem de performanți. Fiecare ero-bot era

particularizat pentru a putea îndeplini orice fantezie carnală a clientului. Era o singură problemă, în ciuda străduințelor, cercetătorii erosieni nu reușiseră să adauge produsului un strop de suflet, care să satisfacă jindul omului după interacțiune emoțională.

— Eu am suflet în doză dublă – adăugă Zeița, surâzând.

— Te folosești de corpul altcuiva în vederea atingerii propriilor scopuri. În privința ta, organismul pe care îl posezi este un simplu ero-bot. Oricât te-ai strădui, nu vei fi în stare să duci relația la alt nivel decât cel pe care îl poți atinge cu orice alt obiect neînsuflețit. În schimb, mie, personal, nu-mi poți oferi altceva în afara potolirii nevoilor trupești, ceea ce nu are nicio legătură cu dragostea.

— Simt o iritare în glasul tău! Am purtat discuția de nenumărate ori, așa că n-are sens să o reluăm.

— Serios? Atunci cărui fenomen paranormal datorez onoarea de a sta de vorbă cu Zeița însăsi!?

»»

— Te rog, stăpânește-ți sarcasmul. Aș vrea să-ți spun ceva important înainte de a te lăsa cu Jo.

— Dă-i drumul, cu rugămintea să nu te lungești. Sunt extrem de ocupat.

Zeița ignoră tonul caustic al lui Aren.

— Așa cum știi, analizez cu atentie fluxul informatio- nai care circulă prin galaxie, atât prin rețelele de comunicații clasice, cât și prin cele mentale. Din păcate, evoluția evenimentelor din ultima perioadă face ca implicarea noastră în conflict să nu poată fi amânată.

— Violenta nu e niciodată o soluție, iar războiul nu e altceva decât o mașină de tocat carne și suflete umane.

— Aren, ascultă-mă până la capăt, e foarte important ce am să-ți spun. Vei pleca pe Krottan cu scopul de a pune la punct negocierea unei alianțe cu Imperiul, care să ducă la oprirea carnajului. Fără intervenția noastră, omenirea e condamnată la extincție.

— Ar trebui să te mai gândești. Este o chestiune extrem de complexă, iar diplomația nu e punctul meu forte.

— Am motivele mele să îți încredințez misiunea, însă, te

avertizez că, la o astfel de distanță, blocajul mental va dispărea. Vei avea din nou acces la toate amintirile.

— Adică voi fi liber?

— Nimeni nu e cu adevărat liber, cu atât mai puțin voi, oamenii. Dependența mentală și fiziologică e adânc înrădăcinată în structura voastră genetică. Amintește-ți că, încă de la apariția ca vietate inteligentă, ați căutat cu disperare pe cineva să vă ocrotească și să vă îndrume pașii. Speriați de singurătate, v-ați plăsmuit ființe fantastice, cu puteri supranaturale, care să vă vegheze, ca apoi, în neghiobia voastră, să vă închinați propriilor fantasme și halucinații, implorându-le mila. În definitiv, singura libertate pe care o aveți este să vă schimbați stăpânul.

— Am depășit de mult stadiul. Oricum, toate societățile de tip uman își datorează atingerea maturității spirituale unor astfel de practici.

— Te referi la religie? E ingrat să combați un sistem filosofic, clădit minuțios pe parcursul eonilor, care și-a acoperit cu multă dibăcie fiecare fisură și și-a finisat asperitățile până la perfecțiune, dar, te asigur, mântuirea voastră e numai o aparență. Nu v-ați debarasat niciodată de balastul prejudecăților, doar le-ați schimbat forma. Știi, uneori am impresia că sunteți un experiment eșuat.

— Experiment eșuat?

— Exact! Dacă examinezi atent linia evoluției omului, vei observa că, deși milioane de ani n-a reușit să surmonteze condiția de animal, în câteva milenii a ajuns de la ghioagă la navă cosmică. Este greu de crezut să fi fost posibil fără o intervenție din exterior, mai ales că tiparul inteligenței indică o grefă de la o altă specie. Se pare că ingerința nu a dus la rezultatul scontat – sau nu în totalitate –, prin urmare, produsele defecte trebuiau înlăturate. Legendele de pe Prima Terra, lumea de origine a speciei umane, vorbesc despre cataclisme planetare – potopuri, războaie nucleare – cărora abia le-a supraviețuit o mică parte a locuitorilor. Cei rămași au evoluat surprinzător de repede, răspândind în spațiu, ca pe o molimă, natura lor agresivă. În cazurile în care au întâlnit și recunoscut

inteligența, au eliminat-o, ca și cum ar fi avut rolul de a curăța spațiul, pentru a-l pregăti pentru altceva ori, poate, pentru altcineva. Din păcate, în contact cu omul, mim-cristalele, suferind o mutație, au preluat exacerbat atât instinctele primare ale acestuia, cât și funcția de stârpitor al vieții inteligente din galaxie. De aceea, e crucial să găsim o cale de a le vindeca, altfel, gemele vor transforma universul într-un pustiu.

— De ce nu vii cu mine sau de ce nu mergi tu?

— Nu pot lăsa Arusa nesupravegheată. Cei Cinci Sute sunt dificil de strunit, dacă aș fi departe de ei, ar putea să o ia pe căi periculoase. Pe de altă parte, unul de-al lor le poate câștiga mai ușor încrederea.

— Unul de-al lor?

— Da, unul de-al lor. Ești om, la fel ca ei. Înainte de a veni cu noi, ocupai un loc important în societatea imperială.

— Un loc important?

— Ceea ce îți voi mărturisi este un fapt pe care ți l-am ascuns din două considerente. În primul rând, nu eram în stare să-l influențez în niciun fel. În al doilea, aveam nevoie de judecata ta limpede. Aren, tu ești prințul moștenitor al Jilțului Șarpelui. Tu ar fi trebuit să fii pe tronul Krottanului.

— Bănuiesc că e prea târziu să pretind ceva?

— Situația s-a complicat după plecarea ta. Așa cum ai aflat, din comunicările interceptate pe Kentaur, Imperiul este condus, în numele Lanei I, de prințul Rast. Rast a preluat puterea la moartea tatălui vostru, împăratul Duan al XIV-lea, beneficiind de un context favorabil. Tu nu puteai să revendici coroana, iar el era cea mai apropiată rudă de sânge a prințesei minore.

Aren își păstră cu greu cumpătul.

— Acum Lana e majoră, de ce nu renunță la Rast?

— Se pare că și Regentul a întrevăzut posibilitatea, iar ca măsură de protecție, a obligat-o pe sora ta să se căsătorească cu el. În urmă cu trei ani, celor doi li s-a născut un copil, prințul Bald.

— În condițiile date, nu crezi că prezența mea pe Krottan ar putea inflama spiritele?

— S-ar putea, numai că alternativa ar fi să urcăm toți pe Kentaur și să pornim către Den. Aș vrea să evit această opțiune, de vreme ce nu pot aprecia reacția krottanienilor și nici probabilitatea să fim interceptați de Umblători. Te rog să reții un lucru, în împrejurările actuale nu o poți salva pe Lana fără să pui în primejdie misiunea. De aceea, îți recomand să-ți înfrânezi furia și pornirile răzbunătoare.

— Nu promit nimic.

— Tocmai de aceea vei primi un cristal pe care-l vei purta asupra ta în permanență. Nu te îngrijora, nu va încerca să te implanteze, cunoaștem consecințele și nu vrem să te pierdem. Menirea sa este să te sprijine în îndeplinirea misiunii sau să te ucidă, însă doar dacă te abați de la plan. De asemenea, cristalul îți va oferi anumite avantaje, dar trebuie utilizat cu precauție, căci puterile sale sunt limitate.

— Sună amenințător!

— Este polița noastră de asigurare, în eventualitatea unei trădări din partea ta.

— Încurajator! fu ironic Aren.

— Înainte de plecare ne vom ocupa de fizionomia și identitatea ta, nu poți da buzna așa pe porțile Denului. Vei călători pe Krottan sub numele de lordul Nara Simha, ambasador al Arusei.

— Zeiță, am o nedumerire. Voi merge pe Krottan cu o navă federală dată dispărută, venind dintr-o lume necunoscută. Care sunt șansele să creadă povestea mea? Ce argumente îi vor convinge că le putem fi de ajutor?

— Sincer, nu foarte multe, va trebui să te descurci cu ce ai.

— E o poveste cam trasă de păr. Nu cred că o vor înghiți. Pe de altă parte, dacă îmi ceri să-mi asum riscuri, socot că, în cazul unui succes, s-ar impune o recompensă pe măsură.

— La ce te-ai gândit?

— Aș vrea să o eliberezi pe Jo. Aș vrea să ne permiți să ne ducem propria viață.

Pe buzele Zeiței încremeni un surâs artificial. Aren

experimentă senzația înghețării timpului, apoi fu transpus într-o viziune, o proiecție din viitor. Se afla împreună cu Jo, adevărata Josephine, într-un spațiu imens, ale cărui margini se pierdeau învăluite în negură. Întreaga sa ființă fu cuprinsă de o stare de beatitudine. În sfârșit, în pofida vicisitudinilor sorții, era alături de iubita lui. Și totuși, o ușoară undă de tristețe se propagă dinspre Jo. Chipul ei angelic nu părea să reflecte aceleași sentimente, ba chiar dădea impresia că era stăpânită de angoase, că voia să-i transmită un mesaj, o atenționare, ceva esențial.

Subit, totul reveni la normal. Aren izbuti să rostească un singur cuvânt – *mulțumesc!* Căutătura bărbatului coborî încet spre podea, oprindu-se între picioarele desfăcute ale femeii. Nu avea nimic sub rochie.

Eliberat de sub blocajul mental al Zeiței, creierul krottanianului căzu pradă drogului.

42

Pe Uhuula era o noapte senină de toamnă târzie. Luna plină își revărsa razele argintii, aidoma unui giulgiu, peste grădinile din jurul reședinței imperiale, Vadun. O adiere rece îl determină pe Alud, urcat pe metereze, să-și încheie mantaua.

Din cei 90.000 de luptători pe care ferdarul Alud Daouti îi condusese în atacul de eliberare a Uhuulei, rămăseseră în viață sub două mii. În așteptarea întăririlor, Daouti, supranumit Ciungul, din cauza lipsei brațului stâng pierdut într-un duel din tinerețe, hotărî să-și retragă războinicii în spatele zidurilor castelului.

— Cum se simte Dras? zise Alud, auzindu-l pe Zork apropiindu-se din spate.

— E destul de grav, nu va prinde dimineața.

— S-ar putea ca niciunul dintre noi să nu apuce zorii – spuse ferdarul indicând cu mâna în zare.

În lumina astrului nopții, pe coama dealului, aflat la circa două mii de pași de șanțul ce înconjura fortificația, apăruseră câteva siluete. Apoi, ușor-ușor, întreaga linie a

orizontului fusese ocupată de creaturi care se legănau precum trestiile în bătaia vântului.

— Se pregătesc de atac? întrebă Z.

— Da.

Cei doi krottanieni priveau tăcuți oastea de zombi conturată în depărtare. Nu era o armată în sensul strict al cuvântului, era o hoardă a cărei singură tactică, dacă se putea numi așa, era să se năpustească în valuri asupra adversarului, copleșindu-l numeric.

— Cât le vom rezista? tonul lui Z era calm, ca și cum ar fi vorbit despre o întrecere sportivă amicală.

— Cât va fi nevoie. Ai armat Cubul de Gheată?»

— Da, crono-bomba este amorsată. Propun să o detonăm acum, ce rost are să întârziem? întăririle oricum nu vor ajunge.

— Vom lăsa dihăniile să între în raza Cubului.

— Unchiule, câteodată am impresia că nu facem altceva decât să amânăm inevitabilul.

— Înțeleg nerăbdarea tinerească…

— Nu despre asta e vorba. De la declanșarea războiului am pierdut trei sferturi din sisteme, fără a reuși să recucerim măcar un asteroid.

— Așa este, însă oricât de disperată este situația, lupta trebuie să continue. Savanții noștri nădăjduiesc că noua armă va tempera înaintarea inamicului. Astfel vom obține răgazul necesar dezvoltării unor noi tehnologii care să ne ajute să câștigăm războiul. Zork, nu poți învinge un saurray aruncându-te cu beregata în lama acestuia, mintea ce îndrumă brațul reprezintă pericolul, iar noi nu vedem nici vârful degetelor mâinii ce ține arma.

Răgetele fioroase ale hordelor se auzeau din ce în ce mai aproape. Explozia minelor din vecinătatea reședinței, urmată de răpăitul lans-torpilelor krottaniene instalate în creneluri, anunța asaltul Umblătorilor. Creaturile înaintau imperturbabil, călcând în picioare trupurile secerate de defensiva imperială. Erau mii, zeci de mii, și începuseră să escaladeze porțile și zidurile Vadunului. Ciungul și Zork se retraseră în curtea interioară, amplasând Cubul de Gheață

pe piedestalul pe care, deunăzi, trona statuia împăratului Kaan Cuceritorul. Z ținea strâns în mână detonatorul, pregătit să-l activeze atunci când primii zombi aveau să năvălească peste ei. Știa că nu va simți nimic, cel puțin așa susțineau cercetătorii, singura dovadă a funcționării crono-bombei va fi faptul că tot ce era în exteriorul razei sale de acțiune avea să prindă o viteză ametitoare, în schimb, obiectele și ființele din interior vor părea unui martor extern că își încetinesc mișcările, înghețând complet în proximitatea Cubului.

O stea pâlpâitoare apăru pe cer, coborând în viteză către castel, fără a emite vreun zgomot. Nava, fără însemne, asoliză pe trei picioruțe apărute în partea de jos a aparatului, pe peluza din fața lui Zork și Alud. Vehiculul, de forma unui ou așezat pe o parte, avea vreo douăzeci de pași lungime și dădea impresia că era făcut doar din lumină. Pentru cei doi krottanieni, un lucru era cert – designul și modul de deplasare denotau că dispune de o tehnologie superioară oricărui aparat de zbor imperial. Patru persoane, îmbrăcate în combinezoane care le acopereau în întregime, se iviră printr-o trapă deschisă în partea de jos a Oului. Deplasarea vizitatorilor nu era influențată vădit de dilatarea temporală. În percepția lui Z, tot ce s-a succedat apariției lor se desfășurase pe durata câtorva bătăi de inimă. Doi dintre ocupanții navei se apropiaseră de el și unchiul său, le lipiseră amândurora câte un obiect pe umăr, de mărimea unei nuci, apoi îi duseseră, pe sus, spre mijlocul de transport cu care sosiseră. Ceilalți doi indivizi înșfăcaseră primul Umblător ieșit în cale, îi atașaseră același dispozitiv și-l aduseseră la Ou. Vehiculul decolă accelerând într-o manieră ce părea să încalce orice lege a fizicii sau suportabilității umane.

Întreaga populație a Noufed-ului[17], peste douăzeci de miliarde de oameni, locuia pe trei din cele cinci planete ale sistemului lettusian, patru sateliți naturali umano-habitați[18] și câteva zeci de orașe-colonii care orbitau diverse corpuri cerești din sistem. Viața în Noua Federație era extrem de dificilă, huzurul antebelic dispăruse, fiind înlocuit de un trai cumpătat și o prudență deosebită în gestionarea resurselor.

Colivia sufletelor Boris Velimirovici

Magistrala victorie obținută de amiralul Oleg Tvrdaglava în Vânătoarea Balenelor, nume dat de armata federală bătăliei de pe orbita lui Zus, i-a permis Lettusiei să încheie, în urmă cu cinci ani, în condiții considerate favorabile, un Tratat de Prietenie cu Imperiul. Un rol important în atingerea compromisului l-a reprezentat și invazia hoardelor zalusiene, o amenințare mult mai stringentă la adresa Coroanei. Documentul prevedea, printre altele, o largă autonomie a Noufed-ului în cadrul Imperiului, dar și plata, de către Federație, a unui tribut în tehnologie.

Deși Iggo Zarek își păstrase rangul de președinte al Noii Federații, acesta era folosit arareori. În majoritatea cazurilor, chiar și în documentele oficiale, alături de numele său nu apărea nicio titulatură. Într-un anumit fel, se simțea mai confortabil așa.

Zarek își plimba degetele deasupra ecranului încastrat în birou, răsfoind fișierele electronice aduse de amiralul Oleg Tvrdaglava, comandantul forțelor militare ale Noufed-ului. Toate documentele purtau sigiliul Serviciul de Informații și mențiunea Strict Secret. Câteodată, Iggo se oprea frecându-și cu dosul palmei barba nerasă de trei zile, un tic din tinerețe ce însoțea momentele de concentrație maximă. Înjură, de câteva ori, printre dinți, pe urmă privi spre Oleg, care stătea nemișcat în fața sa, de partea cealaltă a mesei.

— Ai adus unul aici?

— Da.

---

17 Noua Federație.

18 Adaptați condițiilor de viață umane.

— Nu-mi vine să cred că ai putut face o asemenea tâmpenie.

Oleg Tvrdaglava se ridică anevoios din fotoliu și începu să se plimbe, pășind apăsat de parcă ar măsura încăperea.

— Iggo, ascultă-mă cu atenție! Zalusienii sunt cadavre umane, e adevărat, controlate de mim-cristale, dar cu siguranță nu sunt invincibile. Ca să le descoperim punctele slabe, e nevoie să înțelegem felul lor de funcționare. Așa cum îți e cunoscut, acum trei ani, a fost activat pe Uhuula primul Cub de Gheață furnizat krottanienilor. Ca atare, am luat hotărârea de a extrage una dintre făpturile prinse în cursa temporală de acolo.

— Și ai luat decizia fără să mă consulți?»

— Dacă îți spuneam, nu erai de acord.

— Nu despre asta e vorba. Ai folosit o navă experimentală punând în primejdie atât viața ta și a echipei, cât și întregul proiect. Îți dai seama că puteam plăti scump această cutezanță a ta? Nu aveai niciun drept să-ți asumi riscul de a divulga că deținem tehnologia necesară străpungerii barierei temporale. Când Imperiul va afla, spun când, nu dacă, Tratatul de Prietenie va fi făcut praf și pulbere.

Oleg se sprijini de pervazul ferestrei.

— Iggo, cei de acolo sunt prizonierii crono-bombei, nu pot spune nimănui ce au văzut.

— De unde ai siguranța că nimeni nu ține sub supraveghere Uhuula?

— Dacă lucrurile vor merge prost, tu nu vei avea nicio vină, totul va pica asupra mea. Asta, în caz că ar conta. Iggo, dacă nu vom găsi o cale să-i oprim pe zombi, foarte curând nu va rămâne nimic de salvat în întreaga galaxie.

— Ești nebun?

— Cu acceptul doctorului! confirmă Oleg zeflemitor. Apropo, în urma infiltrării am descoperit un fenomen îngrijorător, Umblătorii se mișcă mai ager decât ar fi normal în raza de acțiune a Cubului, ca și cum ar putea influența timpul.

— Am remarcat aspectul în raport. Așadar, cursa nu-i va

retine multă vreme?»

— Așa e.

Căutătura președintelui deveni confuză, iar mina i se întunecă. Din reflex, Iggo duse mâna dreaptă la buzunarul de la piept și scoase o minge de cauciuc pe care o strânse cu putere în căușul palmei.

— Era să uit – interveni Oleg, menținându-și cu dificultate coerența – am și o veste bună din misiune. În afara Mortăciunii, am adus și un bonus.

— Un bonus?

— Da. I-am extras de pe Uhuula pe Ciung și pe nepotul său.

— Și asta e o veste bună?

— Da!… Sau nu-i?

— Aș prefera să te limitezi la cele rele. Câteodată am impresia că ești prea superficial și că nu poți pătrunde implicațiile gesturilor tale. Te rog, sfătuiește-te cu mine înainte de a întreprinde astfel de acțiuni.

— Iggo, nu întinde coarda cu mine, te rog. Repede ai uitat că ți-am scăpat pielea și te-am ajutat să pui bazele acestei *mini-federații* – accentuă ironic ultimul cuvânt. Explică-mi ce e rău în a-i salva curul ferdarului favorit al Regentului.

În ciuda eforturilor lui Oleg de a-și ascunde pierderile de luciditate, tremurul vocii și ezitările din reacții evidențiau starea sa tot mai precară.

— Chiar nu pricepi? Aventura ta a atras atenția atât a Umblătorilor, cât și a Imperiului, dându-le de știre că dispunem de tehnologia necesară penetrării bulei din jurul unei crono-bombe.

Amiralul își încetă plimbarea prin cameră în dreptul unui arbust ornamental așezat în dreapta intrării. Planta era plasată în așa fel încât dădea impresia că face parte din pădurea ilustrată în pictura murală din spatele ei. Oleg întinse mâna către copăcel, încercând să disimuleze o scurtă pierdere a echilibrului.

— Ești în regulă?

— Da, sunt bine, cred că am alergie la salturile

temporale – zise amiralul, afișând o grimasă chinuită.

— Vrei să chem pe cineva să te ajute?

— Nu, avem altă treabă. În câteva zile îmi va trece.

— Trebuie să consulți un medic. Nu-mi poți fi de folos dacă ești bolnav.

— Bine, am să…

Vocea lui se stinse, iar corpul masiv se prăbuși cu o bubuitură puternică pe podea.

Capitolul VIII
Ambasadorul

44

Templul din Den, o operă artistică cu o vechime de peste două milenii, era gândit, în cel mai mic detaliu, pentru a-și îndeplini rolul deificator. Sala Tronului, secțiunea centrală a edificiului impresionant, prin dimensiune și realizare arhitecturală, era utilizată la evenimentele organizate cu scopul prezentării grandorii suveranei. Culorile delicate de verde, alb și roz ale podelei încăperii principale, cu o suprafață de 10.000 de metri pătrați, dădeau vizitatorului senzația că ar păși, printre nori, spre cer, locul unde îl aștepta trimisul Zeului Copil. Două rânduri, a câte patru coloane de jad, aidoma unor coloși, susțineau bolta albastră a sanctuarului.

Imediat ce intră, lordul Nara Simha, ambasador al Arusei, simți pe chip mângâierea gingașă a razelor soarelui. Lumina multicoloră se revărsa prin vitraliile înalte, dispuse în treimea superioară a fiecărei laturi a Templului, învăluind tronul și ocupantul acestuia într-un nimb suprarealist.

Împărăteasa Lana I urmărea impasibilă din Jilțul Șarpelui, amplasat în vârful unei structuri piramidale în trepte, persoanele care se perindau în audiențe prin fața sa. La prima vedere, atitudinea ei sugera dezinteres total cu privire la problemele lumești. Aflată acolo sus, atingând cu creștetul divinitatea, părea imună la dorințele meschine

ale muritorilor de rând. Insă Nara întrezări adevărata menire a butaforiei. Una extrem de bine disimulată, pusă la cale de un geniu perfid. Sub pretextul obținerii unei venerații sacre din partea supușilor, regizorul năzuia de fapt îndepărtarea împărătesei de popor.

Apropiindu-se de piramidă, lordul Simha își plecă ușor capul, cu o mișcare atent cântărită, suficient cât să arate respect, dar departe de a fi interpretată ca un gest de supunere.

— Majestate, aduc cu mine gândurile pline de căldură și prietenie ale Zeiței cu O Sută de Brațe, stăpâna Arusei.

— Bine ai venit, Excelentă!

Vocea gravă de bărbat răzbătu din dreapta lui Nara, dintr-o zonă învăluită în obscuritate. Vorbitorul ieși de sub protecția întunericului, un loc care, pesemne, tăinuia multe surprize. Era Regentul Rast, conducătorul de facto al Imperiului.

— N-am auzit niciodată de această lume. Iertați-mi curiozitatea, ne puteți spune unde se află?

— La periferia galaxiei. Suntem o lume pașnică și discretă.

— Atunci, ce v-a determinat să ieșiți din ascunzătoare?

— Ne preocupă viitorul.

— I-auzi, foarte frumos! E bine de știut. Așadar, cu ce vă putem ajuta?

— Unul din obiectivele vizitei mele este să identific cum am putea noi să vă sprijinim.

— La ce anume vă referiți, Excelentă?

— La războiul pe care-l purtați – Nara lăsă deoparte atitudinea defensivă.

— De ce ați face asta? întrebă prințul, după o clipă de reflecție.

— Să spunem că pentru binele oamenilor.

— Hm! Și în ce ar consta suportul?

— Toate la timpul lor, Alteță! întâi va trebui să ne dăm seama dacă alianța noastră va fi reciproc avantajoasă.

— Spre binele umanității, dar să vă iasă și vouă ceva – adăugă Rast, zâmbind mefistofelic. Foarte bine! Până

atunci, prin bunăvoința Majestății Sale, împărăteasa Lana I, vă vom oferi găzduire în capitala noastră.

Lordul Simha făcu o plecăciune scurtă, apoi se întoarse către tron. Împărăteasa stătea nemișcată, în aceeași poziție de la începutul întrevederii.

— Excelentă – interveni Rast, ca și cum și-ar fi amintit în» ’»»

ultima clipă o chestiune importantă – deoarece ne aflăm într-o perioadă tulbure, împărăteasa și-ar dori să vă știe în siguranță.

Regentul făcu un semn cu mâna spre obscuritatea din care apăruse, iar de acolo se iviră patru indivizi masivi, în uniforma Gărzii Imperiale. Nara înțelese că rolul lor nu era nicidecum protecția sa, ci supravegherea.

— Vă mulțumesc, nu este necesar…

— O, nici nu începe vorbă, insist! făcu Rast, mimând o afecțiune exagerată. Nu ne permitem să pierdem un aliat atât de prețios.

45

— Nu-i vom limita mișcările, dar vreau să știu totul despre el – cine este, unde merge, cu cine se întâlnește, ce vorbește. Săpați, scormoniți, mituiți, torturați, ucideți – fiți fără milă. Am o presimțire rea în legătură cu tipul ăsta.

— Alteță, nava cu care a venit este Kentaur! Crucișătorul federal dispărut după Bătălia Zalusei – zise ferdarul Loth, șeful Sil*.

— Tâmpiții ăștia din Noufed au început să joace pe cont propriu. Întâi trimit nave secrete pe Uhuula, acum crucișătoare pe orbita Krottanului. Sunt enervanți ca niște țânțari, iar ca să scapi de gângănii… le strivești.

Prințul lovi atât de puternic cu palma în tăblia mesei, încât răsturnă toate paharele. Ferdarii așezați în jurul biroului său se retraseră puțin, cât să nu fie udați de lichidul care se scurgea peste marginile mesei. Rast inspiră adânc, recăpătându-și calmul. Se lăsă încet pe spate, afundându-se în căptușeala moale a fotoliului și, atingând o

protuberanță în brațul jilțului, își activă sistemul de comunicare cu secretara:

— Convoacă-l pe boul ăla de Iggo Zarek! Urgent!

46

Cu ceva vreme în urmă, Zalusa era o lume în care își semănaseră bulbii speranței câteva mii de familii, acceptând locurile de muncă din industria extractivă oferite de Corporația Cuppen. Veniseră în căutarea unei vieți mai bune și a unui viitor strălucit pentru copiii lor. Nimeni

Colivia sufletelor Boris Velimirovici nu bănuise atunci că visele lor vor fi spulberate precum un castel de nisip aflat, întâmplător, în calea uraganului.

Luna gigantului gazos Sextus devenise un loc sumbru, dezolant. Singurul indiciu că pe acolo, cândva, trecuse o ființă inteligentă era o structură în formă de dom, ce acoperea aria unde fusese ridicat Orașul Nou de către primii coloniști. Sub cupolă, corpuri umane, golite de suflet, stră- băteau algoritmic străzile, cu un singur țel, de a-și satisface nevoile primare. Entitatea care le stăpânea conștientizase fragilitatea lor, iar ca să le păstreze în bună stare de funcționare, fusese constrânsă să le asigure condiții minime de supraviețuire.

Zalusa, însă, nu mai era doar o fostă colonie minieră. Era inima și creierul unui organism ale cărui tentacule se întindeau prin întreaga galaxie. Adevărat, unele brațe erau aproape paralizate, prinse în capcane temporale, altele, în pofida faptului că erau ciopârțite sistematic, își continuau înaintarea.

O dată pe zi, la un moment precis, toate mim-cristalele, oriunde ar fi, se conectau între ele în vederea realizării schimbului de informații. Umblătorii de pe Zalusa se strângeau la Timpul Comuniunii în piațeta din centrul orașului. Apoi, o parte dintre ei, cei pe care oamenii i-ar considera lideri, se retrăgeau pentru a analiza datele obținute și a decide acțiunile viitoare.

Adunarea de acum, tinută în locul cunoscut de vechii

zalusieni ca Porcul Șchiop, era una extrem de importantă, informațiile supuse analizei sugerau necesitatea declanșării ofensivei finale. Datele transmise din zonele de contact cu civilizația umană indicau o mare probabilitate ca aceasta să obțină, ca efect al unor evenimente rămase ascunse percepției cristalelor, atuuri ce ar fi putut întoarce soarta conflictului.

47

— Iggo, cum v-ați permis să încălcați Tratatul? îți spun din capul locului, răbdarea mea are limite și nu ți-aș recomanda să le forțezi.

— Ce vă face să credeți că nu ne respectăm angajamentele?

— Ați dezvoltat tehnologii pe care nu ni le-ați pus la dispoziție, ne spionați și plasați crucișătoare deasupra planetelor noastre. Tu cum ai numi asta?

— Alteță, Imperiul are acces neîngrădit la toate descoperirile noastre…

— Iggo, nu fabula, ce e cu nava trimisă luna trecută pe Uhuula. Negi că ar fi a voastră?

— Nu. Este a noastră. E o navă experimentală și, din păcate, s-a dovedit nefuncțională.

— Ce dracu’ ați căutat acolo?

— A fost o vizită în scopuri științifice.

Zarek îi înmânã Regentului un cub cu latura de un centimetru.

— Aici veți găsi concluziile cercetătorilor noștri. Dar, mai concis, Umblătorii prinși în cursa temporală de pe Uhuula se mișcă cu mult mai repede decât ar fi trebuit. Bănuielile noastre, cum că ar avea puterea de a controla, într-o anumită măsură, continuumul spațiu-timp, au fost confirmate.

— Monitorii noștri spun că ați luat ceva de pe planetă.

— Am luat un zombi pentru a-l studia. Am scos din raza Cubului și doi oameni de-ai dumneavoastră.

— Cine sunt?

— Ferdarul Alud Daouti și nepotul său, Zork.

— Iggo, aveți o săptămână să ne predați toate navele experimentale și pe cei doi. Nu mă pune să ordon armatei să-i aducă.

— Alteță, i-aș fi adus personal dacă aș fi putut, dar Alud și nepotul său nu pot fi deplasați. Îi ținem sub supraveghere într-un câmp acronic. După ce au fost extrași de pe Uhuula, am constatat că celulele lor au început să se degradeze, să îmbătrânească într-un ritm accelerat. Dacă îi vom deplasa, vor muri. În ceea ce privește nava, a fost distrusă de același fenomen. Deși cercetătorii noștri au izbutit să treacă prin bariera temporală, nu reușesc să stabilizeze materia pe care o extrag de acolo.

— În legătură cu spionul vostru, ce ai de spus?

Regentul schimbă brusc registrul, observând cu atenție reacția lui Zarek.

— Spion? Nu știu despre ce vorbiți.

— Iggo, nu face pe prostu’ cu mine, că nu ține. De ce l-ați trimis pe Simha?

— Pe cine?

Rast întinse mâna și porni holo-proiectorul. În mijlocul încăperii apăru chipul tridimensional al ambasadorului Arusei.

— Deci?

— Habar n-am cine este.

— Cum dracu’ zici că nu știi, că a venit cu un crucișător federal. Să nu-mi spui că oricine poate procura o astfel de navă oricând dorește.

— Flota noastră de război a fost dezmembrată conform Tratatului. Am văzut nava pe orbită la sosire, mă pregăteam să întreb unde ați găsit-o. Dacă nu mă înșel, e Ken- taur, crucișătorul pierdut în Bătălia Zalusei.

— Ne-am trezit cu el pe orbită, aducându-l pe ambasador. Oricum, până ne lămurim despre ce e vorba, vei rămâne oaspetele nostru pe Krottan.

48

Majoritatea timpului, lordul Nara Simha și-l petrecea în plimbări lungi prin capitala imperială. Den era un oraș cu o sumedenie de obiective turistice – muzee, teatre, galerii de artă – dar și cu parcuri vaste, înființate în perioada Revoluției Culturale pornite de Duan cel Luminat. Ambasadorul se arăta fascinat de gastronomia krottaniană, deseori luând masa în restaurante cu specific. Nu ezita, în căutarea gustului autentic, să viziteze chiar și taverne aflate la periferia localității, ori să petreacă ore în șir căutând produse alimentare autohtone prin târgurile urbei.

Ieșirile sale erau monitorizate îndeaproape de cele patru gărzi puse la dispoziție de prințul regent. Bănuiala că însoțitorii săi erau ochii și urechile lui Rast în preajma sa i s-a confirmat relativ repede.

După câteva săptămâni în care Nara nu manifestă în vreun fel că ar avea intenții ascunse, zelul gărzilor se domoli. Acum îi permiteau să între în vorbă cu oameni de la piață sau ospătarii de la restaurante. Într-o oarecare măsură, între urmărit și urmăritori se înfiripase o relație de amiciție. Uneori, Nara îi poftea pe soldați să i se alăture la masă, iar în zilele friguroase, când nu părăsea locuința, îi invita în casă, unde, la o cană de ceai, îi asculta depănându-și faptele de vitejie.

Toamna krottaniană luă în stăpânire capitala, etalându-și cu mândrie recuzita – frunze ruginii, ploi reci și interminabile, zile mohorâte. De două zile sufla un vânt tăios, aducând dinspre mare nori negri, amenințători.

Lordul Simha optase să-și ia prânzul la un restaurant pescăresc de pe promontoriul din estul orașului, care, în lipsa unor condiții meteo mai blânde pentru turiști, era relativ pustiu. Ambasadorul se așeză într-un ungher retras, adiacent unei ferestre ce dădea spre larg. În așteptarea felului principal, se delectă cu un măr endemic din fructiera din mijlocul mesei. Savoarea și mireasma fructului îi treziră amintiri atât de îndepărtate, de parcă nici n-ar fi fost ale lui. Îi veni în minte un basm citit în copilărie, despre izgonirea Patriarhului din Den și poamele fermecate. Zâmbi la acest gând, apoi mușcă cu poftă din măr, care, din cauza

dimensiunii, trebuia susținut cu am- bele mâini.

După ce-și desfătă papilele cu specialitatea casei – sardine prăjite, marinate într-un sos de oțet, presărate cu stafide și semințe de pin – i se făcu poftă de un pahar cu vin alb. Comandă o sticlă și supraveghetorilor așezați la o masă din proximitate. Când ospătarul își termină treaba, Nara închină paharul către însoțitorii săi. Gărzile îi întoarseră gestul și dădură pe gât băutura. În clipa următoare, toți patru se prăbușiră cu fețele pe masă.

— Bună ziua!

Salutul veni de la un individ ce se apropie cu pași mari. Statura și ținuta sa cazonă impuneau respect. Avea în jur de șaizeci de ani, deși barba căruntă, tunsă scurt, după moda imperială, făcea să pară mai în etate.

— Bună ziua, bătrâne Tixt! Ia loc!

Străinul privi cu nedumerire.

— Ne cunoaștem?!

— Se poate spune. Oricum, îți mulțumesc că ai venit.

— Cine ești și de unde știai că voi fi aici?

— Direct, ca de fiecare dată. Dar să o luăm ușor, să nu ametim. Știam că vei veni fiindcă eu ți-am cerut-o.

— Nu-mi amintesc să ne fi întâlnit vreodată, domnule.

— Alaltăieri am cumpărat legume de la tine din târg.

— Așa e, ai dreptate! însă n-am schimbat mai mult de câteva vorbe.

— Evident, nu ți-am spus, ți-am transmis telepatic, iar tu, neavând experiența unei astfel de comunicări, ai interpretat mesajul ca pe propriul gând. Nu te strădui să pricepi, în curând lucrurile ți se vor limpezi.

— Telepatie? Tinere, n-am venit să ascult balivernele tale – spuse Tixt, dând să se ridice.

Nara puse mâna pe brațul bărbatului.

— Nu te grăbi! Prin aceeași abilitate te-am făcut să te apropii de masa mea.

— Serios? Atunci înseamnă că ești periculos – zise ironic bărbatul. Cine știe ce scamatorii mai poți face?

— Multe, de exemplu pot afla că ești liderul Rezistenței.

Tixt se lăsă în spătarul scaunului și privi neîncrezător

spre tânărul din fața sa.

— Știu, de asemenea, că toți cei prezenți în restaurant sunt oamenii tăi.

— Domnule, nu știu ce vrei să insinuezi. Eu sunt un cetățean loial Majestății Sale, împărăteasa Lana I. Aș prefera să…

— Ferdare Tixt – la auzul titulaturii, un mușchi al feței bărbatului tresări abia perceptibil – ți-ai riscat viața pentru Dinastie, ai fost omul de încredere al împăratului Duan, iar ei te-au înlăturat ca pe-o măsea stricată. Văd cum clocotește în tine furia și ai motive să simți asta, dar am venit să răscumpăr această nedreptate.

— Băiete, îmi ești simpatic, pari un tip de treabă, nu cred însă că ai o așa mare influență pe lângă Regent ca să mă repui în drepturi și, chiar dacă ai putea, nu mi-aș dori.

— Nu Rast numește ferdarii, ci împăratul… împărăteasa.

— Hm! Biata copilă, de ea mi se rupe sufletul. A fost târâtă, fără a avea vreo vină, într-un cuib de vipere. Am încercat de câteva ori să o scot de-acolo. Păcat, mare păcat! Nici Nimrozii nu mai sunt ce-au fost, dacă unul dintre ei a fost în stare să-și ucidă fratele, ca apoi să-i întineze amintirea luându-i fiica, propria nepoată, de soție și obligând-o să-i nască prunci. De ce ar accepta cineva să fie în slujba unor astfel de oameni?

— Ai dreptate, tocmai de aceea îți cer ajutorul. Ajută-mă să spăl rușinea de pe obrazul familiei mele.

— Familiei tale? Dar cine ești tu?

Bătrânul războinic încercă din nou să se ridice, dar nu se putu clinti, ca și cum o forță nevăzută l-ar fi pironit în scaun.

— Împăratul Duan a avut doi copii, un băiat și o fată.

— Așa este. Fiul a pierit în Bătălia Zalusei, iar fiica a urcat pe tron după moartea tatălui. Ce-i cu asta?

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că fiul lui Duan e cel care se află înaintea ta?

— Te-aș scuipa în față și ți-aș spune că ești un mare mincinos. L-am cunoscut foarte bine pe Aren, l-am iubit ca pe copilul meu, iar tu nu ești acel om, nu semeni nici pe

departe cu el. Aren a murit, ar fi bine să nu-i mai pomenești numele, altfel mătur cu tine pe jos.

— Seht, fiul tău, prietenul meu, m-a salvat, m-a scos din ghearele Umblătorilor. Apoi s-a aruncat în luptă, conducându-și vitejește camarazii către gloria eternă. Îmi pare rău, Tixt!

— Și-a făcut doar datoria…

Chipul bărbatului din fața sa se schimonosi într-o grimasă tulburătoare, un amalgam al tuturor sentimentelor umane – de la furie și deznădejde, până la bucurie și speranță.

— Aren, tu ești? întrebă buimac, într-un târziu. Cum… cum e posibil?

— Da, Tixt, eu sunt.

În următoarea jumătate de oră, tânărul încercă, atât cât putu, să comprime ultimii cinci ani din viața sa. Vorbi despre întâmplările de pe Zalusa, peregrinările prin univers, pe Kentaur, fondarea Arusei, încheind cu noua sa identitate și misiunea diplomatică în care se afla.

— Cu ce pot ajuta? zise Tixt, după ce Nara isprăvi relatarea.

— La întâlnirea de la Templu, cu Regentul, i-am pătruns în minte și am înțeles că, pentru a ajunge la o alianță între Arusa și Imperiu, înainte de toate se impune eliminarea ambițiilor sale. Rast se visează stăpânul întregii galaxii, iar ca să-și îndeplinească dezideratul e pregătit de orice sacrificiu.

— Așa e – visele lui, coșmarurile noastre! Dar ce putem face?

— Prietene drag, atunci când îți voi cere, înarmează-ți oamenii până în dinți și veniți la Templu. De restul mă ocup eu.

49

Succesul misiunii ambasadorului Simha depindea acum de un singur lucru, sprijinul Lanei. Aceasta era însă partea cea mai grea; ca să-l obțină, trebuia să găsească o cale s-o

întâlnească între patru ochi. Puterile oferite de mim- cristal erau limitate la persoanele aflate pe o rază de câțiva pași în jur, ca în cazul lui Tixt. Dar, la fel de important era ca în mintea interlocutorului să existe, măcar latent, dorința de a săvârși fapta. Intervenția mentală funcționa pe principiul exacerbării pornirilor înăbușite, provocând astfel acțiuni care să determine îndeplinirea unui anumit țel.

După incidentul de la restaurant, vechile gărzi ale lui Nara au fost aspru pedepsite, fiind condamnate la ani grei de detenție. Circumstanța agravantă în cazul lor nu o reprezentase beția, astfel de episoade erau relativ frecvente în armata imperială, ci că l-au scăpat de sub supraveghere pe ambasador. Regentul își folosi viclenia pentru a scoate maxim de profit din situația ivită. Recurgând din nou la pretextul garanției securității, îi ceru lordului Simha să își mute reședința între zidurile Citadelei Patriarhale, fiind sfătuit să-și limiteze deplasările în oraș. Deși, la prima vedere, noul context părea o amenințare la adresa misiunii sale, în realitate, Nara primi un ajutor nesperat. Sechestrarea sa în Citadelă l-a adus cu un pas mai aproape de împărătească, ale cărei apartamente ocupau unul dintre corpurile edificiului.

Grădina Măslinilor – o oază de liniște poziționată la extremitatea dinspre mare a promontoriului pe care era durată fortăreața – era locul preferat al suveranei. Nimeni, în afara locuitorilor Citadelei, nu putea pătrunde aici, deoarece singura cale de acces era prin curtea interioară. Lana își petrecea multe după-amieze plimbându-se prin parc. Deseori se oprea pe câte-o bancă, admirând, minute bune, zborul pescărușilor. Gărzile și servitorii o compătimeau, considerând că suferințele trăite îi aduseseră alienarea.

Nara observă că în timpul promenadei împărăteasa era escortată doar de Krut, Păzitorul Personal[19], care adesea rămânea la intrarea în parc. Remarcând amănuntul,

19 A doua zi după încoronare, fiecare suveran își alegea, din rândul Păzitorilor, garda de corp personală.

ambasadorul Simha ticlui un plan pentru a se strecura în preajma suveranei. Totul trebuia să pară pur incidental, altfel gardianul nu i-ar fi permis să interacționeze cu ea. Așa că, atunci când o văzu pe Lana îndreptându-se către parc, Nara își îmbrăcă echipamentul sportiv și coborî în curtea interioară, să alerge. Își alese traseul în așa fel încât să-l ducă prin dreptul lui Krut. Lângă străjer, făcu câteva exerciții de gimnastică, pe care le întrerupse brusc, mimând un cârcel. Șchiopătă înspre Păzitor și se agăță de el.

— Ajutați-mă, vă rog, să mă așez – îi ceru el, indicând banca de după intrarea în parc.

Soldatul îl prinse de mijloc, susținându-l în efortul său, apoi se întoarse la loc. Imediat ce gardianul se îndepărtă, Nara sări în picioare, reluându-și alergarea. Dimensiunea redusă a grădinii îi facilită localizarea Lanei. O zări pe o bancă, admirând cerul. Ajuns la câțiva pași, tânăra se întoarse spre el, surâzând:

— Aren!! Ce mult mă bucur să te revăd!

50

— Cum? Știi cine sunt?!

Chipul fetei se lumină, iar trupul firav păru că-și recapătă puterile.

— Da, am știut-o de la prima întâlnire, încă de la Templu. Te așteptam, i-am zis lui Krut să te lase să vii la mine.

Împărăteasa se ridică și-l strânse în brațe cu putere.

— Cum? tânărul păru complet descumpănit.

— Nu-mi pot explica. Pur și simplu, am știut.

— În regulă, nu contează, vom vorbi altădată despre asta. Avem lucruri arzătoare de discutat. Lana, ești în mare pericol. Am venit să te ajut, să…

— Liniștește-te, nu te îngrijora!

— Să mă liniștesc?

— Acum, că ești aici, totul va fi bine.

— Nu va fi până nu-l înlăturăm pe Rast.

— Știu, o să fie extrem de greu. Și-a creat un sistem aservit și, cum bine ți-ai dat seama, puterile mele sunt extrem de limitate. Rast m-a făcut să înțeleg, de câteva ori – și-ți mărturisesc că este un maestru al torturii, în cele mai neașteptate forme ale ei –, că la primul semn de insubordonare mă va ucide în chinuri, iar el va continua să domnească pe Krottan, ca Regent al fiului nostru.

— Lana, regret enorm că nu ți-am fost alături, să te feresc de ieșirile sadice ale lui Rast, dar a sosit clipa să scăpăm de el. Nu-ți cer mare lucru, din contră, poartă-te ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Întreg planul meu se bazează pe factorul surpriză, numai că, la momentul oportun, voi avea nevoie de intervenția ta.

— Crezi că poți lupta împotriva tuturor și să ieși victorios?

— În primul rând, atenția lor este concentrată asupra războiului cu Umblătorii, pe de altă parte, nimeni nu se așteaptă la o lovitura din interior. În ceea ce privește sistemul, nu e necesar să luptăm cu toată armata krottaniană – ca să omori un șarpe, e suficient să-i zdrobești capul.

— Care ar fi planul?

— În mai puțin de o săptămână este Ziua încercării – îți vei rosti discursul, îi vei decora pe eroi și vei numi noile căpetenii.

— Știi că rolul meu este unul protocolar. Rast desemnează conducătorii militari, eu doar îndeplinesc Ritualul înfrățirii Saurrayelor.

— Așa e, însă uiți un aspect, odată cu majoratul tău, rangul lui Rast trebuie confirmat anual și poate fi retras oricând îți dorești. Există o cutumă străveche aplicată în cazul regențelor, potrivit căreia, înaintea discursului, suveranul suspendă prerogativele de șef al armatei deținute de regent, pentru a i le reda, ulterior, la validarea comandanților.

— Așa…

— Nimeni nu spune că partea a doua a ritualului este obligatorie.

— Sugerezi că aș putea să nu-l mai repun în fruntea armatei?

— Exact!

— Mă va decapita instantaneu.

— Te voi apăra eu, ai încredere în mine!

Discuția dintre ei fu întreruptă brusc de năvălirea în grădină a lui Rast, însoțit de gărzile imperiale.

— Scoateți-l de aici!! urlă Rast.

Doi soldați îl luară pe sus pe ambasador. Regentul se apropie furios de Lana, plesnind-o cu dosul palmei. Fata se prăbuși la pământ. Nara încercă să se elibereze pentru a-i sări în ajutor, însă strânsoarea era mult prea puternică.

În timp ce-l târau către ieșirea din parc, privirea lui o întâlni pe a surorii sale. Citi în acei ochi toată suferința prin care trecea, dar și un licăr de dârzenie aprinsă, tipică Nimrozilor.

Capitolul IX
Ziua încercării

51

Era una din acele zile când totul în jurul tău – oamenii, străzile, clădirile, însăși natura – îți urlă în timpane că este o zi specială. Piața Templului era un furnicar, lume multă și pestriță, adunată de prin toate colțurile Galaxiei Libere[20]. Deși iminenta atacului final al dușmanului devenise o»»»

certitudine, norodul se încăpățâna să-și trăiască viața ca și cum nimic nu s-ar întâmpla. Gestul lor era, mai degrabă, unul de frondă la adresa realității, căreia nu i se puteau opune cu nimic. Nu exista, în tot imperiul, o familie care să nu fi pierdut pe cineva în războiul contra Umblătorilor. Dacă krottanienii erau obișnuiți cu tributul în sânge, starea de beligeranță fiind o normalitate în ținuturile lor, pentru teritoriile federale anexate, anii de război lăsaseră răni

20 Necucerită de Umblători.

adânci.

Încă de la intrarea pe platoul din fața Templului din Den, vizitatorul era întâmpinat de cerșetori, văduve și veterani schilodiți în bătălii pierdute. Toți acești amărâți în zdrențe și cu burțile goale, supuși oprobriului public, reprezentau exemple elocvente, prin intermediul cărora societatea krottaniană transmitea un mesaj univoc celor ce plecau la luptă – victoria e unica opțiune. De altfel, Ziua încercării, cea mai însemnată sărbătoare a Imperiului, reprezenta singura dată din an când tuturor, indiferent de statutul social, li se permitea accesul în piață.

Numele zilei provenea din antichitate, de la competiția în care tinerii interesati de o carieră militară încercau să dovedească, în urma unor probe istovitoare, că sunt apți de înrolare în armată. În prezent, însă, momentul era dedicat discursului anual al suveranei și festivităților de decorare a războinicilor cu fapte eroice pe câmpurile de bătălie.

Sala Tronului, ornată de jur-împrejur cu pavilioanele Casei Nimrozilor, era plină de înalte oficialități: președinți, premieri, viceregi și ambasadori ai sistemelor componente sau vasale Krottanului. Toți, îmbrăcați în haine de gală, erau așezați într-o tribună amplasată între structura piramidală din centrul încăperii și ieșirea din Templu, în funcție de rangul fiecăruia. Pe prima treaptă a soclului era amenajată, relativ recent, judecând după culoarea, neatinsă de patina timpului, a elementelor decorative, o platformă pe care era pus scaunul Regentului. Între el și primele rânduri ale auditoriului era un spațiu de vreo treizeci de pași, ocupat de un cordon al Păzitorilor, în ținută de paradă.

Bătaia tobelor anunță începerea festivităților. Audiența se ridică în picioare la intrarea lui Rast. Regentul, învești mântat într-o uniformă roșie cu epoleți aurii și eghileți strălucitori, croită special pentru această ocazie, se duse țanțoș la locul său. Rămase în picioare, privind superior peste cei adunați la picioarele sale.

Liniștea fu spartă de tonul baritonal al Vorbitorului Curții:

— Majestatea Sa, împărăteasa Lana I!

Jilțul Șarpelui apăru răsărind încet din interiorul piramidei. Lama purta o rochie lungă, vișinie, iar la gât, într-o montură încastrată în corpul ei, strălucea nestematele salbei Colivia Sufletelor. În lumina refractată prin vitraliile înalte, coroana lui Nimrod I sclipea pe fruntea suveranei aidoma unei diademe înstelate.

Rast adresă, în numele său și al împărătesei, cuvintele protocolare de bun venit, apoi adăugă:

— Un dușman feroce bate la porțile Denului. Supraviețuirea civilizației umane însăși va depinde de vitejia și priceperea războinicilor noștri. Oamenii pe care îi voi propune în…

— Regentule Rast, dacă nu mă înșel, protocolul prevede, înainte de toate, discursul suveranului.

Vocea împărătesei răsună sub cupola Templului, surprinzător de limpede și autoritar.

Cuvintele împărătesei loviră ca un fulger căzut din senin, direct în inima lui Rast. Surprins, rămase fără grai, iar auditoriul, după o clipă de liniște mormântală, începu să se foiască și să susotească.

— Fie-mi cu iertare, Majestate, emoțiile m-au copleșit! replică Rast, vizibil iritat.

— Aflându-ne într-o situație extrem de dificilă – continuă Lana, fără să-i răspundă Regentului – consider că a sosit vremea să mă implic mai mult în luarea deciziilor importante. În consecință, începând de astăzi, regența se suspendă.

Un vacarm generalizat cuprinse incinta. Oamenii săriseră ca arși din scaune, urlând unii la alții, încercând să afle ce se întâmplă. În învălmășeala creată, Rast țâșni neobservat către tronul din vârful piramidei, urcând treptele câte două.

— Oprește-te!

Porunca împărătesei readuse liniștea.

Rast încremeni, nereușind să se împotrivească vocii.

— Cum îți permiți să te apropii de Jilțul Șarpelui fără acceptul meu?

— Majestate, starea dumneavoastră de sănătate este precară. Mintea vă este începoșată.

Rast reluă ascensiunea. Cei prezenți urmăreau scena cu sufletul la gură. Pașii lui, șovăielnici la început, căpătară fermitate odată cu diminuarea distanței dintre el și suverană. Ajunse la mai puțin de douăzeci de trepte de Lana, când sesiză o strălucire ciudată a colierului purtat de împărătească. Lumina reflectată de bijuterie îl orbi preț de o fracțiune de secundă, iar prințul se împiedică, rostogolindu-se în jos ca un bolovan din vârful muntelui. Corpul lui se opri cu o trosnitură surdă la picioarele Păzitorilor din cordonul de protecție. Aceștia rămaseră neclintiți precum statuile. Spre uimirea tuturor, Rast găsi forța de a se ridica în capul oaselor.

— Puneți mâna pe ea! urlă din toți rărunchii.

Ordinul însă nu produse niciun efect asupra Păzitorilor. Regentul se întoarse furios către tribună și răcni:

— Arestați-o, vă ordon!

Dinspre piață năvăli un puhoi de oameni înveliți în mantii lungi de piele, care se răspândiră de jur-împrejurul Sălii Tronului.

— Să vină Garda! urlă din nou Rast.

— Stați! se auzi o voce.

Din mulțime apăru ambasadorul Nara Simha.

— Numai împărăteasa Lana I e în măsură să poruncească armatei.

— Cărei armate, neghiobule? Eu sunt comandantul suprem!

— Nu mai ești!»

Nara indică, cu o mișcare largă a brațului, oamenii în mantii. Indivizii își scoaseră pelerinele, rămânând în uniformele militare din perioada domniei lui Duan al XIV-lea. Ferdarul Tixt Nalmad ieși dintre ei, purtându-și la vedere saurray-ul. Se apropie de Rast, proptindu-i lama armei în gât.

— Nu, bătrâne Tixt – interveni Lana – viața tatălui meu și suferințele pricinuite poporului mă îndreptățesc să cer pedeapsa Taurului de Foc.

Auditoriul, luat pe nepregătite, scăpă un oftat prelung, câteva persoane, mai slabe de înger, leșinară. Apoi, sala încremeni într-o liniște glacială.

52

După întâmplările din Templu, conducerea armatei krottaniene îi fu încredințată ferdarului Tixt, a cărui primă dispoziție prevăzu redarea statutului de unitate de elită de protecție și pază a suveranei Păzitorilor, care, până în acel moment, îndepliniseră exclusiv sarcini protocolare. Ambasadorul Nara, păstrându-și ascunsă adevărata identitate, își oferi sprijinul în reorganizarea structurilor militare și curățarea lor de elemente neloiale. În așteptarea executării sentinței, Rast fusese încarcerat într-una din celulele din subsolul Citadelei Patriarhale.

În seara aceleiași zile, Lana îi adresă ambasadorului Simha rugămintea de a-i face o vizită. Nara acceptă cu bucurie, sperând să-și încheie, în sfârșit, sarcina diplomatică.

— Îți mulțumesc! Spune-mi cum aș putea să te recompensez pentru efortul tău – zise Lana.

— Nu e nevoie. Oricum, nu cred că voi reuși vreodată să-mi iert că am permis să ajungi în această situație.

— Aren…

— Aren nu mai este, acum sunt Nara, însă te voi iubi mereu ca pe o soră.

— Ai tot dreptul să revendici tronul. Ți-l voi ceda cu bucurie.

Lordul Simha citi în imperceptibilele inflexiuni ale vocii Lanei tâlcul ascuns al cuvintelor. Împărăteasa voia să se convingă asupra intențiilor lui.

— Mi-au ajuns intrigile, comploturile și crimele. Prefer liniștea.

— Atunci, ce ai vrea să faci?

— Lana, deocamdată avem un război de câștigat, iar eu sunt ceea ce sunt, ambasador al Arusei. Misiunea mea e să ofer un cadru prielnic negocierilor între lumile noastre.

Așadar, aș vrea să-ți propun o întâlnire cu Zeița. Dacă ești de acord, îmi voi trimite nava să o aducă în Den.

— Nu e nevoie să trimiți după ea.

— Nu am aceste prerogative.

— Nu cu tine vreau să discut.

— Îmi scapă ceva?

— La început nu mi-a fost nici mie foarte clar, dar astăzi, la Templu, am avut o revelație.

— O revelație?

Suverana se apropie de Nara, în tinzând mâna cu palma în sus.

— Ce vrei de la mine?

— O vreau pe Zeiță.

— N-ai înțeles – zise Nara, zâmbind – nu ți-o pot pune în palmă. Te rog, nu încerca să mă faci să-mi încalc cuvântul dat la plecare spre Krottan. Am venit să pun temelia unei alianțe, nu să trădez pe cineva.

— Nu, tu nu înțelegi, tontule! cuvintele fură rostite pe un ton drăgălaș. Vreau piatra de la gâtul tău.

Nara scoase pandantivul din ametist peste cămașă.

— La asta te referi?

— Da.

— Îmi pare rău, Lana, ți-aș da-o cu bucurie, doar că viața mea depinde de ea, la propriu. Nu e o simplă bijuterie, e…

— Zeița!

Ochii bulbucați și gura întredeschisă a lui Nara îl făceau să pară ușor caraghios.

— Vrei să spui că…

— Da! Fii fără grijă, nu-ți va face niciun rău. Colivia Sufletelor are capacitatea de a stăpâni mim-cristalele și de a permite omului să le utilizeze calitățile fără a se expune pericolului de a cădea sub controlul lor.

Nara desprinse șovăielnic pandantivul și-l întinse surorii sale. Lana luă piatra și o atinse de salba ei. La trei degete sub cea mai mare dintre cele cinci nestemate ale colierului, încastrată în manubriul stemal al fetei, se formă un locaș în care se cuibări noua gemă, devenind parte a corpului suveranei.

— Ce-a fost asta?!

— La prima întâlnire, de la Templu, am trăit o senzație stranie. Deși te credeam mort de mult, iar persoana din fața mea nu semăna deloc cu tine, am știut că ești tu. Apoi, când ne-am întâlnit în Grădina Măslinilor, ți-am auzit gândurile de parcă ar fi fost ale mele, am simțit fiecare pas și mișcare a ta ca și cum ar fi fost ale trupului meu. Însă abia azi-dimineață, în Sala Tronului, am priceput ce se întâmplă. Piatra pe care o aveai asupra ta interacționa cu pietrele din colierul meu. Nestematele din Colivia Sufletelor nu sunt altceva decât mim-cristale. Însă forța lor este mult diminuată din cauza faptului că sunt ferecate într-o montură realizată din lama unui saurray.

— Adică acum ești Zeița?

— Nu, nu sunt, dar dețin puterile și amintirile ei.

— Perfect, înseamnă că îți amintești că îmi datorezi ceva.

— Așa este, Jo va sosi în curând, cu arusienii.

53

Execuțiile trădătorilor Coroanei erau evenimente savurate din plin de mulțime și umpleau până la refuz platoul din fața Templului din Den, locul de îndeplinire a pedepsei. Știrea condamnării prințului se răspândi fulgerător prin Imperiu. Desigur, pentru unii, aflați în grațiile sale, nu era o veste tocmai bună, însă gloata exulta de fericire. Era acea bucurie de a vedea un sus-pus prăbușindu-se. Așa se face că atunci când Rast fu adus la locul execuției, tras cu un lanț legat de jugul de fier din jurul gâtului său, vulgul se dezlănțui înjurându-l, scuipându-l și aruncând cu excremente în el.

*

Din postura de semizeu afișată de fostul regent nu mai rămăsese nimic. Devenise un simplu muritor, de fapt, mai muritor decât oricare dintre cei aflați în piață, fiindcă sfârșitul lui era aproape, foarte aproape. Acuzatul era încă îmbrăcat în uniforma sa, numai că, în noua sa ipostază,

aducea cu un costum de clovn – viu colorat și zdrențuit.

Împărăteasa Lana privea spectacolul din balconul Templului. Îi avea alături pe fiul ei, Bald, un copil bucălat, blond cu ochi albaștri, și pe Tixt Nalmad, comandantul armatei. Deși visase la ziua vendetei, acum, când ea sosise, nu i se părea atât de eliberatoare precum sperase să fie. Amintirile suferințelor îndurate după moartea tatălui ei, împăratul Duan cel Luminat, n-aveau să dispară odată cu cel ce le provocase. Nici măcar nu-și mai dorea ca Rast să fie executat. Pentru el era o pedeapsă mult prea blândă. Insă decizia se impunea nu ca parte a unei răzbunări, ci ca regulă a jocului puterii. Activitate pe care, de acum înainte, trebuia să o practice cu măiestrie. Condamnarea urma să fie o dovadă a fermității sale, o atenționare către cei cărora le-ar trece prin minte să râvnească vreodată la locul ei.

Execuția, în sine, nu era una spectaculoasă, în schimb avea un impact emoțional intens. În general, pedeapsa Taurului de Foc era folosită ca metodă de tortură, dar, dacă timpul petrecut de condamnat în dispozitiv se prelungea, acesta sfârșea în chinuri groaznice. Procedura presupunea introducerea victimei într-un taur făurit din bronz, printr-o ușiță din abdomenul animalului. Sub artefact se aprindea un foc ce încingea metalul până ce persoana dinăuntru era prăjită de vie. Taurul era prevăzut cu două orificii în dreptul nărilor, care propagau miros de carne arsă și făceau ca urletele condamnatului să sune aidoma unor răgete…

Partea a IV-a

Vehiculul se înalță uertiginos la cer, în răgetele gloatei posedate, Ferdarul introduse coordonatele crucișătorului Kentaur, disimulat în centura de asteroizi a sistemului, și se lăsă pe spate răsunând ușurat.

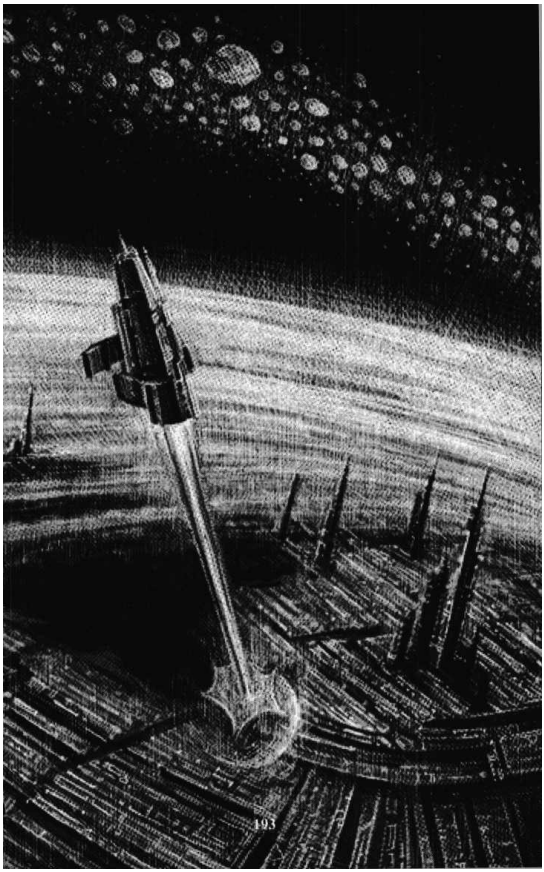

Capitolul X
Înapoi pe Zalusa

54

Atacul Umblătorilor pe Krottan începuse sub forma unei ploi de meteoriți peste regiunile dens populate ale planetei. Defensiva aero-spațială încerca din răsputeri să diminueze pagubele, distrugând cât mai multe pietre care pătrundeau în atmosferă. Întreaga armata imperială era comasată în

câteva puncte strategice, pregătite anume pentru a rezista asalturilor inamice. Așa cum se dovedise în luptele precedente, singurele arme folositoare în acest război erau cele cu mecanisme mecanice. Orice instrument electronic devenea inutil în preajma hoardelor invadatoare.

Orașele planetei-capitală a Imperiului, lăsate fără apărare, cădeau unul după altul. Lațul se strângea imperturbabil în jurul ultimul bastion al umanității, cetatea de scaun a Șarpelui încoronat.

Proiecția holografică a galaxiei umplea spațiul deasupra mesei rotunde de la baza piramidei din mijlocul Sălii Tronului. În jurul ei, vizibil afectați de oboseală, se aflau împărăteasa Lana, ambasadorul Nara Simha, ca reprezentant al Arusei, ferdarul Tixt Nalmad, în calitate de comandant al armatei imperiale, și Iggo Zarek, președintele Noufedului. Pe harta tridimensională, acoperind nouă zecimi din teritoriu, erau evidențiate, cu roșu, sectoarele controlate de Umblători. Cealaltă zecime era luminată în verde și reprezenta Galaxia Liberă. Imaginea proiectată aducea cu o sepie stacojie ale cărei tentacule se încolăciseră în jurul unui peștișor verde.

— Atacul declanșat de Umblători e extrem de violent, vor să termine cu noi – zise Nara, cu o oarecare resemnare în glas. În două zile vor fi la porțile Denului.

— Vom muri luptând! veni replica lui Tixt.

— Bătrâne Tixt, asta se va întâmpla oricum, indiferent dacă luptăm sau așteptăm aici – zise Iggo. Cele câteva mii de războinici de pe metereze nu vor fi în stare să țină piept hoardelor de zombi ce se apropie. Doar că eu n-aș vrea să renunț așa ușor la viață.»»

— Ai vreun plan? Ni-l poți mărturisi și nouă? se arăta interesată Lana.

— Aș propune o fugă sănătoasă.

— Pe bune? făcu Nara, pe un ton încărcat de sarcasm. Și unde ai vrea s-o ștergi?

— Tinere, nu despre unde vorbeam, ci despre când. În subsolul Templului au fost depozitate trei nave Ou+. Au fost trimise pe Krottan la solicitarea lui Rast.

— Ce e o navă Ou+? întrebă împărăteasa.

— O variantă îmbunătățită a unui vehicul experimental al cercetătorilor noștri, capabil să străpungă bariera temporală și…

— Vrei să spui că poate călători în viitor? îl repezi ferdarul.

— … și în trecut.

— Și de ce nu ne-ai spus până acum de ea? nu-și ascunse iritarea Nara.

— Nu luasem în calcul posibilitatea, căci are un imens inconvenient. Excursia e realizabilă unidirecțional, adică am avea bilet doar dus.

— În cazul ăsta, mai avem o șansă – vocea Lanei răsună plină de speranță. Ne-am putea întoarce în timp pentru a rezolva problema din prezent.

— Stai puțin! O intervenție în trecut comportă riscul unor repercusiuni nefaste asupra prezentului – se îngrijoră Nara.

— E periculoasă în cazul în care nu-ți dorești să schimbi actualitatea, or, noi tocmai asta vrem – zise Lana. Este evident că în universul nostru oamenii au pierdut lupta cu Umblătorii.

La auzul cuvintelor împărătesei, ceilalți amuțiră. Deși le venea greu să accepte, părea singura soluție fiabilă.

— În regulă, să presupunem că vrem s-o facem – sparse Tixt liniștea – avem câteva necunoscute. Cine merge, încotro merge și ce naiba face acolo?

— La partea cu ce face acolo – zise Iggo – am eu un răspuns. Nava este echipată cu o variantă îmbunătățită a crono-bombei, pe care noi am numit-o Singularitate. Am ajustat dispozitivul după ce am făcut o serie de investigații unui Umblător extras de pe Uhuula.

— De pe Uhuula? își arătă nedumerirea Tixt. Ce dracu’ căuta Federația acolo?

— E o poveste lungă și nu cred că e cazul să o depănăm acum. Oricum, să spunem că noul model poate declanșa o reacție în lanț care să afecteze toți Umblătorii. Pe scurt, va extrage energia din mim-cristale, transformându-le în

simple pietre. Dar, pentru a avea efect maxim, trebuie pus în centrul lor de comandă, în creierul care-i coordonează. Problema e că nu știm unde se află.

— Știm! zise Lana.»

Toți ochii se întoarseră spre ea.

— Știm? întrebă Nara.

— Iggo, noua ta armă arată ca o sferă cu diametrul de două palme?

— Da, ai văzut-o?

— Unele mistere vor rămâne, deocamdată, mistere. Am însă o întrebare: invenția voastră i-ar apărea, unui observator întâmplător din acel prezent, ca o gaură în spațiu?

— Sincer, habar n-am. Teoretic, o Singularitate ar putea produce o astfel de anomalie a continuumului spatiotemporal.

Căutătura Lanei o întâlni pe a lui Nara. Amândoi își amintiră de fenomenul descoperit în timpul fugii de pe Zalusa, în subsolul localului Porcul Șchiop.

— Luând în considerare recentele dezvăluiri, există numai trei persoane în stare să îndeplinească această misiune. Ambasadorul Simha, prietena sa, Jo, și eu.

— Majestate – interveni Nara – voi accepta cu bucurie sarcina de a duce dispozitivul pe Zalusa, cu condiția să-i îngăduiți iubitei mele să mă însoțească.

55

Josephine, îmbrăcată simplu, într-o pereche de pantaloni albaștri și o bluză galbenă cu imprimeu floral, coborî din naveta care tocmai asolizase pe cosmodromul central din Den. Atitudinea ei rezervată și ușor confuză contrasta puternic cu exuberanța partenerului ei. Anii de izolare lăsaseră, fără îndoială, urme adânci, însă Nara avea convingerea că odată cu trecerea timpului rănile se vor vindeca.

Cum ajunse lângă Jo, bărbatul o îmbrățișă și-și materializă jinduirea cu un sărut pasional.

— Am reușit! zise într-un final.

Printre lacrimi cristaline, femeia strecură un zâmbet. Acel surâs strengăresc inconfundabil, căruia îi căzuse pradă Aren.

— Aș vrea să-ți spun atâtea, dar nu-mi găsesc cuvintele… Te iubesc!

— Și eu te iubesc! răspunse Josephine.

Rămaseră îndelung tăcuți și nemișcați, aidoma unei sculpturi a iubirii eterne.

De la cosmodrom, merseră la Templu, unde îi aștepta nava Ou+, care, după o scurtă escală pentru amplasarea Singularității, avea să-i ducă în colțul lor de rai, unde, în sfârșit, aveau să își trăiască nestingheriți dragostea.

56

Hoardele invadatoare își făcură apariția la orizont. De pe marea agitată se apropiau vase de luptă, pe punțile cărora se puteau observa făpturi hidoase agitându-și tentaculele.

Apărătorii cetății, aflați pe metereze, remarcară un nou tip de Umblător. Pe alocuri, în puhoiul de zombi care se scurgea spre capitală, se distingeau creaturi gigantice, depășind de cinci ori înălțimea indivizilor de statură umană. Deși distanța și luminozitatea nu permiteau deslușirea prea multor detalii, uriașele creaturi păreau închegate prin contopirea mai multor Umblători. Giganții aveau opt brațe puternice care se învârteau ca o elice, eliberând un vâjâit asurzitor, iar în loc de cap aveau două bile incandescente, suprapuse.

Împărăteasa, secondată de ferdarul Tixt Nalmad, iscodea, printre crenelurile Denului, oastea invadatoare. Chipurile lor erau calme, fără a lăsa să răzbată vreun semn al frământărilor lăuntrice.

— Soarta noastră e în mâinile lui Aren.

— Nara, bătrâne Tixt, pe Aren l-am pierdut pe Zalusa.

— Aveți dreptate, Majestate, îmi e greu să mă obișnuiesc.

Clipele se scurgeau precum mierea, lent și lipicios. Trei

sferturi din discul solar se ascunseră după linia orizontului. Ultimele raze, din ceea ce putea fi cel din urmă apus privit vreodată de o ființă umană, mângâiau vârfurile clădirilor înalte ale capitalei imperiale. Hoardele se apropiaseră la numai câteva sute de pași de porțile orașului și se opriră ca și cum ar fi așteptat un ordin.

Un răget prelung, parcă venit din străfundurile iadului, declanșă atacul. Creaturile se aruncară în luptă, fluturându-și tentaculele deasupra capetelor. Giganții prinseră a-și învârti brațele cu viteză, culegând din jurul lor Umblători și lansându-i către zidurile Denului.

Ferdarul Tixt ordonă foc de voie. Lans-torpilele începură să sfârtece corpurile zombilor din primele rânduri și pe ale celor care zburau spre ei. Valul de proiectile nu întrerupse înaintarea inamicului, dar îi domoli ritmul.

— Majestate, dacă aliatii ne pot ajuta cu ceva, acum ar fi momentul? șopti Tixt, de parcă s-ar fi ferit să nu-l audă cineva.

Lana aprobă dând din cap, apoi se întoarse către interiorul cetății. Din locul unde stătea putea să vadă și să fie văzută de Cei Cinci Sute de arusieni. O „armată de bestiuțe”, cum îi poreclise drăgăstos Tixt, deși era conștient de contradicția dintre imagine și forța devastatoare a acestor supraființe. Copiii se grupaseră într-un colț al platoului central, în așa fel încât să nu încurce activitatea me- dicilor care alergau printre răniții aduși în spitalul militar improvizat în piața Templului.

Niciun arusian nu avea peste șase ani, iar cei care nu se puteau deplasa singuri erau ținuți în brațe de semenii lor mai mari. Scena părea un colaj psihedelic din imagini decupate dintr-o carte pentru copii și un abator uman.

Ca la un semn, bestiuțele urcară scările ce duceau pe metereze, împrăștiindu-se pe toată lungimea fortificațiilor. Unul se alătură Lanei.

— Tixt, el e Virto – făcu prezentările împărăteasa.

— Ferdare – zise copilul – ordonă-le soldaților să-i ridice pe arusieni.

Tixt aruncă o uitătură piezișă Lanei, care se mulțumi să

încuviințeze dând ușor din cap. Ferdarul transmise ordinul către soldați, iar copiii fură săltați pe umerii luptătorilor.

Subit, creaturile din primele rânduri se opriră de parcă ar fi fost supuse unei vrăji de pietrificare. Armele krottanienilor răpăiră cadențat, sfărâmând trupurile zombilor ca pe niște bibelouri din porțelan. Insă bucuria respingerii primului atac fu efemeră. De undeva, din spatele liniei orizontului, bulgări de foc fură lansați spre Den. Se apropiau în viteză, spintecând cerul Krottanului aidoma unor lănci învăpăiate.

57

Nava Ou+ se așeză lin ca un fulg pe cosmodromul coloniei miniere Zalusa. Era iarnă și în pofida faptului că era amiază, conform orei locale, plafonul gros de nori crea atmosfera unui amurg târziu.

— Ce ne-a determinat să punem Cubul în subsolul Porcului Șchiop? spuse Jo, verificând o diagramă temporală pe ecranul din fața sa. Amândoi știm că Umblătorii provin de pe Tertius.

— Și eu mă întreb – răspunse Nara, preocupat să introducă o serie de comenzi în computerul navei. Totuși, mim-cristalele de pe Tertius n-au nicio vină, mutația ce a dus la apariția zombilor agresivi s-a produs pe Zalusa. Așadar, cauza e aici.

— S-ar putea să ai dreptate. Am o curiozitate, de ce savan- ții Federației n-au programat dispozitivul să se activeze înaintea atacului Umblătorilor pe Krottan sau chiar înaintea Bătăliei Zalusei. Am fi terminat totul înainte să înceapă?

— Este vorba despre ceva numit paradox temporal. Mi-au prezentat niște calcule extrem de complicate, explicându-mi că Singularitatea nu-și poate produce efectele mai devreme, pe axa timpului, față de momentul în care a părăsit firul temporal ca să se întoarcă în trecut.

— Va funcționa?

Jo veni în spatele lui Nara și începu să-i maseze ușor

umerii și mușchii cefei.

— Nu știm și nu cred că vom afla vreodată. Personal, nici nu-mi pasă. După ce montăm bomba, îndeplinind ultima sarcină pentru omenirea din viitor, rămâne să găsim un loc frumos și liniștit unde să ne petrecem restul vieții.

— Crezi că arma îi va afecta și pe arusieni?

— Mi-au spus că nu, dar cunoscându-i pe oameni, imediat ce vor termina cu Umblătorii, vor identifica o cale să scape și de ei.

Jo trecu în fața bărbatului, îndepărtându-se câțiva pași. Mici steluțe îi sclipiră jucăuș în colțul ochilor, apoi se prelinseră pe obraz. Bărbatul avu impresia că admiră chipul unui înger, al unei ființe de o sensibilitate aparte, a cărei existență putea fi periclitată de o simplă adiere. Era ceva în această imagine care îi stârnea pornirile carnale. Bătăile inimii i se accelerară, respirația deveni sacadată, venele zvâcniră de parcă s-ar fi conectat la un izvor de energie.

Jo porni încet, parcă plutind, către el. I se așeză în poală și se aplecă, cu gura întredeschisă, pregătită să-i ofere un sărut pasional. Însă degetele grațioase, care până atunci dezmierdaseră cu mângâieri catifelate liniile ferme ale feței lui Nara, se încleștară, cu o forță nefirească, imobilizându-i capul. Femeia răsuci brusc gâtul tânărului. Se auzi un pârâit scurt.

Jo se ridică în picioare. Împinse corpul inert al partenerului într-o parte, iar acesta se prăvăli cu pieptul la podea și fața spre tavan, într-o poziție nefirească.

Sclerotica femeii se coloră în negru, iar buzele i se arcuiră într-un surâs insipid. Se întoarse impasibilă și, luând cu ea Singularitatea, părăsi cabina navei.

58

Josephine se uita distant la mostrele de sol așezate pe pupitrul din fața sa, în recipiente ermetice cu câmp anti-gravitațional. Era una din acele zile când nu ai chef de nimic, când tot ce vrei e să fii lăsat în pace.

— Betty m-a rugat să-ți spun că are nevoie de ajutorul

tău, e ceva legat de noile perdele pe care și le-a cumpărat. Ne-am bucura dacă ai trece diseară pe la noi.

— Bine, David! Voi încerca!

— Sincer, ar fi bine să o faci, mă cicăleste de ceva vreme să te aduc și știi cum e ea când își pune ceva în cap. Te rog, fie-ți milă de un om bătrân și bolnav – încheie David, cu un zâmbet larg.

— Mulțumesc, dar nu prea sunt în apele mele.

— Păi, văd. Dar dacă tot ai adus vorba, ce s-a întâmplat?

— Nu sunt foarte sigură, azi-noapte n-am dormit bine. Am avut niște coșmaruri înfiorătoare.

— Am citit un articol pe undeva, că, în vremuri de demult, când oamenii trăiau pe o singură planetă, exista o știință care se ocupa de interpretarea viselor. Cercetătorii din acest domeniu susțineau că visele sunt mesaje din trecut, viitor sau de departe.

— Exact asta simt și eu, ca și cum cineva încearcă să-mi transmită ceva.

— Despre ce e visul?

— Nu-mi amintesc multe amănunte, doar că e legat de o călătorie pe Tertius. Se face că eu, dar nu eu de acum, ci o variantă a mea din viitor, mă avertizez despre un dezastru apocaliptic pe care îl pot împiedica.

— Hm, foarte ciudat.

— Asta spuneam și eu.

— Cu atât mai mult cu cât de dimineață am primit un ordin de la Corporație să întreprindem o misiune pe Tertius, iar linia de finanțare a misiunii a și fost aprobată. Iată! — zise David, deschizând o hologramă cu mai multe grafice, deasupra pupitrului său de lucru.

59

Intrarea lui Jo pe ușa localului Porcul Șchiop nu rămase neobservată. Mersul ei grațios de felină și chipul ei cast stârniră imaginația asistenței masculine.

Jo se apropie de bar:

— Bună ziua, don’soară! Poftiți, luati loc – zise barma-

nul, oprindu-se din spălarea unui pahar și indicând scaunul cu picior înalt din fața tejghelei. Cu ce vă servesc?

— Bună ziua! Eu sunt Josephine, am înțeles că mă poți ajuta să găsesc o navă care să mă ducă pe Salno-Tertius. Cunoști pe cineva?

Capitolul XI
Pe coridoarele timpului

60

Eșecul suferit pe Krottan reprezentase dispariția milenarului Imperiu al Șarpelui încoronat. Fusese o grea lovitură dată civilizației umane în întregul ei. Singurii supraviețuitori, exceptându-i pe cei din fermele de reproducere ale Umblătorilor, erau 3000 de krottanieni, care, împreună cu Cei Cinci Sute de aru- sieni, părăsiseră Denul la bordul crucișătorului Kentaur.

Lana abdicase în favoarea fiului ei, Bald, pornind, însoțită deferdarul Krut Seugga, garda sa de corp, și Iggo Zarek, fostul președinte al Federației, pe urmele Singularității.

61

Oul își scoase piciorușele în formă de trepied, aterizând lângă sora sa geamănă aflată pe pista cosmodromului za-lusian. Prin trapa de sub vehiculul nou-venit ieșiră Lana, Iggo și Krut.

— Ceva nu e în regulă – spuse ferdarul, semnalând ușa întredeschisă a navei lui Nara. Rămâneți aici!

Apropiindu-se, Krut îndreptă fasciculul lanternei prin crăpătura îngustă dintre obloanele glisante. Nereușind să distingă prea multe detalii, hotărî să forțeze intrarea. Își vârî degetele între volete și trase cu putere. Obloanele alunecară ușor, eliberând un scâncet metalic, apoi se blocară din nou. Totuși, spațiul se mări suficient cât să se

strecoare înăuntru, în ecluza navei.

Lana și Iggo așteptau cu sufletul la gură deznodământul incursiunii ferdarului.

— Eu mă duc după el – zise femeia.

— Mai ai un pic de răbdare, iar dacă nu se întoarce, propun să ne luăm tălpășița. Nu cred că am face față la ceva cu care nu s-a descurcat un luptător experimentat.

— Nu plecăm nicăieri!

— Locul meu nu e aici, nu-mi plac astfel de aventuri.

— Iggo, te-am luat cu noi fiindcă ești singurul care știe să piloteze Oul. Și nu te mai văicări atâta, că-mi provoci greață.

Lana porni către navă, Iggo o urmă cu pași șovăielnici. Când ajunseră în dreptul ușii, aceasta se deschise brusc, făcându-i pe cei doi să tresară speriați. Ferdarul repuse în funcțiune sistemele vehiculului.

— Majestate, vă rog, nu intrați! strigă din interior Krut.

Lana însă reacționă opus îndemnului, dând buzna în navă. Împietri, aidoma unui robot decuplat de la alimentarea cu energie, în pragul punții de comandă. Scena, ce se derula parcă cu încetinitorul, era sinistră. Ferdarul, aplecat asupra corpului lui Nara, se chinuia să-i readucă, prin smucituri bruște, capul în poziție normală, cu fața înainte.

— E mort! constată stupefiat Iggo, de undeva din spate.

— Îmi pare rău! Voiam să-l… aranjez.

Deși vizibil bulversată, femeia luptă să-și țină sub control zbuciumul lăuntric. În schimb, stomacul lui Zarek se revoltă, vărsându-și conținutul printr-un jet tumultuos.

Lana se apropie de cadavru.

— Aștept afară, zise Krut, adăugând: Majestate, vă reamintesc că suntem într-o misiune contracronometru.

Lana își ridică chipul spre ferdar, radiind revelator.

— Cheamă-l pe Iggo!

Krut ieși în grabă și reveni însoțit de Zarek.

— Iggo, ne vom întoarce în timp să-l salvăm pe Nara. Programează saltul!

— Hm, e o chestiune…

— Nu mă interesează. Vreau să o faci!

— Degeaba insiști, nu vom fi altceva decât martori oculari la o crimă, ceea ce ne e la îndemână și acum, vizionând înregistrările sistemului de securitate al navei.

Iggo apăsă câteva taste de pe consola principală.

— Omorul s-a produs la zece ore de la plecarea din Den, iar noi nu avem posibilitatea de a interfera cu evenimentele consumate deja. Așa cum cei din trecut nu ne pot influenta acțiunile, nici noi nu suntem în măsură să înrâu- rim contemporaneitatea vizitată. Efectele oricărei imixtiuni se vor manifesta după inițierea călătoriei noastre. Tehnologia de care dispunem ne permite să fim observatori ai universului ancestral, dar, în ciuda tendinței ambelor realități de a se suprapune perfect la infinit, rămânem imperceptibili pentru locuitorii acelei lumi, excepție făcând, pesemne, distorsiunile provocate de Singularitate.

— Pe mine m-ai pierdut – zise Krut.

— Imaginați-vă că am descompune dimensiunea temporală a continuumului pe două axe – Axa Timpului Standard și Axa Timpului Relativ, cea din urmă existând în raport de condiționalitate cu prima. Conform ipotezei, când Nara s-a desprins de pe Axa Standard pentru a se întoarce în trecut, a făcut-o deplasându-se pe Axa Relativă, timpul său curgând în continuare pe cea Standard. Așadar, având în vedere că decesul lui a survenit la zece ore de la părăsirea Krottanului, iar saltul nostru a avut loc, pe Axa Timpului Standard, la o zi după tragedie, este exclusă orice probabilitate de a altera succesiunea faptelor soldate cu tragicul deznodământ.

— Adică, deoarece crima s-a petrecut, pe Axa Standard, înaintea începerii misiunii, respectiv în trecutul nostru, noi nu putem interveni? încercă să se lămurească Lana.

— Exact – confirmă Iggo. Mediul creat de nava Ou este o extensie a continuumului spațio-temporal, într-un anumit punct al Axei Standard.

— Iggo, lasă căcaturile astea, mie să-mi spui dacă poți să ne duci să-l salvăm pe Nara.

— Din păcate, răspunsul, simplificat pe înțelesul tău,

Krut, este nu.

Lana se așează în genunchi lângă leșul întins pe podeaua navei. Își desfăcu, din Colivia Sufletelor, colierul pe care-l purta încastrat în jurul gâtului, nestemata primită de la fratele său, pe Krottan, și o așeză pe fruntea bărbatului. Cristalul se infiltra în cutia cranianã, iar pleoapele lui Nara se deschiseră, dezvăluindu-i ochii complet negri.

62

Nara se holba absent la peretele alb din fața sa. Ușoarele mișcări ritmice ale toracelui său reprezentau unica dovadă că e viu.

— Chiar nu-și amintește nimic? întrebă Iggo, urmărind scena alături de Krut și Lana, pe monitorul principal al punții de comandă.

— Probabil că undeva, în adâncul creierului său, există frânturi de amintiri – spera Lana. Oricum, te rog să rămâi aici să-l supraveghezi, eu și Krut vom încerca să dăm de Jo.

— Vă propun să începeți de la Porcul Șchiop. Verificați dacă Singularitatea a fost amplasată.

Înainte de plecare, ex-împărăteasa renunță la hainele elegante, optând pentru uniforma militară, o ținută mai adecvată noilor împrejurări, iar Krut se înarmă până în dinți, ca și cum s-ar fi pregătit să ia cu asalt colonia.

Amurgul mâlos care se încolăcea în jurul clădirilor colțuroase, în stil neo-colonial[21], de pe Zalusa, și străzile pustii, slab iluminate, creau impresia unui loc neprimitor. Oricum, nimeni, niciodată nu privise Orașul Nou ca pe o posibilă destinație turistică. Majoritatea celor care se hazardau în acest colț al galaxiei erau mânați de cu totul alte interese, deseori divergente cu ale băștinașilor. Aspect care făcea ca zalusienii să nu fie extrem de ospitalieri cu străinii.

Lana și Krut străbătură drumul până la localul Porcul

21 Stil arhitectonic caracterizat prin linii drepte și unghiuri ascuțite, în care erau construite așezările de pe lumile noi ale Federației.

Șchiop în jumătate de oră. De la intrare, fură izbiți de agi-

Colivia sufletelor Boris Velimirovici tația specifică bodegilor coloniale, însă, așa cum era de așteptat conform principiilor călătoriei temporale, pentru persoanele aflate în acel prezent, ei erau inexistenți.

— Krut, acolo e baia – zise Lana, indicând din cap direcția.

Cum ajunseră în toaletă, începură să bată din loc în loc cu călcâiele în podea. De sub gresie răzbătu sunet de gol. Krut se lăsă în genunchi și pipăi rosturile plăcilor. Apoi își înfipse saurray-ul sub una dintre ele, o ridică de colț și o împinse în lături. Dacă cineva i-ar fi surprins, n-ar fi observat nimic suspect, căci deplasarea plăcii de gresie ar fi fost sesizată doar de indivizi din același prezent cu cei doi. Lana, ignorând mirosul pestilențial ce emana de jos, vârî capul prin chepeng. Aprinse lanterna și-i îndreptă fasciculul către locul unde Aren zărise anomalia continuumului în timpul evadării din fermă.

— Trebuie să o găsim pe Jo – zise Lana, punând capacul la loc.

— Ce s-a întâmplat?

— Singularitatea nu e aici.

63

Iggo scoase patru caserole de mâncare din lada cu alimente. Își opri una, apoi le întinse pe celelalte Lanei, lui Krut și lui Nara.

— Ți-am zis, nu era nimic acolo, lipsea chiar și distorsiunea – zise Lana, desfăcându-și pachețelul.

— Înseamnă că Jo n-a instalat dispozitivul, iar Trecutul Relativ a fost rescris.

— Rescris?

— N-am găsit altă analogie. Știu că sună complicat, dar gândește-te la dimensiunea timp ca la un mediu de stocare liniară a informației. Tot ce se petrece în univers se imprimă pe Axa Standard. Există, însă, încă un aspect important legat de salturile temporale – Rescrierea.

Inchipuie-ți că realizezi o sculptură într-un mediu virtual, poți salva progresul și reveni la ea, tu sau altcineva, pentru a-i aduce modificări, rescrieri, de câte ori vrei, până în clipa în care opera a fost materializată. Odată ce obiectul a luat ființă, nimeni nu mai poate schimba nimic. Fazei concretizării actului artistic, în călătoriile temporale, îi corespunde apariția pe Axa Timpului Standard.

— Și acum ce facem? J

— Trebuie să recuperăm Singularitatea neîntârziat, timpul curge în defavoarea noastră – accentuă ferm Iggo.

— Timpul standard – îl persiflă Krut.

— Este cel care contează – se aprinse Iggo. Dacă nu activăm dispozitivul, oamenii n-au nicio șansă împotriva hoardelor zalusiene.

— Tertius – zise Nara, cu o atitudine mai apropiată oamenilor decât a zombilor.

Lana punea naturalețea comportamentului fratelui său pe seama faptului că fusese implantat cu un cristal care intrase în contact cu Colivia Sufletelor. Oricum, singura abatere vizibilă de la normalitatea umană a lui Nara era negreala albului ochilor.

— Ce e cu Tertius? întrebă Iggo.

— Jo va fi acolo.

64

Lăcașul, un complex rezidențial din subsolul domului central al Arusei, era destinat ședințelor de meditație și socializării copiilor Zeiței. Noii locuitori, oamenii salvați din ghearele Umblătorilor, considerau edificiul un loc sacru, dar de care preferau să se țină la distanță. Teama lor își trăgea seva din misticismul care-i aureola pe Cei Cinci Sute. Singurii non-arusieni ce se încumetau să treacă pragul facilității erau împăratul Bald și Păzitorul său, ferdarul Tixt Nalmad.

Primul Născut, aflat în zona de socializare a Lăcașului, savura măiestria cu care Kal înfășură, prin puterea minții, o coardă dimensională în jurul unei membrane extraver-

siene. Virto era fascinat deopotrivă de forța creatoare și cea nimicitoare cu care era înzestrată sora sa. În funcție de I dispoziția sa, Kal putea plăsmui opere înălțătoare ori descătușa urgii pustiitoare. Nimeni, nici măcar ea, nu putea struni aceste porniri. Ele existau, pur și simplu.

Puștoaica finaliză lucrarea, apoi se depărtă de capodoperă, privind-o mulțumită.

— Superb, un minivers cu o infinitate de dimensiuni – îi transmise telepatic *Virto.*

— Virto, trebuie urgentată amenajarea noilor domuri. Necesarul spațiilor de locuit, de apă, hrană și aer crește necontenit.

De regulă, comunicarea între copiii arusieni se producea prin schimbul informațiilor la nivel mental, numai arareori, când la discuții asistau ființe umane, era uzitată vorbirea convențională.

— Voi vorbi cu Bald după ce revin din misiune.

— O nouă misiune? Au fost trei în ultimele două săptămâni.

— Deocamdată, sabotajul este singura noastră strategie.

— Cred că risipim prea multă energie într-o luptă sortită eșecului.

— Kal, lasă războiul în seama mea, tu vezi-ți de coordonarea echipelor de construcții.

— Asta încerc să fac, doar că nu țin pasul cu tine. Nu termin bine un dom, că tu îl și umpli. Cum ar fi să nu mai aduci oamenii pe Arusa? Găsește o altă modalitate de a scăpa de trupuri.

— Nu despre asta e vorba, uiți că Mama ne-a cerut să salvăm umanitatea, nu să o distrugem, iar în ciuda dezacordurilor mele cu ea, cred că aici are dreptate.

— Ea nu se va mai întoarce niciodată, obisnuieste-te cu ideea.

— Se va întoarce.

— Of! of! of! Câtă sensibilitate, aproape că ți-au dat lacrimile – zise sarcastic Kal. *Unde mergeți acum?*

— Tixt a recomandat un raid pe Uhuula. Vrea să

recuperăm Cubul de Gheată dezactivat de Umblători. Ferdarul crede că-l poate integra într-un sistem defensiv menit să ne protejeze în eventualitatea unui atac asupra Arusei.

— *Îl iei pe Tixt cu tine?* zise Kal, a cărei atenție fusese distrasă de o întâmplare din afara incintei.

Discuția celor doi fu întreruptă de intrarea lui Tixt.

— Ce faceți, bestiuțelor?

Scoasă din context, remarca ferdarului ar fi trecut drept o drăgălășenie între un bunic și nepoții săi, însă arusienii, exceptând trupurile firave, n-aveau nimic în comun cu odraslele oamenilor.

— Tixt, ești pregătit de plecare? se interesă Virto, ignorând întrebările inițiale.

— Da.

— Atunci, să mergem.

Arusianul, înclinându-se în semn de salut către Kal, care, în tot acest timp, ignorase prezența ferdarului, porni spre ieșire.

— La revedere, don’șoară! zise Tixt, părăsind încăperea.

65

De obicei, Virto își făcea incursiunile pe teritoriul inamic singur. Decisese astfel pentru că era prea anevoios să asigure acoperirea amprentei mentale unei echipe numeroase, iar capturarea oricărui locuitor al Arusei putea duce la dezvăluirea coordonatelor planetei. Totuși, în misiunea de recuperare a Cubului, Primul Născut hotărî să fie însoțit de Tixt deoarece, ca vechi ferdar în slujba împăratului, cunoștea pasajele secrete ale reședințelor Nimrozilor.

Fiindcă forța conjugată a mim-cristalelor ar fi putut penetra cu ușurință scutul ridicat de arusian, planul celor doi era să dea o lovitură fulger în intervalul Comuniunii Umblătorilor, când simțurile lor cu lumea exterioară erau estompate. Procesul de interconectare a mim-cristalelor, în vederea schimbului de informații, corespundea, pe Uhuula,

primelor două ore de după prânz.

Unul din sorii planetei își îți discul la orizont, când naveta se îndreptă vertiginos către marginea lizierei din nordul fostului domeniu imperial Vadun. Imediat ce asolizară, Tixt rupse câteva crengi cu care acoperi vehiculul și-l urcă pe Virto în spate, într-un hamașament ce-i oferea o largă libertate de mișcare.

Complexitatea misiunii era cu atât mai mare cu cât, ca să nu fie descoperiți, trebuiau să localizeze crono-bomba fără a utiliza aparatură electronică. Sosind la zidurile Vadunului, ferdarul dislocă un bolovan imens, ce disimula accesul în subsol. Își aprinse făclia și păși într-un tunel îngust și întunecat, al cărui tavan se afla la numai câteva palme deasupra capetelor lor. Aerul duhnea a rânced, iar pereții erau plini de igrasie. Din când în când, liniștea mormântală care-i învăluia era spartă de chițăituri asezonate cu scrâșnetul ghearelor șobolanilor. Pe alocuri, pânze de păianjen acopereau câte o trecere, semn că pasajele nu mai fuseseră de mult folosite. Deși comunicau telepatic, o făceau rar și succint, încercând să-și țină gândurile în frâu, ca să nu fie interceptate de mim-cristale.

Finalmente, după ce lăsară în urmă o sumedenie de coridoare ce se ramificau în stânga și dreapta lor, ajunseră la capătul tunelului. Peretele care le tăiase calea avea, în treimea superioară, o mică deschizătură cu gratii. Tixt îl săltă pe Virto pe umeri, ajutându-l să vadă prin fereastră curtea interioară.

Nu departe de cazanul cu fiertură, în jurul căruia trebăluiau câțiva oameni, Virto identifică piedestalul, indicat de Iggo ca loc în care ferdarul Alud Daouti amplasase crono-bomba. Soclul era răsturnat, iar dispozitivul lipsea.

— *Au mutat-o* – transmise Arusianul.

Își continuară căutarea, bătând tunelurile în lung și-n lat. De îndată ce cotiră într-un pasaj din latura estică a edificiului, corp rezervat oaspeților, în perioada imperială, dindărătul zidurilor răzbătură gemete. Tixt palpă peretele și, declanșând o pârghie silențioasă, destupă un vizor. Virto

înțelese că orificiile fuseseră special amenajate încă de la construcția castelului, cu scopul de a permite spionarea ocupanților camerelor. De partea cealaltă, zeci de oameni, femei și bărbați, majoritatea tineri, erau înghe- suiți într-o încăpere pătrată, cu latura de zece pași. Persoanele, complet dezbrăcate, viermuiau pe podea întortocheate în îmbrățișări copulatoare induse de Umblători la nivelul subconștientului.

Cei doi părăsiră pasajele secrete, pentru a scotoci prin ungherele la care nu puteau ajunge altfel. Ferdarul se opri în fața unui tablou bucolic hibernal – o căsuță, pe malul unui lac înghețat, cu coșul fumegând. Tixt întinse mâna spre rama picturii, cu intenția de a acționa sistemul disimulat al unei treceri secrete.

— *Așteaptă! Ne-au descoperit!* transmise Virto.

Un urlet terifiant străbătu Vadunul, făcând pereții să se cutremure.

66

O migrenă sâcâitoare și o foame sfâșietoare îl treziseră pe Tixt. Era lungit pe un pat inconfortabil, din scânduri, care, alături de un scaun și o masă, reprezentau singurele piese de mobilier ale unei odăi semiobscure. Cele câteva firicele de lumină ce pătrundeau prin fereastra minusculă, aflată la o înălțime la care nu putea ajunge, se înfigeau în ușa din lemn masiv de pe peretele opus.

Dinspre coridor auzea, la intervale regulate, un scârțâit. Presupuse, având în vedere că sunetul creștea în intensitate, că e vorba de un cărucior care se oprea în dreptul fiecărei camere. Pesemne era ora mesei. Curând, vizeta se deschise. O mână introduse o farfurie cu un terci și o cană cu apă, improvizată dintr-o gamelă. Ferdarul înfulecă la repezeală cele câteva linguri de mâncare, bău apa și se culcă la loc.

Zilele și nopțile se succedau într-un ritm alert. Inițial, se strădui să le țină socoteala, dar le pierdu șirul. Oricum, era atât de ametit că abia se ținea pe picioare. Prin minte îi

treceau tot felul de imagini abominabile și nu-și dădea seama dacă erau aievea sau coșmaruri. Deseori se făcea că era imobilizat cu curele late, din piele, pe o masă de operație. Tentacule lungi și ascuțite, cu mim-cristale în vârf, îi hăcuiau corpul, secătuindu-l de vlagă.

Într-una din zile constată că farfuria cu bine-cunoscu- tul terci fusese înlocuită cu o coajă de pâine. Insă, deși se hrănea mai prost, spre surprinderea sa, după fiecare masă, forțele îi reveneau tot mai mult, iar mintea i se limpezea.

Ușor recognoscibilul scârțâit al căruciorul anunță ora mesei. Tixt, mânat de curiozitate, se întinse pe podea, astfel încât să vadă prin vizetă spațiul care se întindea dincolo de pragul celulei. Când mica fantă din ușă glisă în lateral, privirea ferdarului o întâlni, preț de o fracțiune de secundă, pe a celui care servea masa. Suficient cât Tixt să se prindă că de partea cealaltă era o ființă umană, nu un Umblător. Căutătura limpede și vie a omului sugera că nu se afla sub control mental.

Luându-și farfuria și gamela, Tixt se așeză la masă, nedumerit – cine ar fi putut să se opună influenței psihice exercitate de Umblători. Mușcă din bucata de pâine și sorbi o gură de apă. Ridicând cana la gură, simți că undu- ielile metalului și zgârieturile nu erau la locul lor. Dispunerea lor i se păru stranie, ca și cum ar fi avut un anumit tipar. Realiză subit că era vorba de limbajul secret al războinicilor krottanieni. Se concentră la mesaj: „Ceea ce cauți e deasupra stelelor”. Un mesaj într-un limbaj cifrat. Nici măcar nu era sigur dacă îi era adresat. Oricum, un lucru era cert, o ființă umană biruise controlul mental al Umblătorilor.

Capitolul XII
Deasupra stelelor

67

Tertius, a treia planetă a sistemului Salno, apăru ca un punct galben-roșiatic în centrul ecranului principal al navei

Conserva de Pește. Membrii echipajului, aflați într-o misiune de prospectare a solului, finanțată de Corporația Cuppen, se adunaseră în bucătărie pentru cină.

— Șobo, fă o testare a generatoarelor de particule înainte de culcare, zise Max, proprietarul și pilotul navei, jucându-se cu furculița printre bucățile de carne aburinde din caserola sa.

— Halesc ceva și urc pe punte, răspunse morocănos Șobolanul, îndreptându-se către automatul de mâncare.

Apăsă câteva taste și așteptă să-i fie servită cina.

— Dacă vrei, te ajut și eu, se oferi copilotul, Theresa. Oricum, niciodată înaintea asolizărilor n-am somn, ca și cum subconștientul mi-ar transmite că așa urmează să mor.

— Devii enervantă, cobești întruna! Max, chiar era nevoie să iei piaza asta rea cu noi?

— O spui de parcă ar fi depins de voi. La ce datorii aveți la Șchiop, în curând veți rămâne fără tomberonul ăsta zburător.

— Le vom achita, nu te stresa tu cu asta – i-o reteză Max.

Un piuit ascuțit îl înștiința pe Șobo că își poate lua cina comandată, dar când mecanicul deschise compartimentul de servire, dădu peste o masă amorfă care emana un miros de ars.

— Băga-mi-aș… Ce e asta?

Max depuse resturile alimentare în reciclator[22], se ridică și dădu să iasă.

— N-ar fi rău să rulezi și un diagnostic al nucleului memoriei centrale. De când am plecat de pe Zalusa, am tot avut probleme la diverse sisteme, spuse Max. Apoi adăugă: A văzut-o cineva azi pe cercetătoarea noastră?

— Am auzit zgomote din cală acum un sfert de oră, o fi pe acolo, comunică Theresa.

— Hm! Mi s-a părut că era în sala de gimnastică, pe când veneam spre bucătărie, se arătă contrariat Șobo.

22 Dispozitiv cu rol de revalorificare a deșeurilor și reziduurilor.

— Conservă, localizeaz-o pe Josephine.

— Josephine Mirro se află în ca… cala… ccccabina personală.

— Ne-am dat dracu', avem un computer bâlbâit! făcu ironic Șobo.

— Mă duc să verific ce face domnișoara, decretă Max.

— E o ciudată! Cum poate cineva să stea toată ziua închis în cabină. Apropo, i-ați observat căutătura, îmi dă fiori pe șira spinării când o văd. Am o presimțire…

— Ești nebună rău, The, și mi-e că se ia. Mai bine mă car pe punte.

— Vin și eu cu tine! încercă să-l tachineze femeia.

— Evită-mă o vreme, ca să nu ți se îndeplinească presimțirile. Dacă tot te plictisești, aruncă o privire la procesoarele din cală, poate reușesc să mănânc ceva comestibil după ce-mi termin treaba.

68

Theresei nu-i plăceau depozitele, locurile tenebroase, în general. Erau tărâmul lighioanelor. Ușa liftului cu care coborî în cală se deschise scârțâind îngrozitor, lugubru. Neoanele se aprinseră, emanând o lumină albă, rece. Nervii olfactivi îi fură inundati de un iz dulce-acrisor, cauzat de epuizarea duratei de viață a filtrelor de reciclare a aerului. De fapt, întreaga navă era într-o stare deplorabilă.

The se apropie de consola din centrul încăperii și inițiе rutina de diagnosticare a stării sistemului. Așteptarea se prelungi, așa că începu să-și blesteme soarta care o adusese într-o asemenea postură. Își jurase că era ultima dată când accepta să-i mai facă un serviciu Porcului Șchiop. La întoarcere avea de gând să-i ceară să o lase să se retragă. O merita din plin, muncise pe rupte peste treizeci de ani, ca să-și recâștige libertatea. Oricum, era tot mai greu să țină pasul cu tinerele aciuate pe lângă cotețul Porcului. Trecuse de floarea vârstei, iar în afara câtorva clienți ge- rontofili, nu o mai solicita nimeni.

Șchiopul, prezentându-se ca „El Cerdo, om de afaceri

onorabil”, o cumpărase de la mama ei când abia împlinise 14 ani, în schimbul câtorva saci cu alimente și a tratameritului împotriva Morții Albastre[23], virusul care-l infectase pe fratele ei mai mic. Când o luase de pe Orana II, o colonie minieră falimentară, îi promisese că se va strădui să-i ofere o viață lipsită de griji. Numai că de îndată ce părăsiseră planeta natală, El Cerdo o dusese pe Eros, dând-o în custodia Surorilor Fericirii[24], cu scopul de a deprinde tainele subjugării sexuale. Deși, inițial, încercase să evadeze, într-un final, după o serie de corecții dure, înțelesese legile nescrise ale noului său univers.

Odată cu anii, afaceristul întrezări adevăratul potențial al fetei, care, între timp, atinse gradul de Cucernică Metresă a Ordinului Surorilor Fericirii. Disimulând povestea sub un văl al misticismului religios, Porcul adunase din toate colțurile galaxiei fete și băieți nevoiași, pe care The îi inițiase în arta Surorilor. Apoi El Cerdo își plasă misionarii în paturile personajelor influente din galaxie, descoperindu-le secretele cele mai intime. Acumulase, astfel, într-o perioadă scurtă, o avere considerabilă din proxenetism, șantaj și, îndeosebi, din vânzarea informațiilor. Din păcate pentru el, izbucnirea unui scandal de proporții, iscat de scurgerea unor date sensibile din jurul împăratului Duan cel Luminat, aproape l-a costat viața. Totuși, printr-o conjunctură favorabilă, Porcul izbutise să se salveze, cu prețul renunțării la avere și al unei infirmități permanente a piciorului drept, dobândită în timpul fugii. Din acel moment, Porcul Șchiop se ascundea, alături de The, într-un colț uitat de lume – colonia minieră Orașul Nou de pe Zalusa.

Theresa fu scoasă din reverie de un zumzăit puternic. Luminile pâlpâiră de câteva ori, pe urmă se stinseră brusc, învăluind-o într-o beznă totală.

— Nu mi-e teamă! Nu mi-e teamă! repetă cu voce tare,

23 Agent patogen care determină febră hemoragică acută, cu o mortalitate ridicată.

24 Ordin religios a cărui doctrină propovăduia atingerea stării de fericire absolută prin intermediul plăcerilor trupești.

bâjbâind prin întuneric.

O luă către lift. Acolo, în dreapta ușii, se găsea o trusă de urgență care conținea și o torță de semnalizare. Își îndoi ușor genunchii, întinse mâinile înainte și-și târî tălpile în direcția dorită, intonându-și întruna mantra împotriva fricii.

Parcurse două treimi din drum, când luminile se aprinseră subit. Theresa scăpă un urlet înspăimântător. Față în față cu ea, la o palmă distanță, stătea Jo, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni și o bluză galbenă cu imprimeu floral, aceleași haine cu care sosise pe Krottan în ajunul călătoriei temporale spre Zalusa. Însă Theresa, neremarcându-i prezența, privea în gol prin ea.

— Eu m-am cărat – aruncă printre dinți The. Îmi bag picioarele, să vină cine-o vrea. Locul ăsta e de-a dreptul bântuit. Mi se zburlește pielea de zici că toate stafiile galaxiei și-au dat întâlnire în Conservă.

Înspăimântată, renunță la verificări și reveni în cabină.

69

Amânarea înapoierii lui Virto din misiunea de pe Uhuula o determinase pe Kal, Cea de a Doua Născută, liderul spiritual al comunității, atunci când fratele ei lipsea de pe Arusa, să preia inițiativa și să discute cu împăratul referitor la raționalizarea resurselor și mărirea programului de lucru. În acest sens, solicitase o întrevedere cu suveranul, iar acum se afla în drum spre palat.

Deși legitimitatea lui Bald era recunoscută de întreaga comunitate, Kal știa că puterea efectivă, având în vedere că monarhul nu împlinise patru ani, era în mâinile Consiliului Coroanei. Un organism alcătuit din patru persoane, cu mandate pe o perioadă de șase ani, desemnate prin vot popular.

Întâlnirea avea loc în Sala Consiliului, o cameră de zece pași lățime și de două ori pe-atâta lungime, o imensitate, conform criteriilor arusiene. În fiecare colț al încăperii levita câte un corp de iluminat a cărui structură neregulată se schimba în permanență. Kal, așezată în lotus pe un

taburet scund, îi avea în fața sa pe Bald, flancat, de o parte și de alta, de câte doi consilieri.

— Fără eforturi suplimentare lucrurile nu se vor îmbunătăți, intră Kal direct în subiect.

— Prealuminată[25], zise Sore Galna, cel mai în vârstă dintre sfătuitorii Coroanei – tensiunile sociale sunt în creștere din pricina condițiilor de viață inumane. Oamenii văd Arusa ca pe o soluție provizorie. Își pun mari speranțe că Cei Cinci Sute vor câștiga războiul și că în curând ne vom întoarce acasă.

— Încetați să vă mai comportați cu noi de parcă am fi niște zei a căror datorie e să vă rezolve problemele. Arusa, deocamdată, este singura voastră casă, faceți-i să priceapă asta. Altfel vor muri, indiferent cât ne venerează sau câte ofrande ne aduc!

— Credința lor e de nestrămutat, interveni Zar Edm' Arusi, liderul religios al oamenilor. Frații noștri vor o lume unde să o poată venera așa cum se cuvine pe Zeiță.

— Nu vă putem proteja de zalusieni pe o altă planetă.

— Mai bine murim luptând, decât de foame – răspunse ferdarul Atto Laren, un bărbat chipeș, cu umerii lăți și irisii de un verde crud.

— Dacă asta vreți, nu vă voi sta în cale.

— Un țel comun pentru care să luptăm ne-ar mobiliza, iar tensiunile ar scădea – zise Asna Asum, reprezentanta federalilor[26] în Consiliu. Mizăm pe sprijinul vostru.

— În regulă! Voi medita asupra propunerii.

Kal se ridică, își înclină capul în semn de salut și părăsi încăperea. În ciuda faptului că nu aveau sentimente, cel puțin nu în accepțiunea comună a cuvântului, Cei Cinci Sute experimentau anumite stări. Starea de spirit umană care ar fi putut descrie cel mai bine ce simțea acum Cea de a Doua Născută era deznădejde și confuzie.

25 Formulă de adresare rezervată Celor Cinci Sute.

26 Populație din teritoriile aparținătoare Federației, anterior semnării Tratatului de Prietenie.

70

Deși fără vlagă, din cauza lipsei de mâncare, Tixt își reveni aproape complet la nivel psihic. Actualmente îl frământa mesajul recent primit prin intermediul cănii de apă, unul extrem de lapidar – compus dintr-un singur cuvânt – „astăzi”. Printre alte interpretări, putea însemna că îi sosise sfârșitul ori, poate, din contră, salvarea. Nu îi era limpede cum trebuia să procedeze, să aștepte sau să acționeze. Se așeză pe marginea patului, lăsând privirea să-i alunece prin cameră. Pietrele din componența peretelui erau pătrate perfecte. Totuși, pe suprafața rocilor, cândva sublim șlefuite, efemeritatea își brăzdase ridurile. Ferdarul se familiarizase în așa măsură cu limitele coliviei»

sale, încât reușea să deosebească fiecare bloc în parte pe baza crăpăturilor și nuanțelor lor. Poate și influențat de ultimele întâmplări, Tixt avu senzația că pietrele conțineau un mesaj codat. Își punea problema dacă nu cumva disperarea îl adusese în stadiul de a vedea semne peste tot în jur. Oricum, tentele blocurilor se închideau treptat, abia sesizabil, de la margine spre centrul zidului opus ușii. La ora prânzului, când ambii sori ai Uhuulei erau sus pe cer, lumina ce pătrundea pe fereastră reflecta de pe zăvor o dâră bizară.

Ferdarul șterse bine metalul mecanismului de închidere. Apoi analiză mai cu atenție jocul umbrelor. Erau trei linii verticale, în ordine descrescătoare, de la dreapta la stânga. Tixt pipăi piatra pe care se afla proiecția, dar nu identifică nimic neobișnuit. Timpul îl presa. Știa că, datorită mișcării aparente a sorilor pe bolta cerească, reflexia va dispărea îndată. Recapitulă încă o dată indiciile în gând, apoi zăbovi la forma semnului. De ce linii verticale? De ce trei? De ce descrescătoare? Răspunsul îi apăru deodată, atât de evident încât nu-și putu stăpâni un zâmbet. Era clar, cele trei scrijelituri indicau numărul. Era vorba de trei pași ori… pietre, în direcția indicată de descreșterea liniilor. Se duse la zid și apăsă cu putere piatra indicată, aceasta se mișcă imperceptibil. Ferdarul luă lingura de pe masă și începu să

scobească între rosturi. Era o muncă migăloasă și anevoioasă, dar într-un final izbuti. Dislocă lespedea și se insinuă prin gaură. Rememoră planurile castelului Vadun, știa toate pasajele secrete, așa că putea găsi ușor ieșirea. Însă o luă în sens opus, sub un imbold pe care nu-l putu stăpâni.

Se mișca cu ușurință și repezeală prin coridoare, oprindu-se în spatele peretelui Sălii Cerului. Era locul de desfășurare a întâlnirilor oficiale și evenimentelor mondene, când suveranul vizita Uhuula. Trecuse de miezul zilei, iar lumina răsfrântă prin vitraliile policrome crea o atmosferă magică. Din podeaua de marmură se înălțau coloane de travertin alb, pe care se rezema tavanul pictat sub aspectul unui cer înstelat. „Ceea ce cauți e deasupra stelelor”, mesajul de pe cană reapăru în mintea lui Tixt, ademenindu-l către bolta astrală.

Ușa Sălii Cerului se deschise încet. Prin ea intră tipul dolofan care servea mâncare deținuților. Grasul se apropie de centrul sălii și șopti suficient de tare cât să fie auzit de Tixt:

— Știu că ești aici, arată-te! Nu avem foarte mult timp.

Ferdarul rămase nemișcat. Nu știa dacă îndemnul îi» *t* era adresat lui sau altcuiva.

— Cu tine vorbesc, ferdare!

Tixt acționă o pârghie, iar o porțiune din peretele ce-l adăpostea glisă în lateral.

— Cine ești? se interesă krottanianul, ivindu-se din cotlon.

— Un prieten. Să mergem!

— Mai am ceva de rezolvat – zise, indicând plafonul.

— Știu, de aceea e nevoie să ne grăbim.

Cu toate că ferdarul prezenta simptome neurastenice, se mișca mai sprinten decât noul său partener. Cum ieșiră din Sala Cerului, grasul îi arătă o scară spiralată, recent construită. Modelul ei se deosebea radical de arhitectura locului. Designul făcea ca fiecare parte a structurii să poată fi divizată în părți identice cu obiectul în ansamblu.

— Pe acolo! Eu te aștept aici.

Tixt o zbughi în sus. Urcă treptele din trei în trei până ce dădu de un hol lung, înțesat de Umblători zalusieni. Postura lor sugera că erau conectați în Comuniune. Ferdarul se furișă fără să-i atingă, îndreptându-se tiptil spre ușa de la capătul coridorului. De partea cealaltă, alți Umblători răsfirați în jurul unei mese pe care se afla, răstignit în chingi, un băiețel. Ferdarul tăie legăturile și luă copilul în brațe. De-abia acum, Tixt îl recunoscu pe Virto. Arusi- anul deschise ochii și-i surâse cald.

— Cubul, nu uita de Cub!

Ferdarul privi împrejur și văzu crono-bomba poziționată pe un pupitru alăturat.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat?

— Am fost descoperiți când am pătruns în castel – transmise telepatic Virto, vizibil epuizat. *Ca să nu punem în pericol Arusa, am instituit o carantină asupra minții tale, concomitent căutând o soluție de a scăpa. Astfel, am identificat printre oamenii de aici o conștiință necontrolată pe deplin de Umblători, cu sprijinul căreia am pus la cale evadarea. Efortul mi-a secat puterile, iar acum am mare nevoie de odihnă.*

Imediat ce-și transmise gândurile, Virto închise pleoapele. Chipul angelic al băiețelului adormit îi înmuie sufletul și-i revigoră trupul bătrânului războinic.

— Dormi liniștit, te duc eu acasă! șopti Tixt. Apoi înșfăcă repede cu o mână Cubul, în cealaltă îl luă pe Arusian și o rupse la fugă către Sala Cerului.

— În sfârșit, am crezut că nu mai vii! Cine e?

— Virto!

— Copilul Zeiței?

— Da. Ia asta – zise ferdarul, întinzându-i Cubul grasului – și ai grijă să nu-l scapi. S-o ștergem!

Tixt, urmat de partenerul său, se strecură înapoi în rețeaua de pasaje. Părăsiră fosta reședință imperială prin trecerea secretă utilizată la venire, gonind de rupeau pământul spre ascunzătoarea navetei. Ferdarul își reaminti totul despre misiunea pe Uhuula, însă declanșarea alarmei în castel nu-i oferi răgaz să cugete la cele întâmplate. Pe

porțile Vadunului năvăliră luptători înarmați până în dinți, iar pe metereze apărură Umblătorii zalusieni.

Grasul respira anevoios, luptându-se pentru fiecare gură de aer. Broboane mari de transpirație i se prelingeau de pe frunte în ochi, începțoșându-i vederea. Era atât de agitat încât dădea senzația că se află în pragul unui infarct. Tixt îl ajută de câteva ori să se ridice, după ce se împiedicase și Cubul îi căzuse pe jos.

— Nu-l mai scăpa, că altfel rămânem aici! Rezistă! urlă la el ferdarul.

Potera micșorase considerabil ecartul față de fugari. Acum se putea citi cu ușurință mina impasibilă de pe fețele urmăritorilor. Nu puteau găsi milă în acel tăvălug care avea să le sfărâme țestele și să le împrăștie măruntaiele, așa cum nu puteai cere îndurare unei săgeți care ți se îndreaptă spre piept. Eliberată din arc, ea nu face nimic altceva decât să-și ducă la îndeplinire menirea, însăși chintesența existenței sale. Se va înfige, imperturbabil, fără sfidare sau resentimente, în trunchiul unui copac, în inima unei vietăți ori se va frânge de un scut.

Cu un ultim efort, o ultimă și dureroasă încordare a mușchilor, Tixt și grasul ajunseră la navetă. Urcară la bord, închizând ecluza cu doar câteva clipe înainte să fie prinși.

Vehiculul se înălță vertiginos la cer, în răgetele gloatei posedate. Ferdarul introduse coordonatele crucișătorului Kentaur, disimulat în centura de asteroizi a sistemului, și se lăsă pe spate răsuflând ușurat.

— Și cum ziceai că te cheamă?

— Cuppen. Doro Cuppen, răspunse grasul gâfâind.

71

Jo, Max, Theresa și Șobolanul rătăceau prin peșteră în căutarea ieșirii. În pofida faptului că tocmai se treziseră, în continuare se simțeau istoviți, iar mintea le juca feste. În repetate rânduri avuseseră impresia că aud voci sau zăresc năluci în jurul lor. Adânciți în gânduri sumbre, mărșăluiau mecanic prin labirintul subteran. Credința în salvare le

fusese pusă la grea încercare. Deznădejdea le învăluia sufletele precum își înfășoară păianjenul victima în pânză. Subit, o lumină multicoloră inundă galeria.

— Ce naiba-i asta, un nou miraj? se arătă nedumerit Max.

— Ce frumoasă e! Să mergem să vedem, propuse Theresa.

— Ar trebui să fim prudenți – șopti Jo – nu știm peste ce putem da.

Pătrunseră într-o incintă circulară, ai cărei pereți și tavan erau încastrati cu zed de nestemate ce licăreau în toate I

nuanțele curcubeului. Erau de diferite mărimi, de la câțiva milimetri până la zece centimetri. O rețea de vinișoare negre, cristaline, cu structură fractală, le lega între ele.

Jo fusese fascinată de priveliște. Era convinsă că avea în fața sa dovada existenței unei entități inteligente.

— Nu le atingeți – îi atenționă pe tovarășii ei.

Îndemnul ei însă nu venise destul de repede. Theresa se apropiase de una dintre pietrele prețioase și cum puse mâna pe ea, căzu secerată. Deodată, mii de ochi sclipitori se aprinseră, treziți parcă dintr-un somn adânc, umplând întreaga încăpere. Lumina din interiorul lor crescu în intensitate și începu să pulseze frenetic, emanând un sunet de înaltă frecvență. Șobolanul cedă nervos și o luă la fugă. Reuși numai câțiva pași înainte de a se prăbuși, după ce călcă o gemă răsărită în calea sa. O perdea de vinișoare, identice cu cele care făceau legătura între cristale, astupă intrarea. Părea că entitatea le transmitea să rămână pe loc.

— Nu mișca, Max! răcni Jo.

Dantelăria se întinse spre ei aidoma unor tentacule. Li se încolăci în jurul bocancilor, apoi se târî pe trupurile lor. Max se panică și începu să se smucească, încercând să-i oprească avansarea, dar se întâmplă contrariul, în doar câteva momente, ramificațiile sticloase îl înghițită. Jo era paralizată de frică, se aștepta să leșine din clipă în clipă. Rămase în poziție verticală susținută de coconul de

vinișoare din jurul ei. Le simțea cum mișună în sus, pe corpul ei. Erau pe piept și înaintau către vizorul căștii. Ajungând în dreptul ochilor fetei, se adunaseră într-o sferă viermuitoare. Globul, în scurt timp, prinse conturul unei fețe umane. Dacă, inițial, păru o copie grotescă, încet-încet imaginea se limpezi.

Jo avu impresia că se uită la o soră geamănă, la propria reflexie într-o oglindă sau, mai precis, la o răsfrângere din viitor. În mijlocul frunții sosiei apăru o piatră violetă, apoi cele două Jo, din dimensiuni temporale diferite, se contopiră într-o singură ființă.

Noua Jo moștenise miile de conștiințe ale Mamei arusienilor, inclusiv puterile fantastice, metamorfozându-se într-o entitate înzestrată cu capacități telepatice și telechinetice. De asemenea, obținuse harul ubicuității, prezicerii și chiar al modelării viitorului. Cea din urmă abilitate nu era una absolută, însă îi permitea să ordoneze în așa fel probabilitățile de producere a anumitor evenimente încât să reducă torentul viitorurilor posibile și să-l struneasscă într-o albie predictibilă. Deși era conștientă de noile sale capabilități, încă nu le controla pe deplin.

72

Era puțin după lăsarea întunericului[27] în Domul principal când Virto, însoțit de Kal, sosi în fața reședinței suveranului. Veniseră pe jos deoarece distanțele de sub cupole nu impuneau întrebuințarea vreunui vehicul. De fapt, în afara trenurilor subterane care legau craterele locuite între ele, nu exista un alt mijloc de transport pe Arusa.

Palatul Nimrozilor era, în realitate, un modest edificiu pe două niveluri. La parter, pe lângă Sala Consiliului Coroanei, se mai afla biroul suveranului, iar la etaj erau amenajate patru apartamente, nu foarte spațioase, și un dvor[28]. Clădirea era înconjurată de o grădină cochetă, presărată cu

27 Sub domuri fusese implementat un sistem de curgere a zilelor, adaptat nevoilor de muncă și odihnă a oamenilor.
28 Loc de antrenament și meditație.

flori roșii și galbene, minuțios întreținută de Marele Grădinar[29]. În centrul curții interioare, un pătrat cu latura de douăzeci de pași, un măr krottanian își etala maiestuos coroana bogată, încărcată cu fructe mari, stacojii.

În Sala Consiliului, Virto și Kal fură întâmpinați de Bald și cei patru consilieri ai săi. Ferdarul Tixt Nalmad, reîntors din misiune, își reluase atribuțiile de consilier mi- litar al suveranului, de la locțiitorul său, Atto Laren. Toți cei prezenți erau așezați în jurul unei mese rotunde, din lemn masiv, în mijlocul căreia era sculptat blazonul Casei Nimrozilor. Tema întâlnirii solicitate de Primul Născut era una stringentă – suprapopularea Arusei.

— Majestate, supraviețuirea pe Arusa devine o chestiune din ce în ce mai complexă, zise Virto.

Protocolul cerea vizitatorilor să se adreseze direct împăratului, însă răspunsurile veneau din partea consilierilor.

— Prealuminate, asistăm zilnic la incidente legate de condițiile de viață. Escaladarea nemulțumirilor poate fi

Colivia sufletelor Boris Velimirovici evitată numai prin soluții juste și urgente, zise Sore Galna, mângâindu-și contemplativ barba grizonată.

— Aveți o recomandare? se interesă Kal.

— Războinicii noștri sunt nerăbdători să revină pe câmpul de bătălie – zise ferdarul – am pus la cale o operațiune de eliberare a Krottanului, iar ca să izbândim avem nevoie de Cub și de implicarea voastră.

— Tixt, parcă spuneai că crono-bomba va consolida sistemul defensiv al Arusei? se arătă intrigat Virto.

— Așa va fi, vom transforma Krottanul într-o redută a Arusei.

— Cum ai putut să-mi ascunzi asta? nedumerirea lui Virto fusese exprimată pe un ton nefiresc de calm.

— Ferdarul nu cunoștea planul în ajunul misiunii, interveni Galna.

— De ce v-ați ferit? întrebă Kal.

---

29 Demnitate cu rol protocolar în cadrul administrației imperiale, devenită anacronică sub domnia lui Duan cel Luminat.

— Eram îngrijorați că, dacă ar fi știut, Primul Născut nu ar fi fost de acord, zise bătrânul consilier.

— Nu se poate să nu fi luat în calcul că efectele Cubului de Gheață se vor răsfrânge și asupra trupelor imperiale.

— Nu integral, spuse consiliera Asna Asum, adoptând o mină fadă.

— Poți să fii mai explicită? întrebă cu o voce candidă Kal, însă nimănui nu-i scăpă nota de fermitate.

— Cercetătorii federali de pe Lettusia au dezvoltat un dispozitiv numit cronostop, capabil să creeze o bulă atemporală în jurul purtătorului. Singurul cusur al acestuia este că accelerează degradarea structurii genetice a utilizatorului. Mecanismul era menit pasagerilor navelor Ou pentru a se putea întoarce în prezent, dar testele n-au fost concludente. În fapt, fusese întrebuințat o singură dată, de echipa plecată în misiunea de capturare a Umblătorului de pe Uhuula. Atunci au ieșit la iveală și neajunsurile aparatului.

— Puteți asigura supraviețuirea celor care îl vor folosi? se interesă Virto.

— Nu – zise Tixt – de aceea am înființat Detașamentele Sinucigașilor – unități recrutate pe bază de voluntariat.

— Câte astfel de dispozitive aveți disponibile?

— Din nefericire, pe nava Ou adusă din Den existau doar zece cronostopuri funcționale, în consecință curățarea Krottanului de hoardele zalusiene se va prelungi.

Virto și Kal schimbară o privire scurtă, suficient cât să-și pună în concordanță pozițiile. Apoi Kal adăugă:

— Suntem de acord, vă vom sprijini.

Capitolul XIII
Acasă

73

Pe parcursul călătoriei către Tertius, membrii expediției conduse de Lana se străduiau să-și ocupe timpul cât mai

util. Krut se dedică exercițiilor fizice, Iggo se atașase de Nara, fiind preocupat să pătrundă latura științifică a reînvierii acestuia, iar Lana răsfoia puținele informații existente despre destinația lor.

Deși planeta nu ocupase niciodată un loc important în cultura umanității, lipsa anumitor date o determină pe Lana să suspecteze un act deliberat de tăinuire. Părea că cineva voia să ascundă sau să protejeze ceva. Oricum, cele câteva piese de puzzle puse cap la cap oferiseră, chiar dacă nu o imagine exhaustivă, măcar o schiță brută a lumii spre care se îndreptau.

Tertius, aflată într-o zonă circumstelară locuibilă, fusese, în trecutul nu foarte îndepărtat, un tărâm mirific cu o faună diversificată și floră luxuriantă, însă atacul nuclear, ordonat de împăratul Kaan Cuceritorul, strămoșul Lanei, transformase planeta într-o pustietate aridă. Deșertul ocupa șapte optimi din cele 89 de procente ale uscatului.

Pe Tertius, temperaturile oscilau amețitor, de la năprasnicul ger nocturn, la mistuitoarea arșiță diurnă, iar precipitațiile erau un fenomen deosebit de rar. Polii planetei erau singurele regiuni unde se găsea apă lichidă la suprafață.

Totuși, la răsărit, când discul solar nu se ivea în totalitate, natura prindea viață. Unele specii reușiseră să se adapteze noilor condiții, alcătuind un ecosistem sustenabil. Majoritatea plantelor erau învelite în platoșe de cuarț, pe care și le deschideau câteva minute în zori, ca să capteze umiditatea din aer. Momentul era pândit de lenși, mici mamifere erbivore care, țopăind prin poienițele pietrificate, se căzneau să-și asigure suficientă mâncare și apă pentru o nouă zi în infern.

În vârful lanțului trofic tertiusian se afla zarukul – un»

prădător feroce, cu locomoție bipedă și statura unui om. Trupul fusiform al bestiei, acoperit de solzi în nuanțe arămii, culoarea mediului ambiant, se termina cu o coadă lungă și ascuțită. Cutia cranianăalungită spre înainte, protejând un creier extrem de versatil, dispunea de fălci robuste, cu deschidere orizontală, capabile să zdrobească cu ușurință

carapacele din dotarea majorității animalelor de pe planetă. Un detaliu teribil, legat de această fiară, o marcase pe Lana. În proximitatea sezonului de hibernare a erbivorelor, care pe Tertius survenea o dată la trei ani locali, ceea ce atrăgea după sine scăderea resurselor de hrană, zarukul intră într-o perioadă de reproducere accelerată. Când foamea devenea insuportabilă, odraslele rezultate erau sacrificate pe rând de către părinți, cu scopul de a-și acoperi nevoile alimentare.

Astrul tertiusian își extrase discul dintre crestele lanțului muntos de la răsărit, reinstaurând tihna peste lume. Iggo, alarmat de comportamentul straniu al instrumentelor de la bord, trecu nava pe zbor manual și o așeză lângă Sardină, vehiculul de salvare de pe Conserva de Pește. Naveta, al cărei semnal de ajutor îi călăuzi la locație, fumega înfiptă cu prora într-o dună de nisip.

— Acela e singurul loc unde ar fi putut să se ferească din calea caniculei – zise Lana, scrutând pe monitorul principal al navei Ou imaginea tremurândă a gurii unei caverne. E la vreo două ore de marș susținut. Echipați-vă în grabă și să pornim. Nu uitați că suntem pe cont propriu, așa că verificați cu atenție sistemele de răcire și rezervele de apă ale combinezoanelor.

— De ce nu ne duci la peșteră? întrebă ferdarul.

— Nu m-aș încumeta – zise Iggo. Sunt prea multe nisipuri mișcătoare, iar aparatele electronice par a fi afectate de interferențe. Oricum, sper să o găsiți repede pe Jo. Potrivit raportului meteo, în curând briza se va transforma într-o furtună de nisip. Așa că, eu rămân să ridic Oul pe orbită, dacă îi va fi pusă în pericol integritatea.

Krut, Lana și Nara își îmbrăcară scafandrele și plecară la drum. Pulberea fină făcea ca picioarele să li se înfunde până peste glezne. Mergeau de o oră, iar deplasarea devenise un calvar istovitor, fiecare pas solicita un efort inuman. Mișcarea maselor de aer se accentuase, căpătând caracteristicile unei vijelii. Nisipul, angrenat de rafalele viguroase, îi învăluise, diminuându-le considerabil raza vizuală.

— Nu mai putem înainta, anunță Krut prin microfonul căștii. Dacă vom continua, riscăm să ne rătăcim.

— Trebu… să mergem… departe, nu șt… cât… dura furtuna – vocea Lanei se auzi sacadat printre pârâituri.

— Nu înțeleg!

— Aren! Un… e Ar…? urlă disperată femeia, apoi se prăbuși în genunchi, suspinând. Fratele ei dispăruse subit, fără urmă.

— Îl vom căuta când se oprește furtuna, acum nu mai putem face nimic.

Ferdarul încercă să o calmeze, în ciuda faptului că era conștient de șansele foarte mici ca vreunul dintre ei să supraviețuiască.

Cei doi se așezară pe nisip, la baza unei dune. Lana îl îmbrățișă pe Krut, într-un gest care lăsă să transpară spectrul unei afecțiuni profunde. Era mărturisirea unor sentimente bine ferecate în inima fetei, ce țâșniră ca un gheizer purificator al sufletului, înainte de Marele Final. În alte circumstanțe, această recunoaștere ar fi echivalat cu o bias- femie. Iubirea adevărată, dezinteresată, era o noțiune interzisă Nimrozilor, al căror destin dogmatic cerea sacrificiul suprem pentru binele poporului, fără a îngădui nici cea mai mică abatere spre satisfacerea nevoilor personale.

În adâncul oceanului de nisip învolburat de pe Tertius, două corpuri încremeniră, aidoma unui megalit antropomorf al dragostei neîmplinite.

74

Primele ținte ale Detașamentelor Sinucigașilor fuseseră fermele de pe Krottan ale Umblătorilor. Incursiunile avuseseră ca scop reducerea potențialului combativ al dușmanului, dar și verificarea anumitor aspecte legate de limitele tehnice ale cronostopurilor. A doua fază a campaniei de eliberare vizase cucerirea punctelor strategice. O muncă minuțioasă, îngreunată de o situație imprevizibilă. Efectul Cubului de Gheață asupra hoardelor

zalusiene se reducea treptat de la o locație la alta. Avantajul oferit de dispozitiv se diminuase într-atât încât, în ziua bătăliei decisive, dispăruse cu desăvârșire.

— Ferdare Tixt, de ce nu ordoni atacul? se interesă Virto, intrând cu pași măsurați în Centrul Operațiunilor Militare de la Cartierul General al Armatei de Eliberare stabilit pe Kentaur.

Crucișătorul, aflat pe orbita Krottanului, reprezenta, de asemenea, și piesa cheie a barajului mental instituit de Cei Cinci Sute în jurul planetei.

— Încercăm să găsim o modalitate care să nu implice masacrarea întregii populații a orașului – interveni consilierul imperial Asna Asum, chiar dacă sunt sub controlul mim-cristalelor, acolo jos sunt oamenii noștri.

— Și nu știați că se va ajunge aici? zise Kal, făcându-și apariția în urma Primului Născut.

Tixt lovi cu pumnul în masă.

— Am pus mâna pe arme ca să ne eliberăm casele, nu să ne omorâm între noi. Prea multă vreme, violența a făcut parte din lumea noastră. E momentul să schimbăm asta.

Primul Născut îl țintui pe ferdar cu privirea.

— Este imposibil ca arusienii să mențină blocada la nesfârșit.

— N-am luat în calcul pierderea atuului Cubului – zise Atto. În noile împrejurări suntem siliți să angajăm întreaga armată în lupta de eliberare a Denului, iar multi dintre războinici sunt foști locuitori ai orașului. Suntem îngrijorați de reacția oamenilor când vor realiza că apărătorii cetății sunt rudele lor, care nu reușiseră să fugă din calea invadatorilor. Nu le putem cere să-și ucidă propriii părinți, frați ori copii.

O liniște apăsătoare se lăsă în sală. Virto și Kal se uitară către împăratul Bald, ca și cum ar fi așteptat un răspuns, însă suveranul, un țânc de câțiva anișori, nu-i băgă în seamă, fiind absorbit de noua sa jucărie, eghileții aurii de la uniforma militară a lui Tixt.

— Tixt, decizia îți aparține, zise Virto.

Ferdarul trase aer în piept și-l expiră zgomotos.

— În regulă! Atto, retrage toți denenii din teatrul de operațiuni. O să atacăm cu ce rămâne.

75

Inițial, păru un ecou îndepărtat, apoi vocile se infiltrară în ea, reverberând de undeva dinăuntru. În ciuda faptului că nu identifica ce o chinuia, suferința era una acută. Nu simțea nicio părticică din ceea ce cândva ar fi fost trupul ei, nu știa nimic despre ea și, deși, judecând după gânduri, spiritul ei părea unul feminin, nici de asta nu era convinsă. Oare e vie sau moartă? întrebarea venise din neant și se întoarse acolo, ștergând orice amintire a ei. Ușor-ușor, existența ei se diminua până aproape de a se stinge, pe urmă totul o luă de la capăt.

Conturul persoanei aplecate asupra ei se limpezi treptat, dezvăluindu-i o fizionomie familiară. Era ceva în acei ochi, în acea căutătură blândă, dar fermă, ce o răscolea.

— Ești bine acum – zise glasul acelei priviri.

Voia să-i vorbească, însă nu izbuti.

— Liniștește-te! înghite asta! o îndemnă vocea, ducându-i la gură un recipient.

Nu-și dăduse seama dacă se conformase solicitării, totuși, curând începu să se simtă, să-și conștientizeze ființa. Presupuse că e de bine. Întâia oară își percepu pleoapele trecându-i ca un șmirghel peste ochi. Durerea îi stoarse câteva lacrimi, iar contactul cu noua realitate se precipită brusc, dovedindu-se extrem de abraziv. Avu senzația că fiecare nerv al corpului i se lipise de o plită încinsă și acum cineva trăgea de ei să-i desprindă. Ar fi vrut să țipe, doar că nu era în stare, cavitatea ei bucală, coardele vocale nu o ascultau.

— Mulțumesc, Krut! Pot și singură, zise Lana, refuzând ajutorul bărbatului de a coborî din pat.

— Vreau numai să-ți fiu alături.

Lana zâmbi, în semn că a prins jocul de cuvinte, apoi își lăsă tălpile desculțe să atingă podeaua. Răcoarea ei i se păru revigorantă. Se ridică și păși șovăitor, ca și cum

tocmai învăța să meargă.

— Și zici că nu știi unde suntem?

— Tț! făcu Krut, dând dezaprobator din cap.

— Și nici de când suntem aici?

— Nu.

Lana își continuă periplul, inspectând sala în căutarea răspunsurilor. Încăperea, o semisferă cu raza de douăzeci de pași, avea un design monoton, bazat pe analogie. Pereții, bătuți în corindoane de nuanță negru-gălbui, păreau construiți dintr-o rețea de vinișoare cristaline asemănătoare unui milieu cu model repetitiv. Orice colț al salonului sau obiect, indiferent de dimensiunea sa, părea o copie la scară redusă a întregului.

Lana se opri subit, studiindu-și hainele.

— Chiar și acestea respectă tiparul – murmură ea, apoi privi înspre tavan.

Văzu în mijlocul plafonului o nestemată identică celorlalte, doar că era de zece ori mai mare. Fiecare cristal în parte emana o lumină slabă, însă intensitatea lor cumulată era destulă cât să se distingă majoritatea detaliilor din cameră.

— Nu văd nicio ușă, te-ai gândit cum ieșim?

— Înainte de a te trezi, am dat și eu o raită salonului.

— Care este ultimul lucru de care îți amintești? fu curioasă Lana.

— Furtuna de nisip.

— Și eu. Ar fi trebuit să fim mor ți. Oricine ne-a salvat, are gânduri cu noi, altfel ne lăsa pradă deșertului.

— Nu se…

Krut fu întrerupt de sublimarea unei porțiuni din peretele din fața lor. Prin deschizătură pătrunse o creatură fioroasă. Ferdarul execută un salt și se interpuse între fiară și Lana.

— Calmează-te, Krut! Este un zaruk, dacă va dori să ne facă rău, nu-l vei putea reține.

În spatele fâpturii apăru Iggo.

— Slavă cerului, sunteți teferi!

— Iggo, ce-i cu tine aici?

— Drept să-ți spun, habar n-am. Îmi amintesc că vântul s-a întețit, iar când am încercat să scot nava pe orbită, toate sistemele au cedat. Uraganul s-a prăvălit cu o furie cruntă, rupând bucăți din Ou. Ulterior, m-am trezit aici. Dar voi?

— Cam tot așa, răspunse Lana.

— Unde e Nara?

— L-am pierdut în furtună.

Zarukul, rămas în tocul ușii, eliberă un mârâit.

— Presupun că ne cere să-l urmăm, zise Lana.

76

O sută de mii de soldați imperiali debarcaseră pe Krottan în zorii bătăliei pentru Den, ultimul bastion al hoardelor zalusiene de pe planetă. Armata Șarpelui încoronat era departe de gloria de altădată. Slab dotate și cu puțină experiență combativă, trupele erau purtate în luptă de datoria sfântă de a-și elibera pământurile strămoșești, de dorința de a se întoarce acasă.

Așa cum preconizaseră, prima linie a defensivei, poziționată în tranșeele săpate în afara zidurilor cetății, era alcătuită din locuitorii aflați sub controlul mental al Umblătorilor.

Încleștarea fusese aprigă și extrem de sângeroasă. De abia a treia zi, în jurul prânzului, un comando de veterani condus de ferdarul Atto Laren însuși reuși, la capătul unei șarje eroice, să creeze o breșă în apărarea zalusiană. Alți războinici se aruncară vitejește prin crăpătura creată, iar la finalul zilei, întreaga opoziție de la baza cetății fusese anihilată.

— Începe greul – le zise Atto celor douăzeci de luptători adunați în preajma sa într-unul din tranșee – de acum ne luăm la trântă cu bestiile. Cum sfărâmă catapultele poarta principală, tăbărâm peste sepiile alea împuțite. Obiectivul este să creăm un cap de pod în spatele zidurilor și să rezistăm până ajung întăririle.

Vorbele ferdarului fuseseră acoperite de șuieratul

ghiulelelor care mușcaseră cu jind din zidurile cetății. Una dintre ele lovi poarta, spulberând-o.

— La ataaaaaac! urlă Atto cât îl țineau plămânii.

Sări din tranșee, fluturându-și saurray-ul deasupra capului. Comandoul se năpusti pe culoarul creat de artilerie. Ajunseră la câțiva zeci de pași de intrarea în oraș, când o duzină de Umblători le bară accesul, agitându-și amenințător tentaculele. Ferdarul și camarazii săi își goliră încărcătoarele lans-proiectilelor înspre dihănii, sfârtecându-le brațele, care se aruncau suicidar în fața gloanțelor pentru a-și proteja corpurile. Soldații observară că viteza de regenerare a ramificațiilor scădea odată cu creșterea numărului celor pierdute.

Atto, executând un salt înalt, se feri, în ultima clipă, de o extensie ce se înfipse în pieptul camaradului din spatele său. Atingând din nou solul, se rostogoli înspre creatura din proximitate. Un braț al acesteia îi șfichiui fața, brăzdându-i o rană adâncă, de la tâmpla stângă până la bărbie. Atto se eschivă de următoarele lovituri, strecurându-se, rostogolindu-se, sărind, alunecând și fandând în toate direcțiile. Deplasările agile ale ferdarului în jurul făpturii, asemănătoare unui dans, erau procedee, îndelung exersate, din arta marțială a războinicilor krottanieni. Finalmente, tehnica lui dăduse roade. Atto dezlegă șablonul mișcărilor tentaculelor, anticipând apariția unei fisuri în garda Umblătorului. Cum întrezări spațiul din defensiva inamicului, își lansă fulgerător saurray-ul. Arma se înfipse, cu un sunet sec, în țeasta bestiei. Dihania eliberă un urlet fioros și se dezintegra complet într-o pulbere neagră fină. Preț de o respirație, lupta încetă. Ca apoi, conștientizând adevărata putere a saurray-elor, zalusienii să bată în retragere. Simțind mireasma victoriei, imperialii invadară cetatea, dezlănțuind măcelul.

77

Ecoul pașilor zarukului și ai celor trei însoțitori ai săi răsuna în holul sinuos prin care înaintau. Arhitectura

coridoarelor, ca și a construcției însăși, era similară incintei recent părăsite.

Krut analiză cu atenție mediul înconjurător. Se concentra pe memorarea fiecărei cotituri, fiecărui detaliu, oricât de insignifiant, concomitent elaborând diverse scenarii de evadare. După un sfert de oră de mers și o sumedenie de viraje, se opriră într-o fundătură. Aparent, peretele din fața lor nu se diferența cu nimic de cei pe lângă care trecuseră. Zarukul atinse cu vârful ghearelor un cristal mural, iar zidul se deschise precum un iris, către o sală imensă. Dincolo de prag îi întâmpină surâsul Zeiței. Femeia se dădu un pas în lateral, invitându-și oaspeții înăuntru.

— Luati loc!

La îndemnul gazdei, din podea răsăriră trei scaune.

— Unde suntem? întrebă Lana.

— Acolo unde ați vrut să fiți.»»

— Adică pe Tertius – concluzionă Krut. Perfect, atunci, îndată ce ne vei retuma ce ne-ai furat, noi o să plecăm.

Gazda zâmbi și reluă, ignorând spusele ferdarului:

— Adevăratul nume al planetei este Gha’ay’a.

Krut era pe punctul de a interveni, dar se liniști imediat ce Lana își lipi arătătorul de buze.

— Înainte de a fi exterminați, câțiva gha’ay’ani au atins o nouă treaptă în evoluție, care le-a îngăduit să între în comuniune cu planeta. Au aflat, cu acest prilej, că lumea lor avea propria conștiință, a cărei extensii pătrundeau adânc în fiecare părticică a ei – piatră, plantă sau vietate. Au realizat că doar ei nu făceau parte din comuniune. Erau simpli intruși într-o casă pe care o ocupaseră abuziv.

— Așa, și? făcu Krut.

— Din cauza faptului că unele manifestări îi provocau suferință, Gha’ay’a s-a străduit, prin intermediul spiritelor umane înălțate, să priceapă intențiile din spatele straniilor comportamente ale semenilor lor, însă fără succes. Atunci a hotărât să găsească o cale de comunicare cu ei…

— Și așa au apărut mim-cristalele, anticipă Lana.

— Exact.

— … și problemele în paradis, completă Iggo enunțul Lanei.

— Ca să se protejeze de eventualele influențe negative, Gha’ay’a a înzestrat pietrele cu un filtru, capabil să le limiteze celor nepregătiți accesul la ea. Doar că oamenii nu s-au mulțumit, s-au îndârjit să obțină mai mult, și-au dorit stocarea tuturor conștiințelor care părăseau existența umană. După repetate încercări, cercetătorii au descoperit o modalitate de a reproduce artificial cristalele, numai că, spre deosebire de cele autentice, noile dispozitive nu erau în stare să filtreze spiritele inferioare.

— Și totuși, ce treabă avem noi cu toate astea? se miră Krut.

— Ajungem și acolo. Continuând tradiția, noile nestemate erau amplasate în peșteri, alături de cele autentice, iar cu anii, acestea s-au interconectat, formând o nouă entitate, a cărei conștiință era maculată de duhuri neevo- luate. Singura soluție terapeutică pe care o identificase Gha’ay’a era declanșarea unui proces cathartic. Ca el să se producă, avea nevoie de sprijinul unei ființe caste, al unei ființe cu care nu intrase niciodată în contact. Ocazia 1

s-a ivit odată cu sosirea lui Jo într-o Casă a Străbunilor de pe Tertius. Tânăra nu doar că era neîntinată, ci, datorită unei cheratoconjunctivite, avea abilitatea de a produce lacrimi de cristal, care puteau adăposti picături de suflet candid. La contactul dintre cele două conștiințe, a planetei și a lui Jo, Gha’ay’a i-a inoculat, disimulat, într-un mim-cristal, un strop din cea mai pură esență a sa. Pentru a nu-și dezvălui intențiile, acelea de a renaște din propria cenușă, Gha’ay’a și-a asumat rolul unui Umblător Perfect. Odată cu fuga de pe Zalusa, dar mai ales după plecarea de pe Krottan, Gha’ay’a s-a simțit în deplină siguranță și a preluat controlul total al corpului gazdă.

— Fă-mă să-nțeleg, vrei să spui că noi suntem niște victime colaterale? întrebă ferdarul.

— Nu tocmai. Duhurile primitive din mim-cristale vânează oameni fiindcă râvnesc la reîntrupare.

— Zeiță – interveni Lana – suntem în asentimentul a ceea ce spui. Și noi vrem să scăpăm de Umblători, trebuie numai să activăm Singularitatea.

— Intenția voastră ar duce la un colaps al galaxiei și poate al Universului însuși. Cosmosul tânjește după echilibrul primar, după Singularitatea Primordială, din care a fost scos printr-o constrângere brutală. Existența noastră este rodul strădaniilor neîncetate ale Universului de revenire la starea originară. Tocmai aceste frământări au dus la apariția unor noi valențe ale materiei și energiilor – viața, inteligența și, într-un final, conștiința. Crearea unei noi Singularități ar putea curma desăvârșirea evoluției spirituale.

— E o teorie promițătoare – zise zeflemitor Iggo – ai putea încerca să întemeiezi o religie pe seama ei, doar că noi n-avem timp de dezbateri filosofice. Dacă nu activăm urgent Singularitatea, umanitatea va pieri.

— Îmi pare rău, nu v-o pot da. Trebuie să știți că umanitatea nu se rezumă la o galaxie sau un colț de univers. Acolo, undeva, în infinitatea spațiului, există indivizi înruditi cu krottanienii, iar destinele vi se vor încrucișa mai curând decât vă așteptați.

Lana se îndreptă spre Zeiță, oprindu-se la o întindere de braț de gazda lor. O liniște macabră se așternu, dând consistență spațiului dintre cele două.

— Aș dori o lămurire, zise ex-împărăteasa, pe un ton tăios. De ce l-ai omorât pe fratele meu?

— Recunosc, inițial m-am străduit să-l păstrez convertindu-l, numai că, din cauza unei mutații genetice ereditare a Nimrozilor, nu a fost posibil. Insă, deși nu trebuie să-mi justific acțiunile, a căror profunzime oricum nu ați înțelege-o, mobilul uciderii lui Aren nu e acesta, ci are legătură cu îndeplinirea, să-i spunem, a unei promisiuni pe care i-am făcut-o la plecarea sa de pe Arusa.

— Dar eu am… adică, l-am implantat cu piatra pe care mi-o dăruise – zise cu o ușoară nesiguranță în glas Lana.

Zeița zâmbi.

— N-ai făcut altceva decât să reanimi un cadavru, iar eu

îi voiam sufletul.

Lana se întristă.

— Stai liniștită, Aren este bine.

— De unde știi?

— În mod inexplicabil, a preluat controlul fostului său corp și v-a scos din furtuna de nisip, aducându-vă aici.

O undă de speranță străbătu chipul Lanei.

— Pot vorbi cu el?

Zeița ridică din umeri, exprimându-și necunoașterea printr-un gest tipic uman. Apoi irisul prin care veniseră se deschise din nou. Umblătorul Nara intră în încăpere. Lana se apropie, căutând în ochii acestuia un indiciu al prezenței fratelui ei. Îi atinse cu buricele degetelor pomeții, dar fața tânărului rămase inexpresivă.

Lana își șterse cu mâneca lacrima arzătoare ce i se prelinse pe obraz.

— Acum, drumurile noastre se vor despărți din nou, dar într-o zi sper că ne vom revedea. Te voi păstra mereu în inima mea. Iartă-mă!

Lana se întoarse înspre însoțitorii ei:

— Să mergem!

— Unde? întrebă Krut.

— Nu știu, undeva departe.

— Nava voastră vă așteaptă intactă în locul în care ați asolizat, dar înainte să plecați, aș dori să vă ofer un cadou – zise Zeița.

În dreptul lui Krut și Iggo se materializă o piesă de mobilier similară unui gheridon. În mijlocul tăbliei, într-o scobitură ovală, se aflau două cristale de un albastru translucid.

— Pietrele vă vor ajuta să reveniți în prezentul vostru, însă nu vă veți mai putea despărți niciodată de ele.

— Noi suntem trei! sări Krut.

Lana îi atinse umărul, făcându-i semn să tacă.

Krut o iscodi nedumerit.

— Cristalele sunt pentru voi doi, eu am Colivia Sufletelor.

Rangkook

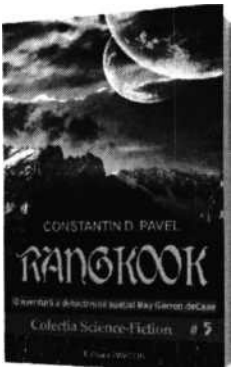

de Constantin D. Pavel

„Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!”

„Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată.”

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren decase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariițiilor unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. Pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: #5
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*
A doua Lună a Pământului

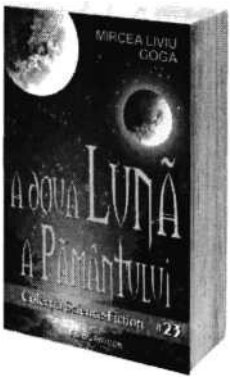

de Mircea Liviu Goga

"Vrei o carte care să te țină»
cu sufletul la gură de la prima la ultima pagină?
Asta este!"

...Ce ascunde misterioasa Vale a lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar 11 ani, e ales să fie printre puținii care pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând, în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

Întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești inițiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*
Autor *Mircea Liviu Goga*
Nr. Pag.: *320*
Colecția Science-Fiction: #23
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*
Scornituri spăimântătoare de Constantin D. Pavel

„O carte horror cu povești aproape adevărate!”

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă.

Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!”

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale celei mai pure groaze.

Culese de autor cu mare atentie, din diverse zone ale tării, „scorniturile spăimântătoare” pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători de-a dreptul înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr…

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. Pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: #4
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*
Praf de Florin Purluca

„O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!”
„Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!”

„... s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmi- cios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine.”

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. Pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: #15
Comandați-o la: *www.pavcon.ro / 0727.77.80.06*

Cuprins

În loc de prolog 5
Partea I
Capitolul I – Promisiunea învierii 38
Capitolul II – Ferma 55
Capitolul III – Bătălia Zalusei 74
Partea a II-a
Capitolul IV – Lovitură de palat 92
Capitolul V – Noua ordine 114
Capitolul VI – Cu spatele la zid 134
Partea a III-a
Capitolul VII – Cubul de gheață 144
Capitolul VIII – Ambasadorul 164
Capitolul IX – Ziua încercării 181
Partea a IV-a
Capitolul X – înapoi pe Zalusa 194
Capitolul XI – Pe coridoarele timpului 205
Capitolul XII – Deasupra stelelor 219
Capitolul XIII – Acasă 236